ПЛАНУЄТЬСЯ АДАПТАЦІЯ ДЛЯ NETFLIX
ПРИХОВАНІ МАЛЮНКИ
МЕНІ ЦЕ СПОДОБАЛОСЯ.
–СТІВЕН КІНГ–
ДЖЕЙСОН РЕКУЛАК
КСД

КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-12-9953-5 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

УДК 821.111(73)
Р36

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc. and ANA Baltic, Ltd

Перекладено за виданням:Rekulak J. Hidden Pictures : A Novel / Jason Rekulak. — New York : Flatiron Books, 2022. — 384 p.

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

ISBN 978-617-12-9821-7
ISBN 978-1-250-81934-5 (англ.)

© Jason Rekulak, 2022
© Will Staehle and Doogie Horner, original artwork, 2022
© Depositphotos.com / PavelTalashov, обкладинка, 2023
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Присвячується Джулі

1

Кілька років тому безгрошів'я не давало мені просвітку, тож я зголосилась узяти участь у науковому дослідженні, яке проводив Пенсильванський університет. Виконавши настанови, я потрапила в медичний центр на території університетського містечка у Західній Філадельфії, у велику аудиторію, вщерть наповнену жінками віком від вісімнадцяти до тридцяти років. Стільців бракувало, і оскільки я прийшла однією з останніх, то мусила сидіти на підлозі й хапати дрижаки. Тут давали безплатну каву з шоколадними пундиками і по великому телевізору крутили популярне шоу «Ціна правильна», але майже всі повшниплювались у свої телефони. Атмосфера дуже нагадувала відділ реєстрації автотранспорту, хіба що нам платили погодинно, тож цілком задоволена публіка ладна була чекати хоч увесь день.

Підвелася лікарка в білому халаті й назвала себе. Вона сказала, що її звуть Сьюзен, чи Стейсі, чи то Саманта і що вона — співробітниця програми клінічних досліджень. Жінка зачитала всі звичайні застереження і попередження й нагадала нам, що компенсація надаватиметься подарунковими картками *Amazon*, а не чеками чи готівкою. Хтось почав ремствувати, та мені було байдуже: один знайомий купував подарункові картки по вісімдесят центів за долар, тож мене все влаштовувало.

Що кілька хвилин Сьюзен (здається, то таки була Сьюзен) зачитувала зі свого планшетика ім'я — і одна з нас виходила з кімнати. Назад ніхто не повертався. Незабаром з'явилося багато вільних місць, але я і далі сиділа на підлозі, бо відчувала, що перший-ліпший мій порух закінчиться блювотою. Усе тіло боліло, мене била пропасниця. Та врешті пройшли чутки, що учасникам не влаштовують прескринінг, а отже, ніхто не збирався робити аналіз моєї сечі, вимірювати пульс або чинити ще щось, що могло б дати їм привід відсторонити мене від участі в дослідженні. Тому я вкинула до рота «сороківку»[1] й посмоктала, поки з неї не злізла жовта воскова оболонка. Потім виплюнула її собі на долоню, роздушила пальцями й утягнула носом десь із третину того зілля. Саме стільки, щоб знову прийти до тями.

Решту запакувала в клаптик фольги на потім. Незабаром я перестала труситись, і виявилося, що чекати на підлозі не так уже й погано.

Години за дві лікарка нарешті гукнула:

— Квінн! Меллорі Квінн! — І я пішла проходом їй назустріч, тягнучи за собою по підлозі важку зимову парку. Може, вона й помітила, що я була під кайфом, але нічого не сказала. Тільки перепитала про мій вік (дев'ятнадцять) і дату народження (3 березня), а потім порівняла мої відповіді з даними у своєму планшетику. Гадаю, вона вирішила, що я достатньо твереза, бо повела мене лабіринтами коридорів, аж поки ми не опинились у маленькій кімнатці без вікон.

Там на складаних стільцях, поставлених у ряд, сиділи п'ятеро молодих чоловіків. Усі дивилися в підлогу, тож я не бачила їхніх облич. Але мені здалося, що то були студенти-медики чи інтерни, вдягнені в лікарняні костюми, такі яскраво-сині й характерно прим'яті, немов тільки зі складу.

— Отже, Меллорі, ми б хотіли, щоб ви стали в передній частині кімнати обличчям до хлопців. Ось сюди, на хрестик, чудово. А тепер, перш ніж ми одягнемо вам пов'язку на очі, я розповім, що відбуватиметься.

І тут я помітила, що вона тримає чорну пов'язку для очей, схожу на м'яку бавовняну маску для сну — таку моя мати надівала, лягаючи спати. Вона пояснила, що всі чоловіки на той час дивилися в підлогу, але через кілька хвилин вони дивитимуться на моє тіло. Я мала підняти руку, якщо відчую на собі «чоловічий погляд». Вона попросила тримати руку піднятою весь час, поки триватиме це відчуття, і опускати її, коли це відчуття мине.

— Усе триватиме п'ять хвилин, а коли ми закінчимо, то, можливо, попросимо вас повторити цей експеримент. Чи є у вас якісь запитання, поки ми не почали?

Я засміялась:

— Гей, хлопці, ви часом не начиталися «П'ятдесят відтінків сірого»? Бо щось воно мені дуже нагадує розділ дванадцятий.

Це я так спробувала трохи пожартувати, і Сьюзен із ввічливості всміхнулась, а ось хлопці послали мене в повний ігнор. Вони порпались у своїх планшетах і звіряли секундоміри. Настрій

в аудиторії був суто діловий. Сьюзен начепила мені на очі пов'язку, відрегулювала ремінець, щоб він дуже не тиснув.

— Усе гаразд, Меллорі, так добре?

— Еге ж.

— І ви готові починати?

— Так.

— Тоді починаймо на рахунок «три». Панове, приготуйте свої секундоміри. Отже: один, два, три.

Щось дивацьке є в тому, що ти впродовж п'яти хвилин стоїш стовпом посеред кімнати, із зав'язаними очима, в абсолютній тиші, знаючи, що парубки можуть витріщатися на твої цицьки, чи сідниці, чи на що завгодно. І жодного звуку чи натяку на те, що відбувається. Але я чітко відчувала, коли вони дивилися. Кілька разів я піднімала й опускала руку, і ті п'ять хвилин здались мені годиною. Коли ми закінчили, Сьюзен попросила мене повторити експеримент, і ми проробили все знову. А потім сказала повторити експеримент утретє! І коли вона врешті зняла з мене пов'язку, усі хлопці посхоплювалися й почали аплодувати так, ніби я щойно виграла премію «Оскар».

Сьюзен пояснила, що вони цілий тиждень проводили цей експеримент на сотнях жінок і лише я показала майже ідеальний результат, три рази піймавши погляди із 97-відсотковою точністю.

Вона звеліла хлопцям зробити перерву, а сама привела мене у свій кабінет і засипала запитаннями. Найбільше її цікавило, звідки я знала, що чоловіки дивляться на мене. А я не знаходила слів, щоб їй це пояснити, — просто знала. Це було якесь невловиме відчуття десь на периферії уваги, якесь шосте чуття. Не сумніваюсь, що вам доводилось самим це відчувати, тож ви чудово знаєте, про що я кажу.

— До того ж є якийсь звук.

У неї розширились очі.

— Справді? Ви щось *чуєте*?

— Іноді. Цей звук дуже високий. Так, наче біля вуха дзижчить комар.

Сьюзен так швидко потяглась за ноутбуком, що ледь не впустила його. Надрукувавши купу нотаток, запитала, чи не хотіла б я прийти ще раз через тиждень, щоб провести інші тести. Я відповіла, що за двадцять баксів на годину я повертатимусь стільки, скільки треба. Вона взяла номер мого мобільного телефону й пообіцяла зателефонувати,

щоб домовитись про зустріч, але того ж вечора я обміняла свій айфон на п’ять «вісімдесяток»[2], так що в неї не було можливості зв’язатися зі мною, і більше я не отримувала від неї жодних звісток.
@@@

Тепер, коли я зав’язала з наркотиками, мене обсідають тисячі гризот. І проданий айфон — найменша з них. Проте іноді згадую той експеримент, і мене беруть сумніви. Я намагалася знайти ту лікарку в мережі, але ж навіть не пам’ятаю її імені. Якось вранці я приїхала автобусом до університетського медичного центру й спробувала знайти ту аудиторію, але студентське містечко нині зовсім змінилося, тут з’явилось багато нових будівель — і все зовсім заплуталось. Тоді я заходилася ґуґлити такі фрази, як «виявлення погляду» і «сприйняття погляду», але щоразу замість результату я отримувала повідомлення, що такого явища не існує — немає даних про те, щоб у когось були «очі на потилиці».

Тож із часом я змирилася з тим, що насправді то був, мабуть, не експеримент, а один із моїх хибних спогадів, викликаних зловживанням оксикодону, героїну та інших наркотиків. Мій спонсор Рассел каже, що наркомани схильні до хибних спогадів. Він пояснює, що мозок наркомана «пам’ятає» щасливі вимисли, щоб уникнути справжніх спогадів — усього того ганебного, що ми чинили, щоб піймати кайф; усього того лайна, яке заподіяли добрим людям, котрі нас любили.

— Ось сама послухай, що ти говориш, — наголосив Рассел. — Ти приходиш у студентське містечко престижного університету Ліги плюща. Ти під кайфом, і ніхто на це не зважає. Заходиш у кімнату, повну симпатичних молодих лікарів. Потім вони впродовж п’ятнадцяти хвилин витріщаються на твоє тіло, врешті зриваються з місць і вибухають аплодисментами! Тобто, Квінн, схаменись! Тут не треба бути Зиґмундом Фройдом, щоб усе збагнути!

І він, очевидно, має рацію. Під час одужання чи не найважче змиритися з тим, що ти більше не можеш довіряти власному мозку. Фактично, маєш зрозуміти, що власний мозок став твоїм найлютішим ворогом. Він змушує тебе робити неправильний вибір, нехтує логікою

і здоровим глуздом, викривляє твої найдорожчі спогади, перетворюючи їх на нездійсненні фантазії.

Але я тримаюся кількох непохитних істин:

Мене звуть Меллорі Квінн, і мені двадцять один рік.

Я перебуваю на реабілітації протягом вісімнадцяти місяців і можу чесно сказати, що не маю жодного бажання вживати алкоголь чи наркотики.

Я виконала програму «Дванадцять кроків»[3] і вручила своє життя моєму Господу й Спасителю Ісусу Христу. Я не роздаю Біблії на вулиці, але щодня молюся, щоб Він допоміг мені залишатися тверезою, і поки що це працює.

Я живу в Північно-Східній Філадельфії в «Тихій гавані» — міському притулку для жінок, які перебувають на останніх стадіях реабілітації. Ми називаємо його не «реабілітаційний центр», а «гостьовий дім», бо довели, що можемо утримуватись від уживання наркотиків, чим і заслужили немало особистих свобод. Ми самі купуємо продукти, готуємо їжу й можемо не дотримуватись купи набридлих правил.

З понеділка до п’ятниці я працюю помічницею учителя в школі-інтернаті Тітоньки Беккі — таунхаусі, де аж кишить від мишей і де живуть шістдесят дітей віком від двох до п’яти років. Добру частину свого життя я витрачаю на те, що міняю підгузки, розкладаю по тарілках крекери «Золота рибка» і кручу DVD-диски з дитячою освітньою програмою «Вулиця Сезам». Після роботи бігаю, а потім відвідую різні збори або просто сиджу в «Тихій гавані» зі своїми сусідками по квартирі, і ми разом дивимось романтичні фільми на каналі *Hallmark,* наприклад, «Відпливаючи в любов» або «Назавжди в моєму серці». Можете сміятися, але я гарантую, що в жодному фільмі, які демонструють на каналі *Hallmark*, ви не побачите, як якась повія всьорбує носом «доріжки» білого порошку. Бо я не хочу, щоб такі о́брази засмічували мій мозок.

Рассел погодився стати моїм спонсором, бо раніше я бігала на довгі дистанції, а він мав чималий досвід тренування спринтерів. Рассел був помічником тренера збірної команди США на літніх Олімпійських іграх 1988 року. Пізніше очолював команди Арканзаського й Стенфордського університетів на чемпіонатах з легкої атлетики Національної асоціації студентського спорту. А потім наїхав на свого

сусіда, перебуваючи під дією метамфетаміну. Рассел відсидів п’ять років за ненавмисне вбивство, а згодом став висвяченим священником. Тепер він спонсорує по п’ять-шість наркоманів одночасно, більшість з яких такі ж спортсмени-невдахи, як і я.

Рассел надихнув мене відновити тренування (він називає це «бігом до одужання») і щотижня розробляє для мене індивідуальні вправи, чергуючи біг на довгі дистанції і прискорення вздовж річки Скулкілл зі штангою і оздоровчим тренуванням у Християнській асоціації для юнаків. Расселові шістдесят вісім років, він має штучне стегно, але досі витискає 90 кілограмів, лежачи на лавці, а у вихідні приходить і тренується разом зі мною, даючи вказівки та підбадьорюючи мене. Він постійно нагадує мені, що жінки-бігунки не досягають піку своїх можливостей до тридцяти п’яти років, тож мої найкращі роки ще попереду.

А ще він заохочує мене планувати майбутнє — почати все заново в новому середовищі, подалі від старих друзів і старих звичок. Саме тому він влаштував для мене співбесіду з Тедом і Керолайн Максвеллами — друзями його сестри, які нещодавно переїхали в Спрінґ-Брук, штат Нью-Джерсі. Вони шукають няню, яка б доглядала їхнього п’ятирічного сина Тедді.

— Вони щойно повернулися з Барселони. Батько займається комп’ютерами. А може, бізнесом? Чимось таким, де добре платять, не пам’ятаю деталей. Словом, вони переїхали сюди, щоб Тедді — хлопчик, а не батько — міг піти восени в школу. Дитсадок. Тому вони хочуть, щоб ти пробула в них до вересня. А якщо все вийде? Хто знає? Може, вони залишать тебе в себе.

Рассел наполягає на тому, що сам повезе мене на співбесіду. Він один із тих хлопців, які завжди одягають спортивний костюм, навіть якщо не збираються тренуватися. Сьогодні на ньому чорний спортивний костюм *Adidas* з білими лампасами. Ми їдемо в його позашляховику мостом Бенджаміна Франкліна в лівому ряду, в міцних обіймах транспортного потоку. Я сиджу, вчепившись у стельову ручку, втупившись поглядом у свої коліна, і намагаюсь не панікувати. Я не звикла їздити автомобілем. Зазвичай усюди пересуваюся автобусом або метро — і ось чи не вперше за рік виїжджаю за межі Філадельфії.

Ми проїхали всього миль десять передмістям, але в мене таке враження, ніби я здійснюю політ на Марс.

— Щось не так? — питає Рассел.

— Усе гаразд.

— Ти напружена, Квінн. Розслабся.

Але як я можу розслабитись, коли праворуч повз нас суне отой здоровенний автобус *BoltBus*? Це той же «Титанік», тільки на колесах, і він так близько, що я можу висунути у вікно руку й доторкнутися до нього. Чекаю, поки автобус проїде, і я зможу говорити, не надриваючи горло.

— А як щодо мами?

— Керолайн Максвелл. Вона лікарка у госпіталі для ветеранів. Там, де працює моя сестра Джинні. Саме так я про неї й дізнався.

— Що вона знає про мене?

Він знизує плечима.

— Знає, що ти вже вісімнадцять місяців не вживаєш наркотики. Знає, що ти маєш мою найвищу професійну рекомендацію.

— Я не це мала на увазі.

— Не хвилюйся. Я розповів їй усю твою історію, і вона з нетерпінням чекає на зустріч.

Мабуть, на моєму обличчі відбився скепсис, бо Рассел не вгавав:

— Ця жінка заробляє на життя, працюючи з наркоманами. Її пацієнти — військові ветерани — і я кажу про морських піхотинців, про справжню травму чортової афганської війни. Без образ, Квінн, але порівняно з ними твоя історія не така вже й страшна.

Якийсь придурок у джипі викидає з вікна пластиковий пакет. Звернути нікуди, і ми врізаємось у пакет на швидкості шістдесят миль на годину — оглушливо брязкає розбите скло. Звук такий, наче вибухнула бомба. Рассел лише тягнеться до кондиціонера, і, двічі клацнувши, додає холоду. Я дивлюсь униз на свої коліна, аж поки не чую, як двигун сповільнюється, аж поки не відчуваю плавний вигин з'їзду з автостради.

Спрінґ-Брук — одне з тих маленьких містечок Південного Джерсі, заснованих тут ще з часів Американської революції. Тут повно старих будинків у колоніальному й вікторіанському стилях, із прапорами

США, що звисають з кожного ґанку. Дороги гладенько заасфальтовані, тротуари бездоганні. Ніде ані смітинки.

Ми зупиняємось на червоне світло світлофора, і Рассел опускає вікно.

— Ти чуєш? — запитує він.

— Нічого не чую.

— Авжеж. Тиша яка. Це саме те, що тобі треба.

Загоряється зелене світло, і ми в'їжджаємо в такий собі торговельний райончик, який розтягся кварталів на три й складається з крамничок і закладів харчування — тайського ресторанчика, магазину смузі, веганської пекарні, центру денного догляду за собаками і йога-студії. Тут є також позашкільна «Математична гімназія» і маленька книгарня-кав'ярня. І, звісно ж, *Starbucks* — із сотнею підлітків перед входом, які не відриваються від своїх айфонів. Вони схожі на дітей з реклами *Target* — усі в барвистому одязі й новому-новісінькому взутті.

Потім Рассел звертає в бічну вулицю, і ми проминаємо один за одним чудові заміські будинки. Тут високі величні дерева затіняють тротуари й забарвлюють довкілля. Час від часу в око впадають таблички, які великими літерами нагадують, що тут живуть діти, і закликають їхати повільніше. А коли виїжджаємо на чотиристоронні перехрестя, нам привітно махає усміхнений регулювальник у неоновому захисному жилеті. Кожна деталь пропрацьована настільки ретельно, що складається враження, ніби ми їдемо серед декорацій якогось знімального майданчика.

Нарешті Рассел з'їжджає на узбіччя дороги й зупиняється в тіні плакучої верби.

— Гаразд, Квінн. Ти готова?

— Не знаю.

Я опускаю сонцезахисний щиток і дивлюсь на своє віддзеркалення. За порадою Рассела, я вдяглась як вожата літнього табору — зелена футболка, шорти кольору хакі й цнотливо-білі кеди. Раніше я носила довге волосся, воно спадало аж до пояса, але вчора відрізала свій кінський хвіст і пожертвувала його благодійній організації, яка

бореться з раком. Замість копиці чорного волосся залишилась тільки коротка спортивна стрижка — і тепер я себе не впізнаю.

— Ось тобі дві безкоштовні поради, — каже Рассел. — Перша: обов'язково скажи, що дитина обдарована.

— Звідки ж я можу це знати?

— Немає значення. У цьому містечку всі діти обдаровані. Просто зумій ввернути це слівце в розмову.

— Гаразд. А яка друга порада?

— Ну, якщо співбесіда зайде в глухий кут або якщо ти відчуєш, що вони вагаються, то завжди зможеш запропонувати ось це.

Він відчиняє бардачок і показує мені те, що я зовсім не хочу заносити в їхній дім.

— Ох, Расселе, я не знаю.

— Візьми це, Квінн. Вважай, що це — твоя козирна карта. Ти не зобов'язана нею грати, але може статися так, що муситимеш це зробити.

У реабілітаційному центрі я наслухалась чимало жахливих історій, щоб розуміти, що він таки має рацію. Я беру цю дурну штуковину й заштовхую її аж на дно сумки.

— Чудово, — кажу йому. — Дякую, що підвезли мене.

— Послухай, я чекатиму в *Starbucks*. Коли закінчиш, зателефонуй мені, і я відвезу тебе назад.

Запевняю його, що зі мною все гаразд, кажу, що можу повернутись у Філлі[4] потягом, і наполягаю, щоб він їхав додому зараз, поки рух транспорту ще не став занадто інтенсивним.

— Згода, але зателефонуй мені, коли закінчиш, — просить він. — Я хочу знати всі подробиці, добре?

---

1 Пігулку оксикодону-40. Оксикодон — напівсинтетичний лікарський засіб, що належить до групи опіоїдних анальгетиків. *(Тут і далі прим. перекл.)*

2 Препарат «Оксикодон-80».

3 «Дванадцять кроків» — набір керівних принципів (прийнятих членами як духовні принципи, що базуються на затвердженій літературі) з викладом плану дій для відновлення після звикання,

примусу або інших поведінкових проблем. Це програма духовного переорієнтування для залежних від алкоголю чи наркотиків.

4 Розмовна форма назви міста Філадельфія.

2

Поза салоном автівки — спекотний задушливий червневий день. Від'їжджаючи, Рассел тисне на гудок, і я розумію, що тепер вороття немає. Житло Максвеллів — це великий триповерховий будинок у класичному вікторіанському стилі, обшитий жовтим деревом, з білим «пряниковим» оздобленням. Будинок має просторий кружґанок із плетеними меблями й вазонами, повними жовтих квітів — маргариток і бегоній. Задній двір обійстя прилягає до великого лісу — а може, то такий парк? — тож вулиця сповнена пташиним співом, і мені чутно, як дзижчить, цвіркоче й сюрчить усіляка комашня.

Іду доріжкою, вимощеною плиткою, і піднімаюсь сходами на ґанок. Дзвоню у двері, і мені відчиняє маленький хлопчик. У нього помаранчево-червонясте настовбурчене волосся. Малий нагадує мені ляльку Тролля.

Я присідаю, щоб наші очі були на одному рівні.

— Б'юсь об заклад, що тебе звуть Тедді.

Хлопчик відповідає сором'язливою усмішкою.

— Я Меллорі Квінн. А твоя…

Він повертається, швидко біжить сходами на другий поверх і щезає з очей.

— Тедді?

Я стою ні в сих ні в тих. Переді мною невеличке фоє і коридор, який веде в кухню. Бачу їдальню (ліворуч), вітальню (праворуч) і пречудову міцну соснову підлогу (скрізь). Мене вражає чистий свіжий запах кондиційованого повітря з відтінком олійного мила *Murphy Oil*, ніби хтось щойно ретельно помив ним підлогу. Усі меблі мають сучасний вигляд і нові-новісінькі, немов щойно з виставкової зали меблевого магазину *Crate and Barrel*.

Я натискаю на дверний дзвінок, але жодних звуків він не видає. Натискаю ще тричі — нічого.

— Агов?

У дальньому кінці будинку, на кухні, бачу силует жінки, яка обертається на мій вигук.

— Меллорі? Це ти?

— Так! Привіт! Я натискала на ваш дверний дзвінок, але…

— Я знаю, вибач. Ми вирішуємо цю проблему.

Перш ніж я встигаю здивуватися, як же Тедді дізнався, що я прибула, вона підходить, щоб привітатися. Такої витонченої ходи я ще ніколи не бачила — жінка рухається нечутно, ніби її ноги ледь торкаються підлоги. Вона висока, стрункa й білява, з чистою шкірою і м'якими рисами обличчя, які здаються надто тендітними для цього світу.

— Я Керолайн.

Простягаю руку, але вона вітає мене обіймами. Такі люди випромінюють тепло й співчуття, і її обійми тривають на мить довше, ніж потрібно.

— Я така рада, що ти тут. Рассел розповів нам чимало цікавого. То ти й справді не вживаєш наркотики впродовж вісімнадцяти місяців?

— Вісімнадцяти з половиною.

— Неймовірно. Після всього, що ти пережила? Це просто дивовижно. Ти з повним правом можеш собою пишатися.

А я боюсь, що зараз розплачусь, бо не чекала, що вона ось так одразу, просто з порога, запитає мене про одужання. Але це таке полегшення покінчити з цим — просто викласти на стіл усі свої найгірші карти.

— Було важко, але з кожним днем стає все легше. — Саме це я кажу своїм пацієнтам. — Вона відступила назад, оглянула мене з голови до ніг і усміхнулась. — Подивись-но на себе тепер! Ти маєш такий здоровий вигляд, що аж сяєш!

У будинку панує приємна двадцятиградусна прохолода — жаданий рятунок від задушливої погоди. Я йду за Керолайн повз сходи й далі, під сходовий майданчик другого поверху. Її кухня вщерть залита природним світлом і нагадує якийсь знімальний павільйон каналу *Food Network*. Тут є великий холодильник і маленький холодильник, а газова плита має вісім конфорок. Мийка схожа на ночви — така

широка, що обладнана двома окремими змішувачами. А ще тут не злічити шухлядок і шафок різноманітних форм і розмірів.

Керолайн відчиняє малесенькі дверцята, і я розумію, що це — третій холодильник, мініатюрний і наповнений прохолодними напоями.

— Ану ж бо: у нас є зельтерська вода, кокосова вода, чай із льодом…

— Я б випила зельтерської. — Повертаюсь, щоб помилуватись вікном на всю стіну, яке виходить на задній двір. — Яка чудова кухня.

— Вона величезна, еге ж? Завелика для трьох людей. Але нам так сподобалась решта будинку, що ми погодились на це. Одразу за будинком у нас парк, ти помітила? Тедді любить побродити серед дерев.

— Це, мабуть, цікаво.

— Але ми весь час перевіряємо, чи не набрав він кліщів. Я подумую купити йому антиблошиний нашийник.

Вона тримає склянку під дозатором льоду, що видає ніжний передзвін — майже так, як китайські дзвіночки на ґанку, — і звідти випадають десятки крихітних кристалічних крижаних перлин. Таке враження, ніби я щойно побачила якийсь фокус. Вона наповнює склянку газованою зельтерською водою і простягає мені.

— Як щодо сандвіча? Приготувати тобі що-небудь?

Я заперечливо хитаю головою, проте Керолайн таки відчиняє великий холодильник, звідки видніється справжній шведський стіл із найрізноманітнішими наїдками. Тут і бутлі з незбираним та соєвим молоком; і коробки з коричневими яйцями від курей на вільному вигулі; півлітрові банки із соусом песто і хумусом, а ще з мексиканським соусом піко-де-гайо. Тут і сегменти сиру, і пляшки кефіру, і білі сітчасті пакети, що аж тріщать від зелених листових овочів. А скільки фруктів! Величезні контейнери з полуницею і чорницею, малиною і ожиною, мускатною і медовою динями. Керолайн дістає пакет з мініморквою та півлітрову банку хумусу і ліктем зачиняє холодильник. Я помічаю на його дверцятах дитячий малюнок — грубувате й незграбне зображення кролика. Цікавлюсь, чи це часом не Тедді намалював, і Керолайн киває.

— Не минуло й шести тижнів, як ми живемо в цьому будинку, а він уже натякає на домашніх тваринок. Я сказала йому, що спочатку треба закінчити розпаковувати речі.

— Схоже, у нього талант, — кажу я, переживаючи, що ці слова прозвучали вимушено і що я зарано дозволила собі трохи зайвого.

Проте Керолайн зі мною погоджується!

— О, безумовно. Він справді просунутий порівняно з однолітками. Усі так кажуть.

Ми сідаємо за невеличкий стіл у затишному сніданковому куточку, і вона подає мені аркуш паперу.

— Мій чоловік надрукував тут деякі інструкції. Нічого аж такого захмарного, але чому б і не застерегти заздалегідь.

ПРАВИЛА ВНУТРІШНЬОГО РОЗПОРЯДКУ

1. Не вживати наркотиків.
2. Не пити.
3. Не курити.
4. Не вживати ненормативної лексики.
5. Не користуватися гаджетами.
6. Не вживати червоного м’яса.
7. Не вживати фастфуду.
8. Жодних відвідувачів без дозволу.
9. Жодних фотографій Тедді в соціальних мережах.
10. Жодних релігій чи забобонів. Навчати науки.

Під надрукованим переліком є й одинадцяте правило, написане від руки елегантним жіночим почерком:

Цікаво проводити час! :)

Не встигаю я дочитати ці правила, як Керолайн починає за них перепрошувати.

— Насправді ми не наполягаємо на номері сім. Якщо схочеш спекти кекси чи купити Тедді морозива — це чудово. Головне: не треба газованих напоїв. Але мій чоловік наполягає на десятому номері. Він інженер. Працює у сфері технологій. Тому наука дуже важлива для нашої сім'ї. Ми не молимось і не святкуємо Різдво. Якщо хтось чхає, ми навіть не кажемо: «Благослови тебе Боже»[5].

— А що ви *кажете*?

— *Gesundheit*. Або «на здоров'я». Це те саме.

У її голосі чується вибачальний тон, і я помічаю, як вона кидає погляд на крихітний золотий хрестик у мене на шиї — подарунок від матері на моє перше Святе Причастя. Я запевняю Керолайн, що її правила внутрішнього розпорядку не будуть проблемою.

— Віросповідання Тедді — це ваша справа, не моя. Я тут лише для того, щоб організовувати безпечне, турботливе й сприятливе середовище.

Схоже, вона відчула полегшення.

— І цікаво проводити час, так? Це правило номер одинадцять. Тож якщо ти колись захочеш провести якусь особливу подорож — у музей чи зоопарк, я все це з радістю оплачу.

Ми трохи говоримо про роботу і її обов'язки, а ось особистих запитань Керолайн ставить небагато. Я розповідаю їй, що виросла в Південній Філадельфії, на Шанк-стріт, північніше стадіонів. Жила з матір'ю і молодшими сестрами й няньчила дітей в усіх родинах нашого кварталу. Я навчалась у Центральній середній школі й саме отримала повну спортивну стипендію від Пенсильванського університету, коли моє життя пішло шкереберть. Видно, Рассел розповів Керолайн решту, бо вона не змушує мене знову ворохобити всю ту гидоту.

Натомість просто каже:

— Може, підемо пошукаємо Тедді? Подивимось, як ви порозумієтесь?

Барліг відразу за кухнею — затишна приватна сімейна вітальня із секційним диваном, скринею, повною іграшок, і пухнастим ворсистим килимом. Стіни завішані книжковими полицями й обрамленими афішами нью-йоркської Метрополітен-опери — «Ріголетто», «Паяци» й «Травіата». Керолайн пояснює, що це — улюблені музичні твори її чоловіка, і вони часто ходили в Лінкольн-центр на постановки цих опер, аж поки не з'явився Тедді.

Сам хлопчик розлігся на килимі з альбомом на спіралі й кількома жовтими простими олівцями. Коли я заходжу, він піднімає голову й пустотливо всміхається, а потім швиденько повертається до своєї роботи.

— Ну що ж, привіт іще раз. Ти малюєш картину?

Він сильно й перебільшено знизує плечима. Ще надто соромиться мені відповідати.

— Любий, дорогий, — втручається Керолайн. — Меллорі щойно поставила тобі запитання.

Він знову знизує плечима й опускає обличчя ще ближче до паперу, майже торкаючись носом малюнка, ніби хоче заховатися в ньому. Потім простягає ліву руку, щоб узяти олівець.

— О, я бачу, що ти шульга! — кажу йому. — Я теж!

— Це спільна риса всіх світових лідерів, — підхоплює Керолайн. — Барак Обама, Білл Клінтон, Рональд Рейґан — усі вони шульги.

Тедді змінює положення тіла так, щоб я не могла зазирнути йому через плечі, тож я не бачу, що він малює.

— Ти нагадуєш мою молодшу сестру, — кажу йому. — Коли вона була твого віку, то любила малювати. У неї була величезна коробка *Tupperware*, повна крейдяних олівців.

Керолайн засовує руку під диван і витягає звідти величезну коробку *Tupperware*, повну крейдяних олівців.

— Така?

— Точно!

У неї легкий приємний сміх.

— Я розповім тобі кумедну історію: за весь той час, що ми жили в Барселоні, ми так і не змогли змусити Тедді взяти до рук олівця. Ми купували йому фломастери, пальчикові фарби, акварелі — він не виявляв інтересу до мистецтва. Але щойно повернулися до Штатів і переїхали в цей будинок, він раптом перетворився на Пабло Пікассо. І тепер малює, як божевільний.

Керолайн піднімає стільницю журнального столика, і я бачу, що він служить ще й скринею. Вона витягає звідти стосик паперу товщиною сантиметрів зо три.

— Чоловік сміється з мене, що я зберігаю все підряд, але я просто не можу стриматись. Хочеш подивитися?

— Звичайно.

Внизу на підлозі олівець Тедді завмирає. Усе його тіло напружується. Я не сумніваюсь, що він слухає дуже уважно і всю свою увагу зосереджує на моїй реакції.

— О-о-о, цей перший справді гарний, — кажу я Керолайн. — Це кінь?

— Еге ж, думаю, що так.

— Ні, ні, ні, — заперечує Тедді, схоплюючись на ноги й ідучи до мене. — Це козел, бо в нього роги на голові, бачиш? І борода. У коней немає бороди. — Потім він спирається на мої коліна й перегортає сторінку, звертаючи мою увагу на наступний малюнок.

— А оце плакуча верба спереду?

— Так, точно. Якщо на неї залізти, то можна побачити пташине гніздо.

Я продовжую гортати сторінки, і незабаром Тедді заспокоюється в мене на руках, поклавши голову на груди. Таке враження, що я заколихую велике цуценя. Його тіло тепле, він пахне, як білизна, яку щойно випрали й вийняли із сушарки. Керолайн сидить трохи осторонь, спостерігаючи за нашим спілкуванням, і, здається, вона задоволена.

Малюнки — загалом стандартний продукт дитячої творчості: багато тваринок, багато усміхнених людей на фоні сонячних днів. Тедді уважно вивчає мою реакцію на кожен малюнок і, немов губка, всотує похвалу.

Схоже, Керолайн здивувалась, знайшовши в стосику цей останній малюнок.

— Я хотіла покласти його окремо, — каже вона, але очевидно, що має дати якесь пояснення. — Це Тедді та його, гм, особлива подруга.

— Аня, — каже Тедді. — Її звуть Аня.

— Так, Аня, — підтверджує Керолайн і підморгує мені, заохочуючи підіграти. — Ми всі любимо Аню, бо вона грається з Тедді, поки мама й тато працюють.

Я здогадуюсь, що Аня — це, мабуть, якась дивна уявна подруга, тож намагаюся сказати щось приємне.

— Упевнена, це чудово, що поруч є Аня. Особливо якщо ти — маленький хлопчик у новому місті і ще не познайомився з іншими дітьми.

— Саме так! — з полегшенням підхоплює Керолайн, радіючи, що я так швидко зорієнтувалась у ситуації. — Абсолютно правильно.

— Аня зараз тут? Вона в кімнаті разом із нами?

Тедді розглядається по барлозі:

— Ні.

— А де ж вона?

— Не знаю.

— Ти побачиш її сьогодні ввечері?

— Я бачу її щовечора, — каже Тедді. — Вона спить під моїм ліжком, і мені чутно, як вона співає.

Потім у фоє лунає мелодійний передзвін, вхідні двері відчиняються і зачиняються. Чується чоловічий голос:

— Привіт!

— Ми в барлозі! — гукає у відповідь Керолайн і дивиться на Тедді. — Тато вдома!

Тедді зістрибує з моїх колін і біжить вітатися з татом, а я повертаю малюнки Керолайн.

— Вони… цікаві.

Вона хитає головою і сміється.

— Присягаюсь, він не навіжений. Це просто й справді такий дивний період. У багатьох дітей є уявні друзі. Мої колеги-педіатри кажуть, що це дуже поширене явище.

У голосі Керолайн вчувається збентеження, і я поспішаю запевнити її, що все, звісно, абсолютно нормально.

— Б’юсь об заклад, це через переїзд. Він придумав її, щоб мати з ким гратися.

— Мені б тільки хотілося, щоб вона не була така химерна на вигляд. Хіба ж таке почепиш на холодильник? — Керолайн перевертає малюнок лицьовою стороною донизу і ховає його в стосику серед

інших малюнків. — Але в цьому й уся штука, Меллорі: коли ти почнеш тут працювати, б'юсь об заклад, що він зовсім її забуде. Адже йому буде так цікаво з новою нянею!

І мені подобається, як вона все це каже — ніби співбесіда закінчилась, я вже отримала роботу, і тепер ми просто вирішуємо якусь проблему.

— Упевнена, що тутешні гральні майданчики аж кишать дітьми, — відповідаю. — Я зроблю все, щоб до початку занять у школі в Тедді з'явилася купа реальних друзів.

— Чудово, — каже Керолайн. У коридорі чуються кроки, і вона нахиляється ближче до мене. — А ще я хотіла попередити про свого чоловіка. Йому не дуже подобається твоя історія. Через наркотики. Тому він шукатиме причини відмовити. Але не хвилюйся.

— То що я маю…

— І називай його містером Максвеллом. Не Тедом. Йому це сподобається.

Перш ніж я встигаю запитати, що все це означає, Керолайн відхиляється, а в кімнату заходить її чоловік, несучи на стегні сяючого Тедді. Тед Максвелл старіший, ніж я очікувала, на добрих десять-п'ятнадцять років старший за Керолайн, високий, стрункий, із сивим волоссям, окулярами в темній оправі і з бородою. На ньому дизайнерські джинси, приношені туфлі-оксфорди і спортивний піджак поверх футболки з трикутним вирізом — одяг, який має вигляд повсякденно-недбалого, але коштує разів у десять більше, ніж можна собі уявити.

Керолайн вітає його поцілунком.

— Любий, це Меллорі.

Я підводжусь і тисну йому руку.

— Привіт, містере Максвелл.

— Вибачте за запізнення. Дещо сталося на роботі. — Вони з Керолайн обмінюються поглядами, і мені стає цікаво, чи часто там щось стається. — Як проходить співбесіда?

— Дуже добре, — каже Керолайн.

— Дуже-*предуже* добре! — вигукує Тедді. Він вивертається з батькових рук і знову застрибує мені на коліна, ніби я Санта-Клаус

і він хоче розповісти про все зі свого Різдвяного списку. — Меллорі, ти любиш гратися в хованки?

— Я *дуже люблю* гратися в хованки, — відповідаю. — Особливо у великих старих будинках, де багато кімнат.

— Так це ж у нас! — Тедді зачудовано роззирається по барлогу. — У нас великий старий будинок! І в ньому багато кімнат!

Я легенько стискаю його в обіймах.

— Чудово!

Схоже, Теду не дуже подобається напрямок нашої розмови. Він бере сина за руку й виманює з моїх колін.

— Послухай, хлопче, це співбесіда. Дуже серйозна доросла розмова. Мама й тато мають поставити Меллорі кілька важливих запитань. Тож тобі треба зараз піти нагору, гаразд? Біжи пограйся з леґо, або…

Керолайн перериває його:

— Любий, ми вже все обговорили. Я хочу повести Меллорі надвір і показати їй гостьовий котедж.

— У мене є свої запитання. Дай мені п’ять хвилин.

Тед легенько підштовхує сина у вказаному напрямку. Потім розстібає піджак і сідає навпроти мене. Я бачу, що він не такий уже й стрункий, як мені спершу здалося — видніється невеличке черевце, — але зайва вага йому личить. Він має вигляд добре вгодованого й доглянутого чоловіка.

— Ви принесли додатковий примірник свого резюме?

Я заперечно хитаю головою.

— Вибачте.

— Без проблем. Воно в мене десь є.

Він розстібає портфель і дістає манільську файлову теку, напхану документами. Коли передивляється файл, я бачу, що там повно листів і резюме від інших претендентів. Їх штук із п’ятдесят.

— Ось воно, Меллорі Квінн. — І коли він витягає з тієї купи моє резюме, я помічаю, що там повно рукописних приміток.

— Центральна середня школа, але без коледжу, так?

— Поки що без.

— Ви вступаєте цієї осені?

— Ні.

— Навесні?

— Ні, але, сподіваюсь, найближчим часом.

Тед проглядає моє резюме, потім примружується і піднімає голову, ніби чогось не розуміє.

— Тут не сказано, чи ви володієте іноземною мовою.

— Ні, прошу вибачення. Якщо тільки не брати до уваги південно-філадельфійського акценту. Гей, хлопаки, чи не посьорбати нам оцеї солоденької ґаґлянки, га?

Керолайн сміється:

— О, це кумедно!

А Тед просто позначає свої нотатки маленьким чорним хрестиком.

— А як щодо музичних інструментів? Фортепіано чи скрипка?

— Ні.

— Образотворче мистецтво? Живопис, рисунок, скульптура?

— Ні.

— Ви багато подорожували? Бували за кордоном?

— Коли мені було десять років, ми їздили в Діснейленд.

Він додає в моє резюме ще один хрестик.

— А тепер ви працюєте на свою тітку Беккі?

— Вона не моя тітка. Це просто назва: школа-інтернат Тітоньки Беккі[6]. Щоб було *ABC*, розумієте?

Він переглядає свої нотатки.

— Точно, точно, тепер згадав. Вони надають робочі місця для тих, хто одужує. А ви знаєте, скільки їм платить штат за те, щоб вони взяли вас на роботу?

Керолайн хмуриться.

— Любий, хіба це має значення?

— Мені просто цікаво.

— Та я не проти відповісти, — кажу я. — Штат Пенсильванія платить одну третину моєї зарплати.

— А ми б заплатили все, — Тед починає писати цифри на берегах мого резюме, заглибившись у якісь складні розрахунки.

— Теде, в тебе є ще якісь запитання? — цікавиться Керолайн. — Бо Меллорі вже пробула тут досить довго. А я таки маю показати їй наш задній двір.

— Гаразд. Я отримав усе, що потрібно було. — Мені впадає в око, що він кладе моє резюме на самісінький низ стосу. — Приємно було познайомитись із вами, Меллорі. Дякую, що зайшли.

@@@

— Не зважай на Теда, — каже мені Керолайн за кілька хвилин, коли ми виходимо з кухні у великі розсувні скляні двері, які ведуть у двір. — Мій чоловік дуже розумний. Чарівник із комп'ютерами. Але в соціальному плані незграбний і зовсім не розуміє, що значить реабілітація. Він вважає, що найняти тебе — це дуже ризиковано. Він хоче взяти на роботу когось зі студентів Пенна[7], такого собі вундеркінда на тисячу шістсот балів SAT[8]. Але я переконаю його, що ти заслуговуєш на шанс. Не хвилюйся.

На обійсті Максвеллів є великий задній двір із пишною зеленою галявиною, оточений високими деревами, кущами й квітниками, що вбирають очі різнобарв'ям. Посеред двору — чудовий плавальний басейн, огороджений шезлонгами й парасолями, достоту як у якомусь лас-вегаському казино.

— Це прекрасно!

— Наша особиста оаза, — каже Керолайн. — Тедді любить тут гратися.

Ми йдемо галявиною, а трава під ногами здається туго натягнутою і пружною, ніби поверхня батута. Керолайн вказує на ледь помітну стежинку в кінці двору, пояснюючи, що вона спускається в Гайденс-Ґлен — заповідник площею триста акрів, увесь перерізаний стежками й річечками.

— Ми не пускаємо туди Тедді самого через річечки. Але ти можеш скільки завгодно із ним там гуляти. Тільки стережися отруйного плюща.

Ми майже перетинаємо двір, коли я нарешті помічаю гостьовий котедж, наполовину прихований деревами, ніби його потроху поглинає ліс. Котедж нагадує мені пряниковий будиночок із казки «Гензель і Ґретель» — це мініатюрне швейцарське шале, з дощаними стінами й А-подібним дахом. Ми піднімаємось трьома сходинками на крихітний ґанок, і Керолайн відмикає вхідні двері.

— Попередній господар тримав тут свою газонокосарку. Використовував його як садовий сарай. Але я тут усе для тебе приготувала.

Усередині котедж — просто одна кімната, маленька, але бездоганно прибрана й облаштована. Стіни білі, крокви відкриті, ґратчаста стеля із товстих коричневих балок. Дерев'яна підлога така чиста, що я просто не можу не зняти кросівки. Праворуч — маленька кухонька; ліворуч — найзатишніше у світі ліжко з пухнастим білим покривалом і чотирма величезними подушками.

— Керолайн, це приголомшливо.

— Так, я знаю, тут трохи тіснувато, але я подумала, що після цілого дня з Тедді тобі захочеться побути на самоті. А ліжко зовсім нове. Тобі варто спробувати.

Я сідаю на краєчок матраца, відкидаюсь назад і наче провалююсь у хмару.

— О Боже!

— Це — ортопедичний матрац фірми *Brentwood*. Із трьома тисячами пружинок, які підтримують тіло. У нас із Тедом такий самий у спальні.

У дальньому кінці котеджу — двоє дверей. За одними дверима — комірчина з купою полиць; за другими — найменша у світі ванна кімната з душем, унітазом і раковиною. Я заходжу всередину і виявляю, що мій зріст дозволяє стояти під лійкою душу не нахиляючись.

Уся екскурсія займає не більше хвилини, але я відчуваю, що треба побути тут іще якийсь час, щоб усе як слід роздивитись. Керолайн спорядила котедж десятками маленьких, гарно продуманих деталей задля комфорту: приліжковою лампою для читання, складаною дошкою для прасування, зарядним пристроєм USB для мобільних телефонів, стельовим вентилятором для поліпшення циркулювання повітря. У кухонних шафах можна знайти найнеобхідніше: тарілки й склянки, чашки й столове срібло — таке ж високоякісне фірмове причандалля, що використовується і в головному будинку. А ще — кілька основних продуктів для приготування їжі: оливкова олія, борошно, сода, сіль і перець. Керолайн запитує, чи люблю я готувати, і я зізнаюся, що й досі вчуся.

— Я теж, — сміючись, каже вона. — Ми зможемо разом удосконалювати свою майстерність.

Раптом я чую на ґанку важкі кроки. Двері відчиняє Тед Максвелл. Замість спортивного піджака на ньому тепер сорочка-поло кольору морської хвилі, але навіть у повсякденному вбранні від нього так само віє недоброзичливістю. Я сподівалася, що до кінця співбесіди вже з ним не зустрінусь.

— Ти для чогось потрібна Тедді, — повідомляє він Керолайн. — Я можу сам закінчити все їй тут показувати.

Мені трохи ніяково, бо я вже побачила все, що треба було, але Керолайн вийшла з будиночка, перш ніж я встигла щось сказати. А Тед просто стоїть і дивиться на мене, ніби думає, що я збираюсь поцупити простирадла й рушники.

Усміхаюсь йому:

— Тут справді чудово.

— Це одномісне житло. Жодних гостей без дозволу. І вже точно жодних ночівель. Це занадто бентежитиме Тедді. Це буде проблемою?

— Ні, я ні з ким не зустрічаюсь.

Він хитає головою, роздратований тим, що я не вхопила його думки.

— Ми не можемо на законних підставах заборонити вам із кимось зустрічатись. Я просто не хочу, щоб у моєму дворі спали якісь сторонні люди.

— Я розумію. Усе нормально. — І мені хочеться вірити, що це вже прогрес, ніби ми на якийсь крихітний крок наблизились до робочих стосунків. — У вас є ще якісь застереження?

Він посміхається.

— Скільки у вас часу?

— Стільки, скільки потрібно. Я справді хочу отримати цю роботу.

Він підходить до вікна й показує на невелику сосну.

— Я розповім вам одну історію. У той день, коли ми переїхали в цей будинок, Керолайн і Тедді під отією сосною знайшли пташеня. Мабуть, воно випало з гнізда. А може, його виштовхнули — хтозна. Так чи інакше, але в моєї дружини велике, дуже велике серце, тож вона знайшла коробку з-під взуття, наповнила її подрібненим папером і почала поїти те пташеня солодкою водичкою з піпетки. Поки я був зайнятий з вантажниками на під'їзній доріжці, бо намагався

розпакувати весь будинок, щоб ми вже могли тут облаштуватися, Керолайн розповіла Тедді, як вони вилікують пташеня, як воно виросте і одного дня дня ширятиме високо в небі над верхівками дерев. І Тедді, звісно, сподобалася ця ідея. Він назвав пташеня Робертом, заглядав до нього щогодини, ставився до нього як до молодшого братика. Але через сорок вісім годин Роберт помер. І я вам присягаюсь, Меллорі, Тедді плакав цілий тиждень. Він був убитий горем. Через пташеня. Тож суть у тому, що ми маємо надзвичайно ретельно вибирати людину, яку збираємось запросити жити разом із нами. А з огляду на вашу історію, я боюсь, що це дуже ризиковано.

І хіба я можу йому заперечити? За цю роботу платять хороші гроші, а в Теда ціла тека напхана заявками від жінок, які ніколи не вживали наркотиків. Він міг би найняти молоденьку студентку зі школи медсестер, відмінницю з проведення серцево-легеневої реанімації; або п'ятикратну бабусю з Гондурасу, яка дає уроки іспанської мови, одночасно готуючи домашні *enchiladas verdes*[9]. Маючи такий вибір, навіщо випробовувати долю, зв'язуючись зі мною? Я розумію, що тепер моя остання надія — на ту «козирну карту», яку подарував Рассел, коли я виходила з машини.

— Здається, у мене є рішення. — Засовую руку в сумку й дістаю щось схоже на паперову кредитну картку з п'ятьма ватяними ярличками в нижній частині. — Це занурюваний тест на наркотики. На *Amazon* вони по долару за штуку, і я радо платитиму за них зі своєї зарплатні. Вони забезпечують перевірку на наявність метамфітаміну, опіатів, амфетамінів, кокаїну й ТГК. Результат готовий за п'ять хвилин, і я згодна добровільно робити тести щотижня в будь-який день за вашим вибором, так що вам ніколи не доведеться хвилюватися. Це б вас заспокоїло?

Простягаю картку Теду, і чоловік тримає її на відстані, наче вона викликає в нього відразу, ніби з неї вже капає тепла жовта сеча.

— Ні, бачите, в цьому й проблема, — каже він. — Ви справляєте враження хорошої людини. Я бажаю вам усього найкращого, справді. Але мені потрібна няня, якій не треба щотижня пісяти в баночку. Ви ж можете це зрозуміти, правда?

@@@

Я чекаю у фоє головного будинку, поки Тед і Керолайн сперечаються на кухні. Я не чую подробиць розмови, але аргументація сторін цілком зрозуміла. Голос Керолайн терплячий і благальний; відповіді Теда короткі, різкі й уривчасті. Це все одно що слухати скрипку й відбійний молоток.

Коли вони нарешті повертаються у вітальню, обличчя в них розпашілі, і Керолайн силувано всміхається.

— Вибач, що змушуємо тебе так довго чекати, — каже вона. — Ми продовжимо розмову й зв'яжемось із тобою, гаразд?

Ну, ми ж знаємо, що це означає, еге ж?

Тед відчиняє двері й майже виштовхує мене надвір, у нестерпну літню спеку. Перед будинком набагато гарячіше, ніж за ним. Я ніби стою на межі раю і реального світу. Прибираю хороброго вигляду й дякую їм за співбесіду. Кажу, що дуже хотіла б, щоб мене вибрали для цієї роботи і що справді була б дуже рада працювати з їхньою родиною.

— Якщо я зможу зробити щось, щоб ви почувалися комфортніше, сподіваюсь, ви звернетесь до мене.

І вони вже готові зачинити двері, коли малий Тедді протискується між батьківськими ногами й простягає мені аркуш паперу.

— Меллорі, я намалював тобі малюнок. У подарунок. Можеш узяти його із собою додому.

Керолайн зазирає мені через плече й різко хапає ротом повітря.

— О Боже, Тедді, це прекрасно!

І хоч я знаю, що це лише пара простенько намальованих людських фігурок — чоловічків із паличок, — щирість цього малюнка мене глибоко зворушує. Я присідаю, щоб дивитися прямо в очі Тедді, і цього разу він не здригається й не тікає.

— Мені дуже подобається цей малюнок, Тедді. Щойно я приїду додому, то почеплю його на стіну. Дуже тобі дякую.

Я розводжу руки, щоб швидко його обійняти, а він хапає мене своїми маленькими ручками за шию і заривається обличчям у плече. Це найчуттєвіший контакт за останні місяці, і я відчуваю, що мене

переповнюють емоції; на очі набігають сльози, і я витираю їх сміючись.

Може, батько Тедді не вірить у мене, може, він вважає, що я просто черговий укурок, приречений на рецидив, але його чудовий маленький хлопчик думає, що я ангел.

— Дякую тобі, Тедді. Дякую, дякую, дякую.

Я потихеньку йду на залізничну станцію. Прогулююсь тінистими тротуарами, минаю дівчаток, котрі малюють крейдою, хлопців-підлітків, які грають у баскетбол на під'їзних доріжках, і газонні водорозбризкувачі, які не припиняють свого *фі-ц! фі-ц! фі-ц! фі-ц!* Іду через маленький торговельний райончик, повз магазин смузі й натовп підлітків перед *Starbucks*. Я уявляю, як це, мабуть, чудово — вирости в Спрінґ-Бруці — місті, де в кожного достатньо грошей, щоб оплатити рахунки, і де ніколи не трапляється нічого поганого. І я так хочу, щоб мені не треба було звідси їхати.

Заходжу в *Starbucks* і замовляю полуничний лимонад. Як наркоман, котрий одужує, я вирішила уникати всіх психоактивних стимуляторів, включно з кофеїном (але й зайвий фанатизм нікому не потрібен: я й досі роблю виняток для шоколаду, де якихось кілька міліграмів). Я проштрикую кришку соломинкою і тут помічаю в дальньому кінці їдальні Рассела, який п'є чорну каву й читає спортивні сторінки *Philadelphia Inquirer*. Мабуть, він останній в Америці, хто й досі купує друковану газету.

— Вам не варто було чекати, — кажу йому.

Він згортає газету й усміхається.

— У мене було відчуття, що ти сюди зайдеш. І я хочу знати, як усе минуло. Розкажи мені всі подробиці.

— Це було жахливо.

— А що сталось?

— Ваша козирна карта виявилась катастрофою. Вона не спрацювала.

Рассел починає сміятися.

— Квінн, мати вже мені зателефонувала. Десять хвилин тому. Як тільки ти вийшла з її дому.

— Справді?

— Вона боїться, що тебе перехопить якась інша сім'я. Хоче, щоб ти почала працювати якомога скоріше.

---

5 З англ. Bless you!
6 Aunt Becky’s Childcare.
7 Пенсильванський університет.
8 Стандартизований американський тест, необхідний для вступу до коледжів і вищих навчальних закладів США.
9 Енчілада, млинець з гострою м’ясною начинкою — страва мексиканської кухні.

3

На пакування речей мені вистачає десяти хвилин. Я не обтяжена зайвим барахлом — маю лише найнеобхідніший одяг, туалетне причандалля та Біблію. Рассел дає мені вживану валізу, щоб я не носила всі свої пожитки в пластиковому пакеті для сміття. Сусідки по квартирі в «Тихій гавані» влаштовують невеличку сумну прощальну вечірку з китайською їжею на виніс і листовим пирогом *ShopRite*. І ось усього за три дні після співбесіди я залишаю Філадельфію і повертаюсь у Казкову країну, щоб почати нове життя в ролі няні.

Якщо в Теда Максвелла ще залишаються побоювання стосовно мого наймання, він докладає величезних зусиль, щоб їх приховати. Вони з Тедді зустрічають мене на залізничній станції. Хлопчик тримає букет жовтих маргариток.

— Це я їх вибирав, — каже він, — а тато купив.

Його батько рішуче забирає в мене валізу й несе її в машину, а дорогою додому вони влаштовують мені невеличку екскурсію околицями, показуючи піцерію, книгарню і слід від старої залізниці, дуже популярний серед бігунів і велосипедистів. Від колишнього Теда Максвелла — неусмішливого інженера, який допитувався в мене про іноземні мови й поїздки за кордон, — не лишилося й сліду. Новий Тед Максвелл веселий і невимушений («Будь ласка, називай мене Тед!»),

і навіть його одяг здається зовсім простим. Футболка «Барселона», старомодні джинси й кросівки *New Balance* 995 у бездоганному стані.

Пізніше того ж дня Керолайн допомагає мені розпаковувати речі й облаштовуватися в котеджі. Я запитую про раптову метаморфозу Теда, і жінка сміється:

— Я ж казала, що він погодиться. Він бачить, що ти дуже подобаєшся Тедді. Більше від усіх, з ким ми розмовляли. Це рішення нам було найлегше прийняти.

Ми вечеряємо всі разом на задньому дворі у внутрішньому дворику, викладеному плиткою. Тед готує свою фірмову печеню з креветок і морських гребінців, Керолайн подає домашній охолоджений чай, а Тедді гасає навколо по траві, немов дервіш, і досі ошелешений тим, що я тепер житиму в них цілодобово, щодня, все літо.

— Я не можу в це повірити, я не можу в це повірити! — вигукує він і падає на галявину, щасливий до нестями.

— Я теж не можу в це повірити, — кажу йому. — Я дуже рада тут бути.

Ми ще не дійшли до десерту, а вони зробили все, щоб я відчула себе членом їхньої родини. Керолайн і Тед демонструють ніжну й невимушену прихильність. Вони закінчують речення одне одного, беруть їжу з тарілок одне одного і навперебій розповідають мені чарівно-казкову історію про те, як вони років із п’ятнадцять тому познайомились у книгарні *Barnes and Noble* в Лінкольн-центрі. Посеред розповіді рука Теда несамохіть тягнеться до коліна дружини, а вона кладе свою долоню зверху, переплітаючи пальці.

Навіть їхні розбіжності кумедні й чарівні. Якоїсь миті під час вечері Тедді повідомляє, що йому треба до вбиральні. Я підводжусь, щоб піти разом із ним, але малий заперечливо махає мені рукою.

— Мені п’ять років, — нагадує він. — Вбиральня — це приватне місце.

— От молодець, — каже Тед. — Не забудь помити руки.

Я повертаюсь на своє місце, почуваючись по-дурному, але Керолайн заспокоює мене.

— У Тедді новий період. Він відстоює свою незалежність.

— І перебування поза межами в’язниці, — додає Тед.

Керолайн явно роздратована цією шпилькою. Я не розумію, що це означає, тому вона пояснює:

— Кілька місяців тому в нас трапився інцидент. Тедді випендрювався перед кількома дітьми. Я маю на увазі, що він оголявся перед ними. Типова поведінка маленького хлопчика, але для мене це було щось нове, тож, імовірно, викликало надмірну реакцію.

Тед засміявся:

— Ти могла б це назвати сексуальним насиллям.

— Якби він був дорослим чоловіком, це було б сексуальне насилля. Саме це я й мала на увазі, Теде. — Керолайн знову повернулася до мене. — Однак я згодна, що мала б трохи ретельніше добирати слова.

— Хлопчик не вміє навіть шнурки на черевиках зав'язати, — каже Тед, — а вже став сексуальним маніяком.

Керолайн перебільшено демонстративно знімає чоловікову руку зі свого коліна.

— Головне в тому, що Тедді засвоїв урок. Інтимні місця — це інтимні місця. Ми не показуємо їх незнайомцям. А потім ми пояснимо йому, що таке згода і що таке недоречний доторк, бо для нього важливо розуміти ці речі.

— Я згоден на сто відсотків, — каже Тед. — Обіцяю тобі, Керолайн, що він буде найосвіченішим хлопчиком у своєму класі. Не хвилюйся.

— Він дуже милий, — запевняю я. — Не сумніваюсь, що завдяки вашому вихованню в нього все буде добре.

Керолайн бере чоловікову руку й повертає на своє коліно.

— Я знаю, що ти маєш рацію. Але все одно хвилююся за нього. Просто нічого не можу з цим вдіяти!

І, перш ніж розмова продовжується, до столу підбігає Тедді — захеканий, із сяючими очима, готовий гратися.

— Про вовка промовка! — каже Тед сміючись.

@@@

Коли ми доїдаємо десерт і настає час для плавання в басейні, я змушена визнати, що не маю купальника, бо востаннє плавала ще в школі. Тож наступного дня Тед видає мені аванс у 500 доларів у рахунок майбутньої зарплати, а Керолайн везе мене в торговельний центр, щоб я купила собі суцільний купальник. А трохи пізніше цього дня вона навідується в мій котедж із дюжиною одежин на вішаках —

дуже гарними сукнями й топами від *Burberry, Dior* і *DKNY*, зовсім новими чи ледь приношеними. Керолайн каже, що вже виросла з них, що розповніла до восьмого розміру, і люб'язно пропонує мені взяти собі цей одяг, перш ніж віддасть його на благодійність.

— А ще ти вважатимеш мене параноїчкою, але я купила тобі одну з цих штук. — Вона простягає мені крихітний рожевий ліхтарик, із верхньої частини якого стирчать два металеві відростки. — На той випадок, якщо бігатимеш вечорами.

Я вмикаю його, лунає гучний тріск електрики. Я так лякаюсь, що негайно впускаю пристрій, і той із гуркотом падає на підлогу.

— Вибачте! Я думала, що це…

— Ні, ні, я мала тебе попередити. Це *Vipertek Mini*. Прикріпи його до зв'язки ключів. — Вона піднімає з підлоги електрошокер і демонструє його особливості. Там є кнопки «світло» й «оглушення», а також запобіжний перемикач, який вмикає і вимикає пристрій. — Він б'є десятьма тисячами вольт. Я випробувала свій на Тедові. Просто щоб перевірити, чи працює. Тед сказав, що йому здалося, ніби його вдарила блискавка.

Мене не дивує, що Керолайн носить із собою зброю для самозахисту. Вона розповідала, що багато її пацієнтів у госпіталі для ветеранів мають проблеми з психічним здоров'ям. Але я не уявляю, навіщо мені електрошокер під час пробіжок по Спрінґ-Бруці.

— Тут трапляється багато злочинів?

— Майже зовсім не трапляються. Але ось два тижні тому викрали дівчину твого віку. Просто на парковці супермаркету *Wegmans*. Якийсь хлопець змусив її під'їхати до банкомату і зняти три тисячі доларів. Тож, знаєш, я думаю, що краще перестрахуватись, ніж потім шкодувати.

Вона нетерпляче чекає, і я розумію, що не заспокоїться, поки я не дістану зв'язку ключів і не причеплю до неї цей пристрій. Таке враження, що це моя мама знову турбується про мене.

— Мені він подобається, — кажу Керолайн. — Дякую.

@@@

Сама собою робота дуже легка, і я швидко звикаю до нового повсякдення. Типовий робочий день минає приблизно так:

6:30 — Я прокидаюсь рано, без будильника, бо ліс повен пташиного співу. Одягаю халат, готую собі чай і вівсянку, а потім всідаюсь на ґанку й дивлюсь, як над басейном сходить сонце. Бачу всяку звірину, яка пасеться край двору: білок і лисиць, кроликів і єнотів, часом забігає олень. Почуваюся Білосніжкою зі старого мультфільма. Починаю залишати тарілки з чорницею і соняшниковим насінням, запрошуючи тваринок до своєї компанії за сніданком.

7:30 — Проходжу через двір і заходжу у великий будинок крізь великі скляні розсувні двері. Тед уже пішов на роботу. А Керолайн обов'язково готує синові гарячий сніданок. Тедді полюбляє домашні вафлі, і вона готує їх у спеціальному пристрої, який має форму Міккі-Мауса. Я прибираю на кухні, поки Керолайн збирається на роботу, і, коли нарешті мамі вже пора, ми з Тедді виходимо за нею надвір до під'їзної доріжки й махаємо на прощання.

8:00 — Перш ніж почати наш день по-справжньому, ми з Тедді маємо зробити ще кілька дрібних справ. Спершу мені треба розкласти одяг Тедді, але це неважко, бо він завжди носить одне й те ж. У дитини величезний гардероб, повний пречудових нарядів із магазину дитячого одягу *Gap Kids*, а він завжди вперто надіває одну й ту ж сорочку в лілову смужку. Керолайн набридло постійно її прати, тож вона пішла в *Gap Kids* і купила ще п'ять таких самих сорочок. Мати поблажливо ставиться до вподобань сина, але попросила мене «обережно заохочувати» його до інших варіантів. Коли я розкладаю одяг, то мушу пропонувати йому ще щось на вибір, але малий завжди повертається до тих самих лілових смужок. Потім я допомагаю йому почистити зуби й чекаю за дверима вбиральні, поки він скористається горщиком — і вже аж тоді ми готові почати день.

8:30 — Я намагаюсь кожен ранок побудувати навколо якогось великого заняття чи прогулянки. Ми йдемо в бібліотеку на «Годину казок» або вирушаємо в супермаркет і купуємо інгредієнти для приготування печива. Тедді легко догодити, і він ніколи не відмовляється від моїх пропозицій. Коли я кажу йому, що мені треба в місто, щоб купити зубну пасту, він реагує так, ніби ми йдемо в парк

розваг *Six Flags*. Бути разом із ним — суцільна радість. Він розумний, ласкавий і засипає мене найнеймовірнішими запитаннями: Що протилежне квадрату? Чому в дівчаток таке довге волосся? Чи все у світі «справжнє»? Я ніколи не втомлююсь його слухати. Він наче маленький братик, якого в мене ніколи не було.

12:00 — Після ранкового заняття я готую простий ланч: макарони із сиром, або мініпіци, або курячі нагетси. Потім Тедді йде у свою спальню, щоб провести там тиху годину, а я маю час для себе. Читаю якусь книжку або слухаю подкаст у навушниках. Іноді просто лежу на дивані й дрімаю хвилин із двадцять. Урешті Тедді спускається, будить мене й показує кілька нових малюнків. Часто він зображує наші улюблені заняття: ось ми йдемо лісом, або граємося на задньому дворі, або бродимо навколо мого котеджу. Я зберігаю ці малюнки на дверцятах свого холодильника — галереї його мистецьких успіхів.

14:00 — Зазвичай це найспекотніша частина дня, тож ми сидимо в будинку й граємо в настільну гру «Гірки й драбинки» чи «Мишоловку», а потім намазуємося сонцезахисним кремом і йдемо до басейну. Тедді не вміє плавати (я й сама не дуже добре плаваю), тож я слідкую за тим, щоб він надів надувні нарукавники перед тим, як зайдемо у воду. А потім ми граємося у квача або влаштовуємо бої на мечах із аквапалиць. Або вилазимо на великий надувний пліт і граємо в ігри, придумані за мотивами фільмів штибу «Вигнанець» або «Титанік».

17:00 — Керолайн повертається додому, і, поки вона готує вечерю, я коротко розповідаю, як ми з Тедді провели день. Потім вирушаю на пробіжку, приблизно від трьох до восьми миль, відповідно до рекомендацій Рассела. Дорогою минаю найрізноманітніших людей, які гуляють доріжками біля будинків або поливають газони, і всі вони думають, що я — одна з мешканок Спрінґ-Брука. Хтось із сусідів навіть махає мені й вигукує привітання, ніби я живу тут усе своє життя, ніби я — чиясь донька, яка приїхала з коледжу на літні канікули. І мені

подобається відчуття, що тоді з’являється — відчуття спільності, ніби я нарешті прибула в те місце, до якого належу.

19:00 — Після пробіжки я швиденько приймаю душ у найменшій у світі ванній кімнаті, а потім готую собі просту їжу в крихітній кухоньці котеджу. Один-два рази на тиждень я гуляю центром міста, щоб позаглядати в місцеві крамнички й ресторани. Або відвідую відкриті збори на цокольному поверсі церкви Божої Матері. Ведучі цих бесід дуже гарні, учасники дружелюбні, але я завжди виявляюсь наймолодшою особою в цій спільноті, молодшою принаймні років на десять за інших, тож навряд чи заведу тут масу нових друзів. Звісно ж, я не залишаюсь на «збори після зборів», коли всі рушають у магазин-кав’ярню *Panera Bread*, щоб відвести душу, нарікаючи на дітей, іпотеки, роботу тощо. Проживши всього два тижні у Максвеллів, у надійній ізоляції від усіх спокус, я вже подумую, чи аж так мені потрібні ці збори. Упевнена, що зможу самостійно з усім упоратись.

21:00 — У цей час я зазвичай уже лежу в ліжку, читаючи бібліотечну книжку або переглядаючи якийсь фільм на телефоні. Як подарунок собі, підписуюсь на канал *Hallmark*, щоб мати змогу дивитися безліч романтичних фільмів за 5,99 доларів на місяць — і це чудовий спосіб розслабитись наприкінці вечора. Я вимикаю світло, кладу голову на подушку й насолоджуюсь утіхою від щасливого життя, яке настає в кінці цих фільмів, — коли сім'ї возз'єднуються, а злодії забираються геть; коли скарби знаходяться, а добре ім'я відновлюється.

Можливо, усе це страшенно нудно. Очевидно, що це не вища математика. Я не змінюю світ і не лікую рак. Але після всіх моїх проблем відчуваю, що зробила величезний крок уперед — і пишаюся собою. У мене є власне житло й постійна зарплата. Я готую поживні страви й щотижня відкладаю дві сотні. Моя робота з Тедді дуже

важлива. І я відчуваю себе повноцінною людиною завдяки абсолютній вірі в мене Теда й Керолайн.

Особливо Теда. Я майже не бачу його впродовж дня, бо щоранку він вирушає в офіс о шостій тридцять. Але іноді я бачу його ввечері, коли повертаюся з пробіжки. Чоловік сидить у внутрішньому дворику зі своїм ноутбуком і келихом вина або намотує кола в басейні, і тоді він махає мені рукою й питає про пробіжку. Або про день із Тедді. Або цікавиться моєю думкою про якийнебудь споживчий бренд — *Nike*, *PetSmart*, *Gillette*, *L.L.Bean* тощо. Тед пояснює, що його компанія розробляє «серверне програмне забезпечення» для великих корпорацій по всьому світу і він постійно шукає нові партнерські зв'язки. «Що ти думаєш про *Urban Outfitters*?» — запитує у мене, або: «Ти коли-небудь вечеряла в *Cracker Barrel*?» А потім справді *вислуховує* мої відповіді, ніби ці думки можуть реально вплинути на його бізнес-рішення. І це мені лестить, якщо чесно. Крім Рассела, не знаю нікого, кому було б цікаво, що я думаю. Тому я завжди рада бачити Теда і завжди трохи напружуюсь, коли він запрошує мене до розмови.

Як не дивно, єдиний, хто створює проблеми на моїй новій роботі, — це людина, яка навіть не існує: Аня. Уявна найкраща подруга Тедді має дратівну звичку зривати виконання моїх вказівок. Наприклад, одного разу я прошу Тедді позбирати свій брудний одяг і покласти в корзину для білизни. За дві години заходжу в його спальню, а одяг і досі розкиданий по підлозі.

— Аня каже, що це повинна робити мама, — пояснює він мені. — Аня каже, що це *її* робота.

Іншим разом я смажу на обід хрусткі квадратики з тофу, а Тедді просить гамбургер. Я кажу, що йому цього не можна. Нагадую, що його сім'я не їсть червоного м'яса, бо це шкідливо для довкілля, оскільки велика рогата худоба — одне з найбільших джерел парникових газів. Я подаю йому тарілку з тофу й білим рисом, але Тедді просто колупається виделкою в їжі.

— Аня думає, що я б дуже хотів м'яса, — каже він. — Аня вважає, що тофу — це сміття.

Я, звісно, не експерт з дитячої психології, але розумію, що робить Тедді: використовує Аню як виправдання, щоб домогтися свого.

Я прошу поради в Керолайн, але та каже, що нам просто треба бути терплячими — і ця проблема врешті мине сама собою.

— Йому вже стає краще, — запевняє вона. — Коли я приходжу з роботи, то тільки й чую: «Меллорі те» і «Меллорі се». Я вже тиждень не чула Аниного імені.

Але Тед наполегливо радить мені займати рішучішу позицію.

— Аня — це шпичка в дупі. Не вона тут встановлює правила. Ми їх встановлюємо. Наступного разу, коли вона поділиться своєю думкою, просто нагадай Тедді, що Ані насправді не існує.

Я вибираю щось середнє між цими двома крайнощами. Якось по обіді, коли в Тедді була тиха година і він сидів нагорі, я напекла цілу тацю його улюбленого різдвяного печива. Коли він зійшов униз зі своїм новим малюнком, запросила його сісти за стіл. Я принесла печиво й дві склянки холодного молока і, ніби між іншим, попросила його розповісти мені трохи більше про Аню.

— Що ти маєш на увазі? — Він одразу щось запідозрює.

— Де ви познайомились? Який у неї улюблений колір? Скільки їй років?

Тедді знизує плечима, наче на всі ці запитання неможливо відповісти. Він розглядається по кухні, ніби раптом не хоче дивитися мені в очі.

— У неї є робота?

— Не знаю.

— А чим вона займається цілий день?

— Не можу сказати.

— Вона коли-небудь виходить із твоєї спальні?

Тедді кидає погляд через стіл на порожній стілець.

— Іноді.

Я дивлюсь на стілець.

— Аня зараз тут? Сидить разом із нами?

Він хитає головою:

— Ні.

— Вона хоче печива?

— Її тут немає, Меллорі.

— А про що ви з Анею розмовляєте?

Тедді опускає носа в тарілку, аж поки його обличчя не опиняється за кілька сантиметрів од печива.

— Я знаю, що вона несправжня, — шепоче він. — Тобі не треба цього доводити.

У його голосі вчуваються сум і розчарування, і я раптом почуваюся винною, ніби щойно присилувала п'ятирічного хлопчика визнати, що Санта-Клауса не існує.

— Послухай, Тедді, у моєї молодшої сестрички Бет була така ж подруга, як Аня. Її подругу звали Кассіопея. Правда ж, гарне ім'я? Удень Кассіопея працювала в шоу «Дісней на льоду», яке об'їздило весь світ. Але щоночі вона поверталась у наш будинок у Південній Філадельфії і спала на підлозі в нашій спальні. Я мала поводитись обережно, щоб не наступити, бо вона була невидима.

— А Бет вважала Кассіопею справжньою?

— Ми *вдавали,* що Кассіопея справжня. І все було добре, бо Бет ніколи не використовувала Кассіопею як виправдання для порушення правил. У цьому ж є сенс?

— Зрозуміло, — каже Тедді, а потім совається на стільці, ніби в нього раптом заболіло в боці. — Мені треба до вбиральні. Маю зробити номер два. — Потім він злазить зі стільця і швидко виходить із кухні.

Він так і не доторкнувся до їжі. Я накриваю печиво харчовою плівкою і ставлю молоко в холодильник на потім. Після цього йду до раковини й мию весь посуд. Коли закінчую, Тедді досі у вбиральні. Я сідаю за стіл і згадую, що ще не помилувалася його останнім малюнком, тож беру аркуш і перевертаю його лицьовим боком догори.

4

У батьків Тедді строгі правила щодо часу, проведеного біля екрана, тому малий ніколи не бачив ані «Зоряних війн», ані «Історії іграшок», ані інших фільмів, якими так захоплюються всі діти. Йому навіть не дозволяють дивитися дитячу освітню передачу «Вулиця Сезам». Але раз на тиждень Максвелли збираються в барлозі на сімейний кіновечір. Керолайн готує попкорн, а Тед вмикає фільм, який має «справжню художню цінність», що зазвичай означає, що він або старий, або супроводжується субтитрами іноземною мовою, і я вас запевняю, що єдиний із них, про який ви хоч щось чули, — це

«Чарівник країни Оз». Тедді любить цю історію і каже, що це його улюблений фільм.

Отож коли ми бавимось надворі в басейні, то часто граємо у вигадану гру «Країна Оз». Ми вилазимо на рятувальний надувний пліт, і Тедді грає Дороті, а я — всі інші ролі з фільму: Тото, Опудало, Лиху Відьму і всіх жувачів. І скажу не вихваляючись, що не зупиняюсь ні перед чим: я співаю і танцюю, махаю крилами Летючої Мавпи й гарую так, ніби це прем'єра на Бродвеї. Нам потрібна ціла година, щоб дограти історію до кінця, коли пліт перетворюється на повітряну кулю і несе Тедді-Дороті назад у Канзас. І коли ми вже закінчуємо й виходимо на поклін, я відчуваю, що мені так холодно, аж зуби цокотять. Мушу вилізти з води.

— Ні! — вигукує Тедді.

— Вибач, Ведмежатку, я змерзла.

Я розстеляю рушник на бетонному настилі біля бордюру басейну і вкладаюсь сохнути на сонці. Температура вже перевалила за тридцять, і пекуче сонце швидко виганяє з мене весь холод. Тедді хлюпочеться поряд. У нього нова гра: він набирає повен рот води, а потім випльовує її, немов крилатий херувим у фонтані.

— Не слід цього робити, — кажу йому. — Там хлорка.

— Я від неї захворію?

— Якщо добряче наковтаєшся, то так.

— І помру?

Раптом він починає дуже непокоїтись. Я хитаю головою.

— Якщо ти вип'єш весь басейн, то так, ти можеш померти. Але не пий навіть ковточка, гаразд?

Тедді залазить на пліт і підгрібає до краю води, тож тепер ми з ним лежимо паралельно — Тедді на плоту, а я на настилі.

— Меллорі?

— Так?

— Що відбувається, коли люди помирають?

Я повертаюсь до нього. Він втуплюється поглядом у воду.

— Що ти маєш на увазі?

— Я маю на увазі, що відбувається з людиною *всередині* тіла?

Звісно, у мене є тверде переконання з цього приводу. Я вірю в Божий дар вічного життя. Для мене великою втіхою є впевненість у тому, що

моя молодша сестричка Бет зараз в оточенні янголів. І я знаю, що колись, якщо мені пощастить, ми возз'єднаємось із нею на небесах. Але Тедді я нічого цього не кажу. Добре пам'ятаю свою співбесіду й правило номер десять: жодних релігій чи забобонів. Навчати науки.

— Я думаю, що тобі варто запитати про це у своїх батьків.

— А чому ти мені не скажеш?

— Я не впевнена, що знаю відповідь.

— Може таке бути, що деякі люди вмирають, але залишаються живими?

— Як привиди?

— Ні, не страшними. — Він силкується висловити свою думку, як і всі ми силкуємось, як мені здається, розмовляючи на такі теми. — Чи залишається живою *якась* частина людини?

— Це велике й складне питання, Тедді. Я справді думаю, що тобі краще запитати у батьків.

Він розчарований, що я уникла відповіді, але, схоже, змирився з тим, що не збираюсь йому допомагати.

— Тоді пограймося знову в «Країну Оз»!

— Ми ж щойно закінчили!

— Тільки сцена танення, — благає він. — Сам кінець.

— Добре. Але у воду я більше не полізу.

Я підводжусь і обгортаю плечі рушником, немов відьминим плащем. Потім скарлючую пальці у вигляді кігтів і маніакально регочу:

— Я до тебе доберуся, красунечко, і до твого песика теж!

Тедді бризкає на мене водою, і я щосили верещу, так що аж перелякані птахи зриваються з дерев.

— Ах ти ж, триклята щуряко! Тільки подивись, що ти накоїла! — Із перебільшеною театральністю я падаю посеред внутрішнього дворика, розмахую руками й корчусь в агонії. — Я тану! Я тану! О, що це за світ, що за світ!

Тедді сміється і плескає в долоні, коли я перевертаюсь на спину, заплющую очі й висолоплюю язика. Наостанок я кілька разів сіпаю ногами й завмираю.

— Гм, міс?

Я розплющую очі.

Метра за півтора, по той бік огорожі басейну, стоїть молодий чоловік. Він худорлявий, але гарної статури. На ньому штани кольору хакі, у плямах від трави, футболка з написом *Rutgers* і робочі рукавиці.

— *Я* з *Lawn King*. Догляд за газонами.

— *Hola*[10], Адріане! — вигукує Тедді.

Адріан підморгує йому.

— *Hola*, Тедді. *¿Cómo estás?*[11]

Намагаюсь прикритись рушником, але оскільки вже лежу на ньому, то лише сіпаюсь і дригаю ногами й руками, як жук, перевернутий на спину.

— Я зараз притягну велику газонокосарку, якщо можна. Просто хотів тебе попередити. Вона дуже шумить.

— Звичайно. Ми можемо зайти всередину.

— Ні, ми маємо дивитися! — каже Тедді.

Адріан іде по косарку, а я цікавлюсь у Тедді:

— Чому ми маємо дивитися?

— Бо мені подобається велика газонокосарка! Вона дивовижна!

Я чую наближення косарки ще до того, як бачу її. Гучний бензиновий двигун розриває тишу нашого пристановища на задньому дворі. Аж ось із-за рогу будинку виїжджає Адріан верхи на машині, яка нагадує щось середнє між трактором і картом.

Він стоїть іззаду, схилившись над стерном, наче мчить на квадроциклі, залишаючи позаду смуги свіжоскошеної трави. Тедді вилазить із басейну й підбігає до огорожі, щоб краще бачити. А косар хизується, робить різкі повороти, їде задом, навіть натягує капелюха на очі, щоб їхати наосліп. Це не найкращий приклад для маленької дитини, але Тедді зачарований. Він дивиться, роззявивши рота від захвату, наче це вистава цирку *Cirque du Soleil*. Для ефектного завершення Адріан на всій швидкості їде задом, перемикає передачі, а потім мчить до нас, піднявши передні колеса і так утримуючи косарку впродовж трьох жахливих секунд, щоб ми могли помилуватися тим, як шалено обертаються її леза. А потім зі страшним грюкотом машина гепає додолу й зупиняється за якихось кілька сантиметрів від огорожі басейну.

Адріан зістрибує й пропонує ключі Тедді.

— Хочеш проїхатись?

— Справді? — запитує Тедді.

— Ні! — гукаю. — Цього точно не буде.

— Нехай, коли тобі виповниться шість, — каже Адріан, підморгуючи йому. — Познайомиш мене зі своєю новою подругою?

Тедді знизує плечима:

— Це моя няня.

— Меллорі Квін.

— Дуже приємно познайомитись, Меллорі.

Він знімає робочу рукавицю й простягає мені руку, і в цьому жесті відчувається якась дивна церемонність, особливо враховуючи, що я в суцільному купальнику, а він — у брудному й обліпленому обрізками трави одязі. І це для мене — перший дзвіночок про те, що в ньому приховане щось більше, ніж здається на перший погляд. Шкіра на його долоні задубіла. Раптом Тедді щось пригадує і починає сіпати дверцята захисної огорожі.

— Куди ти?

— Я намалював Адріанові малюнок, — каже малий. — Він у спальні.

Я піднімаю клямку, щоб він міг вийти, і Тедді мчить через галявину.

— У тебе й досі мокрі ноги! — гукаю йому вслід. — Обережно на сходах!

— Добре! — кричить він мені у відповідь.

Ми з Адріаном змушені підтримувати сяку-таку розмову, чекаючи повернення Тедді. Його вік і справді важко визначити. У нього тіло дорослої людини: він високий, стрункий, засмаглий, м’язистий. Але його обличчя все ще хлоп’яче й трохи сором’язливе. Йому може бути й сімнадцять, і двадцять п’ять років.

— Мені подобається цей малий, — каже Адріан. — У Барселоні він трохи навчився іспанської, і я підучую його нових фраз. Ти за ним постійно наглядаєш?

— Тільки на літо. У вересні він іде до школи.

— А ти? Куди йдеш ти?

І тут я розумію, що він сприйняв мене за якусь студентку. Він, мабуть, думає, що я — одна із сусідок, живу тут, у Спрінґ-Бруці, де всі дівчата навчаються в чотирирічних коледжах і університетах. Я збираюсь йому все пояснити, але не знаю, як сказати «Я нікуди

не йду» так, щоб це не прозвучало як крах життя. Звісно, я можу розповісти йому всю свою передісторію, але заради підтримання легкої бесіди просто погоджуюсь із його припущенням. Вдаю, що моє життя не зійшло з рейок і все відбулося так, як і задумано.

— Пен Стейт. Жіноча збірна з бігу.

— Серйозно? Ти спортсменка з Великої десятки?

— Формально — так. Але всю славу забирає футбольна команда. Нас ніколи не побачиш на каналі *ESPN*.

Я знаю, брехати — погано. Більша частина одужання — чи не найважливіша частина — полягає в тому, що ти маєш володіти своїм минулим і визнавати всі зроблені помилки. Але мушу визнати, що так приємно вхопитися за якусь фантазію і робити вигляд, що ти все ще нормальний підліток зі звичними підлітковими мріями.

Адріан клацає пальцями, наче раптом щось збагнув.

— То це ти бігаєш вечорами? По району?

— Це я.

— Я бачив, як ти тренуєшся! Ти справді швидко бігаєш!

Мені стає цікаво, чому косарі газонів працюють у цьому районі, коли вечоріє, але спитати не встигаю, бо Тедді вже біжить назад через двір, тримаючи в руках аркуш паперу.

— Ось, — каже він відсапуючись. — Я зберіг його для тебе.

— О, хлопче, та це ж чудово! — каже Адріан. — Ти тільки поглянь на ці сонцезахисні окуляри! У мене тут класний вигляд, еге ж? — Дивлячись на малюнок, я не можу втриматись од сміху. Він схожий на чоловічка з паличок із гри в слова «Шибениця».

— Дуже лепський, — погоджуюсь я.

— *Миу диаро,* — каже Адріан Тедді. — Це твоє нове слово на цей тиждень. Воно означає: супергарний.

— *Muy guapo*?

— *Bueno!* Це чудово!

По той бік двору, з-за рогу будинку Максвеллів, з’являється старий. Він невисокий на зріст, зі зморшкуватою смаглявою шкірою і коротко підстриженим сивим волоссям. Старий вигукує ім’я Адріана і, як видно, зовсім не задоволений.

— *¿Qué demonos estás haciendo?*[12]

Адріан махає йому, а потім весело позирає на нас.

— Це *El Jefe*. Я мушу йти. Але за два тижні повернусь, Тедді. Дякую тобі за малюнок. А тобі, Меллорі, успішного тренування. Я шукатиму тебе на *ESPN*, добре?

— *Prisa!*[13] — репетує старигань. — *Ven aqui!*[14]

— Добре, добре! — гукає у відповідь Адріан. Він стрибає на косарку, заводить її і за якихось кілька секунд перетинає двір. Я чую, як він перепрошує по-іспанськи, але старий просто кричить на нього,

і, зникаючи за рогом будинку, вони все ще сперечаються. У мене збереглись якісь елементарні знання іспанської мови ще з середньої школи — і досі пам'ятаю, що *el jefe* означає «шеф», — але вони говорять занадто швидко, щоб я змогла розібрати ще щось.

Тедді явно стурбований.

— У Адріана неприємності?

— Сподіваюсь, що ні.

Потім я розглядаю подвір'я і вражено помічаю, що, попри всі Адріанові швидкісно-зухвалі витівки, щойно підстрижений газон має фантастичний вигляд.

@@@

У Максвеллів позаду будинку є літній душ, щоб можна було сполоснутися після плавання. Це крихітна дерев'яна кабінка, за розміром схожа на старомодну телефонну будку, для якої Керолайн накуповує божевільно дорогі шампуні й засоби для миття тіла. Тедді йде туди першим, а я крізь двері викрикую йому настанови, нагадуючи, щоб він сполоснув волосся і витрусив купальний костюм. Закінчивши митися, він, човгаючи, виходить надвір, обмотаний пляжним рушником.

— Я — вегетаріанський буріто!

— Ти — красунчик, — відповідаю. — Іди одягайся, а я зустріну тебе нагорі.

Я вішаю свій рушник і вже готова зайти в кабінку, коли чую, що якась жінка вигукує моє ім'я:

— Ви Меллорі, еге ж? Нова няня?

Озираюсь і бачу, як через галявину поспішає сусідка Максвеллів — невисокого зросту літня жінка з широкими стегнами й хиткою ходою. Керолайн попереджала мене, що вона схибнута на всю голову й рідко виходить з дому, втім, ось вона тут — одягнута у вільну гавайську сукню муу-муу аквамаринового кольору й з голови до ніг обвішана коштовностями: золотим намистом із кришталевими амулетами, великими сережками-кільцями, дзенькітливими браслетами й перснями з дорогоцінними каменями на пальцях рук і ніг.

— Я Міці, любонько. Живу поряд. І оскільки ти новенька в цій окрузі, хочу дати тобі маленьку дружню пораду: коли тут крутяться оті

озеленювачі, не сиди біля басейну, виставивши все напоказ. — Вона красномовно вказує на моє тіло помахом руки зверху донизу. — Це те, що зазвичай називається провокацією.

Жінка підступає ближче, і мені в ніс б'є сморід шмаленої мотузки. Або їй не завадила б ванна, або вона добряче під кайфом, а може, і те, й інше.

— Вибачте?

— У тебе чудова фігура, і я розумію, що її кортить продемонструвати. І це вільна країна, я лібертаріанка, тож кажу: роби все, що тобі подобається. Але коли сюди являються ці мексиканці, треба пам'ятати про обережність. Трохи здорового глузду. Для твоєї ж особистої безпеки. Уловлюєш? — Я намагаюсь щось відповісти, але вона не вгаває. — Це може здатися расизмом, але це правда. Ці чоловіки вже один раз порушили закон, коли перетнули кордон. Отож, коли злочинець бачить гарненьку дівчину саму-самісіньку на задньому дворі, що його зупинить?

— Ви серйозно?

Вона тремтячою рукою хапає мене за зап'ястя, щоб надати ваги своєму зауваженню.

— Принцесо, я серйозна, як серцевий напад. Тобі треба прикривати свою дупцю.

Над нами Тедді гукає крізь сітку відчиненого вікна своєї спальні:

— Меллорі, а ми будемо фруктове морозиво?

— Після того як я прийму душ, — кажу йому. — П'ять хвилин.

Міці махає Тедді, і він швидко щезає з виду.

— Гарний хлопчик. Таке миле личко. А от від батьків я не у великому захваті. Трохи зарозумілі, як на мене. Тобі не здається?

— Ну…

— У той день, коли вони сюди в'їхали, я приготувала лазанью. По-сусідськи ж, так? Несу її до їхнього парадного входу — і знаєш, що вона мені каже? А вона каже: «Прошу вибачення, але ми не можемо прийняти ваш подарунок. Через рублене м'ясо!»

— Може…

— Вибач, любонько, але в цій ситуації ти *не так* поводишся. Ти усміхаєшся, кажеш «дякую», забираєш його всередину і *викидаєш*

геть. А не жбурляєш мені в обличчя. Це грубо. А батечко ще гірший! Від нього здуріти можна.

— Насправді…

— Ех, ти ще дитина. Ти ще не вмієш читати людей. Я людина тепла, дуже чуйна, я читаю аури й тим заробляю на життя. Ти побачиш, що клієнти цілий день стукають у мої двері, але не хвилюйся: за ними нічого підозрілого не відбувається. Після гістеректомії я втратила всякий інтерес. — Вона підморгує мені. — А як тобі подобається гостьовий котедж? Ти ніколи не нервуєшся? Як воно — спати там зовсім самій?

— А чому я маю нервуватися?

— Через ту історію.

— Яку історію?

І вперше за всю нашу розмову слова завмирають на устах Міці. Вона дістає пасмо волосся, крутить його в пальцях, поки не відділяє одну волосину. Потім висмикує її і кидає через плече.

— Тобі треба запитати в батьків.

— Вони нещодавно сюди переїхали. Тож нічого не знають. Про що ви говорите?

— Коли я була дитиною, ми називали твій котедж Будинком Диявола. Ми підбурювали одне одного зазирати у вікна. Брат пропонував мені двадцять п’ять центів, якщо я стану на ґанок і порахую до ста, але в мене ніколи не вистачало на це хоробрості.

— Чому?

— Було вбито жінку. Енні Барретт. Мисткиня, художниця, вона використовувала твою хатинку як майстерню.

— Її вбили в котеджі?

— Ну, насправді її тіла так і не знайшли. Це трапилося дуже давно, зразу після Другої світової війни.

У вікні другого поверху знову з’являється обличчя Тедді.

— П’ять хвилин уже минуло?

— Майже, — відповідаю я.

Коли повертаюсь до Міці, вона вже минає двір.

— Не змушуй мале янголятко чекати. Ідіть і ласуйте своїм морозивом.

— Зачекайте, а як же решта тієї історії?

— Немає ніякої решти. Коли Енні померла — чи пропала безвісти, хто знає, — її сім’я зробила з котеджу садовий сарай. Туди нікого не пускали. Відтоді так і повелося і тривало сімдесят із гаком років. Аж до цього місяця.

@@@

Керолайн повертається додому мінівеном, повним продуктів, і я допомагаю їй вивантажувати й розпаковувати всі сумки. Тедді нагорі, у своїй спальні, малює, тож користуюсь можливістю щось дізнатись про історію Міці.

— Я ж тобі казала, що вона звихнута, — каже Керолайн. — Вона вважає, що поштар, тримаючи над парою, відкриває рахунки по кредитках, щоб дізнатися її кредитні рейтинги. Вона параноїчка.

— Вона казала, що було вбито жінку.

— Вісімдесят років тому. Це дуже старий район, Меллорі. Тут у кожній хаті свій жахастик. — Керолайн відчиняє холодильник і кладе в контейнер для овочів шпинат, капусту й пучок редиски, на корінні якої налипла земля. — До того ж попередні власники прожили тут сорок років, тож у них явно не виникало жодних проблем.

— Дійсно, так і є. — Я засовую руку в полотняну сумку для продуктів і витягаю упаковку з шести пляшок кокосової води. — Правда, вони використовували котедж як сарай для інструментів, еге ж? Там ніхто не спав.

Схоже, Керолайн роздратована. Я відчуваю, що в неї був довгий день у клініці ветеранів, і їй не дуже подобаються ще запитання на порозі дому.

— Меллорі, ця жінка, мабуть, вжила більше наркотиків, ніж усі мої пацієнти разом. Я дивуюсь, що вона й досі жива, але з розумом у неї точно не все гаразд. Вона — це навіжене, гарячкове й параноїдальне руйновище. І як людина, котра несе відповідальність за твою тверезість, я хочу наполегливо порекомендувати обмежити з нею будь-які контакти, гаразд?

— Так, розумію, — запевняю я і якось ніяковію, бо ще трохи — і Керолайн нагримає на мене. Далі я вже мовчу, просто відчиняю буфетну й викладаю туди коробки з рисом арборіо, кускусом і цільнозерновими крекерами. Складаю мішечки й пакети з вівсяними пластівцями, сирим мигдалем, турецькими фініками й дивними

зморщеними грибами. Коли все розпаковане, кажу Керолайн, що вже йду. А вона, мабуть, відчуває, що я й досі засмучена, бо підходить і кладе руку на плече.

— Послухай, у нас на другому поверсі є пречудова гостьова спальня. Якщо схочеш туди перебратися, ми тільки зрадіємо. Тедді буде на сьомому небі від щастя. Як тобі?

І якимось чином, оскільки однією рукою вона вже обвила мене за стан, це перетворюється на такі собі обійми.

— Мені там добре, — кажу їй. — Я рада, що маю власний простір. Це чудова практика для життя в реальному світі.

— Якщо передумаєш, просто скажи. Тобі *завжди* раді в цьому домі.
@@@

Того вечора я взуваю гарні кросівки й вирушаю на пробіжку. Чекаю, поки зовсім стемніє, але надворі все ще душно й важко. Чудово відчувати, що ти переборюєш себе, що ти біжиш, долаючи біль. У Рассела є приказка, яка мені подобається. Він каже: ми не знаємо, що може витримати наше тіло, поки не встановимо до нього жорстких вимог. Тож цього вечора я дуже вимогливо ставлюся до себе. Роблю прискорення тротуарами району туди й назад, пробігаю крізь морок між світлом вуличних ліхтарів і крізь скупчення світлячків, повз безперестанне гудіння центральних кондиціонерів. Я долаю 5,2 милі за тридцять вісім хвилин і йду додому, почуваючись неймовірно виснаженою.

Знову приймаю душ — цього разу в маленькій, тісній ванній котеджу, — а потім готую собі просту вечерю: розігріту в мінідуховці заморожену піцу й двісті грамів морозива *Ben & Jerry's* на десерт. Я відчуваю, що заслужила це.

Коли з усім закінчено, вже по дев'ятій. Я вимикаю все світло, крім лампи на нічному столику. Лягаю з телефоном на велике біле ліжко і на каналі *Hallmark* вмикаю фільм «Зимове кохання». Однак зосередитись важко. Чи тому, що я вже бачила його раніше, чи тому, що його сюжет нагадує з дюжину інших фільмів *Hallmark,* — хтозна. До того ж у котеджі душнувато, тож я встаю і розсуваю штори.

Біля вхідних дверей розташоване велике вікно, у мене над ліжком — трохи менше, і вночі я тримаю їх відчиненими, щоб був маленький протяг. Стельовий вентилятор крутиться повільно й ліниво. Надворі,

в лісі, сюрчать цвіркуни, й іноді я чую, як у гущавині скрадаються дрібні тваринки, обережно ступаючи по опалому листю.

Я повертаюсь у ліжко й знову вмикаю фільм. Чи не щохвилини якийсь метелик, приваблений світлом, вдаряється об віконну сітку. У стіну, позаду ліжка, щось *стук-стук-стукає*, але я знаю, що то просто гілка. З трьох боків котедж обступають дерева, і, коли здіймається вітер, вони дряпають гілками стіни. Я кидаю погляд на двері, щоб переконатись, що ті зачинені. Так і є, але замок дуже слабенький, рішучого зловмисника не зупинить.

І тоді я чую звук, схожий на високочастотне дзижчання, ніби просто біля вуха літає комар. Я відганяю його, але за кілька секунд він знову повертається — сіра цятка, яка мозолить мені очі в полі мого периферичного зору, і ніяк її не дістанеш. Я знову згадую лікарку з Пенсильванського університету і той дослідницький експеримент, якого насправді не було.

І це перша ніч, коли мені здається, що на мене хтось дивиться.

---

10 Привіт (*icn*.).
11 Як справи? (*icn*.)
12 Якого дідька ти там робиш? (*icn.*)
13 Поквапся! (*icn.*)
14 Іди сюди! (*icn.*).

5

Вихідні минають досить спокійно. Керолайн і Тед часто планують різні сімейні заходи — їздять на узбережжя на пляжний день або водять Тедді по музеях міста. Вони завжди запрошують і мене, але я не хочу втручатися в їхній сімейний час. Натомість просто тиняюся по своєму котеджу, шукаючи якогось заняття, бо «бездіяльні руки — приманка для спокуси». Суботнім вечором, коли мільйони молодих людей по всій Америці п’ють, фліртують, сміються і кохаються, я рачкую у своєму санвузлі з пульверизатором, наповненим відбілювачем *Clorox*, і відшкрібаю осад з підлоги ванної. Неділі не набагато кращі. Я побувала в усіх місцевих церквах, але поки нічого

не «зростається». У кожній спільноті я завжди років на двадцять молодша від усіх, і геть не приємно, коли інші парафіяни витріщаються на мене, ніби на якийсь зоологічний курйоз.

Іноді в мене виникає спокуса повернутися в соціальні мережі, відновити акаунти в інстаграмі й фейсбуці, але всі мої *NA*[15]-консультанти попередили триматися від них подалі, пояснюючи, що ці сайти самі собою можуть викликати залежність і шкодять самооцінці молодої людини. Тож я намагаюсь втішатися простими радощами реального життя: бігаю, готую їжу, ходжу на прогулянки.

Але найбільше мені подобається, коли вихідні закінчуються і можна нарешті повернутися до роботи. У понеділок вранці я приходжу в головний будинок і знаходжу Тедді під кухонним столом, де він грається з пластмасовими домашніми тваринами.

— Привіт, Ведмедику! Як справи?

Він піднімає пластмасову корову й мукає.

— Без жартів, ти що, перетворився на корову? Ну що ж, значить, сьогодні я буду нянею не для дитятка, а для телятка! Як цікаво!

Керолайн мчить кухнею, стискаючи ключі, мобільник і кілька тек, напханих паперами. Вона питає, чи не можу я вийти з нею у фоє на хвилинку. Коли ми відходимо на безпечну відстань від Тедді, жінка пояснює, що він обмочив постіль і його простирадла зараз у пральній машині.

— Ти б не могла покласти їх у сушарку, коли вони виперуться? Я вже застелила його ліжко новими.

— Звичайно. А з ним усе гаразд?

— У нього все добре. Просто зніяковів. Останнім часом це часто трапляється. Стрес від переїзду. — Вона хапає сумку із шафи в коридорі й чіпляє на плече. — Тільки не обмовся, що я тобі щось сказала. Він не хоче, щоб ти знала.

— Ані слова не скажу.

— Дякую, Меллорі. Ти моя рятівниця!

@@@

Улюблене вранішнє заняття Тедді — дослідження Зачарованого лісу на краю його родинного обійстя. Дерева утворюють щільний навіс над головою, тож навіть у найспекотніші дні в лісі прохолодніше. Стежки не помарковані й безіменні — і ми самі придумуємо для них назви.

Дорога з жовтої цегли — це рівна, гарно втоптана стежка, яка починається за моїм котеджем і проходить паралельно до всіх будинків на Еджвуд-стріт. Нею ми йдемо до великого сірого валуна, що має назву Яйце Дракона, а далі звертаємо в Ущелину Дракона — вужчу стежку, яка в'ється в густих чагарниках. Тут нам доводиться іти цугом, витягши вперед руки, щоб не подряпатись. Ця стежка приводить нас у долину до Королівської річки (смердючого малорухомого потоку глибиною ледь по пояс) і до Мохового мосту— довгого трухлявого, поросłого водоростями й химерними грибами стовбура дерева, який поєднує два береги. Ми навшпиньках перебираємось через цю деревину й прямуємо стежкою до Гігантської бобової стеблини — найвищого дерева в лісі, гілки якого торкаються неба.

Принаймні так любить казати Тедді. Поки ми мандруємо, він видумує карколомні сюжетні історії, розповідаючи про пригоди принца Тедді й принцеси Меллорі, відважних брата й сестру, які чомусь відбилися від королівської сім'ї й намагаються знайти дорогу додому. Іноді ми гуляємо весь ранок і не бачимо жодної людини, хіба що одного-двох вигулювальників собак. Але дітей ми майже зовсім не зустрічаємо, і я підозрюю, що саме тому Тедді так любить ці прогулянки.

Утім, із Керолайн я своєю підозрою не ділюся.

Через дві години вештання лісом ми нагулюємо апетит для обіду, тож повертаємось у будинок, і я готую сири на грилі. Потім Тедді йде нагору на тиху годину, а я згадую, що його простирадла й досі в сушарці, тому піднімаюся в пральню.

Минаючи кімнату Тедді, я мимоволі підслуховую, як він розмовляє сам із собою. Зупиняюсь і притискаюсь вухом до його дверей, але розрізняю лише окремі слова й уривки фраз. Це все одно, що спостерігати за кимось, хто веде телефонну бесіду, причому говорить загалом людина на іншому кінці дроту. Після кожного його речення западають довгі й ще довші паузи.

— Може? Але я…

— . . . . . .

— Не знаю.

— . . . . . .

— Хмари? Великі такі? Пухнасті?

— . . . . . .

— Вибач. Я не розум…

— . . . . . .

— Зірки? Гаразд, зірки!

— . . . . . .

— Багато зірок, я зрозумів.

— . . . . . .

І мені так цікаво, що аж кортить постукати, але в цей момент дзвонить домашній телефон, тож я відходжу від дверей і біжу вниз.

І в Теда, і в Керолайн є мобільні телефони. Але вони тримають удома стаціонарний спеціально для Тедді, щоб він міг набрати «911» за необхідності. Я беру слухавку, і абонент представляється директоркою початкової школи Спрінґ-Брука.

— Це Керолайн Максвелл?

Пояснюю, що я няня, і вона запевняє, що нічого нагального не сталося. Каже, що телефонує, щоб особисто привітати Максвеллів у шкільній системі.

— Я люблю спілкуватися з усіма батьками перед початком навчання. Зазвичай у цей час у них багато клопоту.

Записую її ім’я і номер телефону й обіцяю передати це повідомлення Керолайн. Трохи згодом на кухню забрідає Тедді з новим малюнком. Він кладе його лицьовою стороною на стіл і вилазить на стілець.

— Можна мені зеленого перцю?

— Звичайно.

Зелений болгарський перець — улюблений перекус Тедді, тож Керолайн купує його дюжинами. Я дістаю з холодильника одну перчину, мию холодною водою і вирізаю плодоніжку з насінням. Потім зрізаю вершечок і отримую таке собі кільце, яке нарізаю смужками «на один укус».

Ми сидимо за столом, він радісно наминає свій перець, і тут я звертаю увагу на його останній малюнок. На ньому зображений чоловік, який іде спиною вперед через густий непролазний ліс. Він тягне за кісточки жінку, волоче її безживне тіло по землі. А на задньому

тлі, між кронами дерев, видніється серпик місяця і багато маленьких мерехтливих зірок.

— Тедді? Що це?

Він знизує плечима:

— Гра.

— Яка гра?

Він хрумає смужку перцю і відповідає жуючи:

— Аня розігрує історію, а я її малюю.

— Як у *Pictionary*[16]?

Тедді пирхає і розбризкує крихти зеленого перцю по всьому столу.

— *Pictionary*?!? — Він відкидається на спинку стільця, істерично сміючись, а я хапаю паперовий рушник, щоб витерти бруд. — Аня не може грати в *Pictionary*!

Я лагідно вмовляю його заспокоїтись і пийнути водички.

— Почни із самого початку, — кажу якомога рівнішим тоном. Не хочу, щоб з мого голосу було помітно, що я не тямлюся від жаху. — Поясни мені правила цієї гри.

— Я ж казав тобі, Меллорі. Аня розігрує якусь історію, а мені треба її намалювати. І все. Ось така гра.

— І хто цей чоловік?

— Не знаю.

— Цей чоловік завдав Ані болю?

— Звідки ж я знаю? Але це не *Pictionary*! Аня не може грати в настільні ігри.

А потім він знову плюхається на стілець, підкошений новим нападом реготу — такого блаженно-безтурботного сміху, який можна почути лише від дітей. Він настільки радісний і щирий, що може приспати всі мої тривоги. Тедді явно нічого не гнітить. У нього чудовий настрій, як і в будь-якої звичайної дитини. Подумаєш, ну, створив він собі якогось уявного друга, і вони граються в якісь уявні ігри — чи велике диво?

Він усе ще товчеться на стільці, коли я підводжусь і йду через кухню з малюнком у руці. В шухляді з документами Керолайн тримає теку з файлами, куди попросила мене складати малюнки Тедді, щоб згодом вона могла сканувати їх собі на комп’ютер.

Але Тедді бачить, що я роблю.

Він перестає хихотіти й хитає головою.

— Цей малюнок не для мами й тата. Аня каже, що хоче, щоб він був у *тебе*.

Цього вечора я йду за кілька кілометрів од дому до великого торговельного центру з відділом електроніки *Best Buy* і витрачаю частину зарплати на дешевий планшетний комп’ютер. Повертаюсь у котедж о восьмій вечора. Замикаю двері, перевдягаюсь у піжаму, а потім укладаюсь у ліжко зі своєю новою іграшкою. Налаштування планшета й підключення його до мережі *Wi-Fi* Максвеллів займає кілька хвилин.

Пошук за моїм запитом «Енні Барретт» видає шістнадцять мільйонів результатів: весільні реєстри, архітектурні фірми, магазини *Etsy*, уроки йоги й десятки профілів *LinkedIn*. Шукаю далі за запитами: «Енні Барретт + Спрінґ-Брук» і «Енні Барретт + Художниця» і «Енні Барретт + мертва + вбита», але жоден із цих запитів не дає нічого корисного. В інтернеті немає згадок про її існування.

Знадвору, просто в мене над головою, щось ударяється в москітну сітку. Я знаю, що це один із тих товстих коричневих метеликів, яких повно в лісі. За кольором і текстурою вони схожі на кору дерева, тож легко ховаються, але з мого боку сітки видно тільки їхні слизькі сегментовані черевця, три пари лапок і два вусики, що постійно сіпаються. Я стукаю по сітці й струшую їх, але вони просто літають неподалік кілька секунд і знову повертаються. Я боюсь, що ці комахи знайдуть у сітці якусь дірку, пролізуть усередину, обсядуть мою лампу біля ліжка і напхом у неї напхаються.

Поряд із лампою лежить призначений мені малюнок, на якому Аню волоком тягнуть через ліс. Може, я даремно взяла його собі? Може, слід було віддати його Керолайн, як тільки вона зайшла в дім? Або ще краще — можна було його зіжмакати й запхати у відро зі сміттям. Мені з душі верне від того, як Тедді намалював її волосся — відразливо довгі чорні пасма, які тягнуться за тілом, ніби нутрощі. Щось верещить на нічному столику, я зіскакую з ліжка й аж тоді розумію, що то лише мій телефон — дуже гучна мелодія вхідного дзвінка.

— Квінн! — голос Рассела. — Я не дуже пізно телефоную?

Це таке типове запитання Рассела. Зараз лише двадцята сорок п’ять, але він виступає за те, що кожен, хто серйозно ставиться до своєї фізичної форми, вже о двадцять першій тридцять має лежати в ліжку з вимкненим світлом.

— Нормально, — кажу йому. — Щось сталося?

— Я телефоную з приводу твого підколінного сухожилля. Днями ти казала, що розтягла його.

— Зараз уже краще.

— Скільки ти сьогодні пробігла?

— Чотири милі. Тридцять одна хвилина.

— Ти втомилась?

— Ні, я в порядку.

— Готова піддати трохи жару?

Я не можу відірвати погляду від малюнка, від плутанини чорного волосся, яке тягнеться за тілом жінки. Що за дитина це малює?

— Квінн?

— Так… Вибачте.

— Усе гаразд?

Я чую писк комара і щосили б'ю себе по правій стороні обличчя. Потім дивлюсь на долоню, сподіваючись побачити розмазану темну пляму, але шкіра чиста.

— Усе добре. Трохи стомилась.

— Ти щойно сказала, що *не* стомилась.

І він починає говорити трохи швидше, ніби раптом розуміє, що щось відбувається:

— Як до тебе ставиться родина?

— Вони фантастичні.

— А дитина? Томмі? Тоні? Тобі?

— Тедді. Він чудовий. Нам весело.

Якоїсь миті вирішую розповісти Расселу про ситуацію з Анею, але не знаю, з чого почати. Якщо я візьму й просто зараз викладу йому правду, він вирішить, що я знову почала вживати наркотики.

— У тебе бувають глюки? — запитує він.

— Які глюки?

— Провали в пам'яті? Забудькуватість?

— Ні, нічого такого.

— Я серйозно, Квінн. Це було б нормально. Враховуючи обставини. Стрес через нову роботу, нові умови життя.

— Моя пам'ять у нормі. У мене давно вже не було цих проблем.

— Добре, добре, добре. — Тепер я чую, як він друкує на комп'ютері, вводячи зміни в мою таблицю тренувань. — У Максвеллів є плавальний басейн, так? Тобі можна ним користуватися?

— Звісно.

— Ти знаєш його довжину? Приблизно?

— Може, метрів із дев'ять.

— Я тобі скину електронкою кілька відео з *YouTube*. Це вправи з плавання. Нескладне перехресне тренування з невеликим навантаженням. Два-три рази на тиждень — годиться?

— Авжеж.

Таки щось у моєму голосі йому не зовсім подобається.

— І телефонуй, якщо тобі щось знадобиться, добре? Я не в Канаді. Я за сорок хвилин від тебе.

— Не хвилюйтеся, тренере. У мене все гаразд.

---

15 *NA* — анонімні наркомани.

16 Популярна настільна гра на вгадування слів за малюнками.

6

Плавець із мене ніякий. У дитинстві недалеко від нас був публічний басейн, котрий влітку нагадував справжню божевільню, де сотні дітей, зчиняючи безугавний оглушливий вереск, стояли впритул одне до одного в брудній воді завглибшки з метр. Які там кола «намотувати» — ледве вдавалося подрейфувати на спині. Мати попереджала нас із сестрою не опускати голови під воду, бо боялась, що вчепиться кон'юнктивіт.

Тож я не дуже рвуся виконувати нові вправи Рассела. Уже аж о десятій наступного вечора таки вирушаю до басейну. Після настання темряви задній двір Максвеллів перетворюється на дивне місце. Ми живемо під боком у Філадельфії, але в цей вечірній час здається, що ми в якійсь далекій сільській глушині. Світять лише місяць, зірки й галогенні лампи на дні басейну. Вода якась моторошно-потойбічна. Її поверхня — мерехтлива, неоново-блакитна — нагадує радіоактивну плазму, що кидає дивні тіні на задню частину будинку.

Вечір досить теплий, і зануритись у прохолодну воду — справжня насолода. Та коли я виринаю ковтнути повітря, то можу заприсягнутися, що ліс значно поближчав, ніби всі дерева разом проповзли вперед. Навіть хор цвіркунів зазвучав голосніше. Я розумію, що це просто ілюзія, що новий кут зору сплющив моє сприйняття глибини, стерши метрів п'ять трави між огорожею басейну й межею лісу. Та це все одно збиває з пантелику.

Хапаюся за край басейну й хвилин із п'ять розминаюсь, дригаючи у воді ногами. У великому будинку в усіх кімнатах першого поверху

світиться, і мені видно кухню, однак я не бачу ані Теда, ані Керолайн. Мабуть, сидять собі в барлозі, попиваючи вино й читаючи книжки, як, власне, й проводять усі вечори.

Після розігріву відштовхуюсь від стіни й починаю з недбалого гребка вільним стилем. Планую десять кіл — туди й назад — уздовж басейну. Але на середині третього кола розумію, що стільки не пропливу. Мої дельтовидні й триголові м'язи палають; уся верхня частина тулуба геть не у формі. Навіть литки надто напружені. Я гребу щосили, щоб закінчити четверте коло, і на середині п'ятого мушу зупинитись. Чіпляюсь за край басейну й з останніх сил намагаюсь відхекатись.

І тоді з боку лісу я чую тихеньке *хрусь*.

Такий звук буває, коли людина всією вагою навалюється на суху гілку й щосили давить на неї, аж поки деревина не тріснe. Повертаюсь у тому напрямку й напружено вдивляюсь у темряву, але не бачу нічого. Зате чую, як щось — чи хтось, — м'яко ступаючи по сухому листю, прямує до мого котеджу…

— Як водичка?

Обертаюсь і бачу Теда, котрий відчиняє хвіртку в огорожі басейну. Чоловік без сорочки, у плавках і з перекинутим через плече рушником. Він тренується вечорами кілька разів на тиждень, але я ніколи не бачила його так пізно. Підпливаю до драбини й кажу:

— Я саме виходила.

— Не треба. Там повно місця. Починай звідти, а я почну звідси.

Він кидає рушник на стілець, а тоді просто робить крок з краю басейна — падає у воду, навіть не здригнувшись. І за його командою ми починаємо пливти наввипередки, але з різних кінців басейну. Теоретично, ми мали з ним розминутися лише раз посередині басейну, але Тед пливе з такою божевільною швидкістю, що за якусь хвилину обганяє мене на коло. Він у прекрасній формі. Його обличчя майже весь час занурене у воду, так що я просто не розумію, як він дихає. Він рухається, як акула, майже беззвучно, тимчасом як я молочу по воді руками й ногами, ніби п'яний пасажир круїзного лайнера, що впав за борт. Я роблю наостанок три кола, а Тед за цей час пропливає ще шість і фінішує поряд зі мною.

— Ви просто неперевершені, — кажу йому.

— У старших класах я був ще кращий. Мав неймовірного тренера.

— Заздрю. Я вчуся за допомогою *YouTube*.

— Тоді можу дати непрохану пораду. Ти занадто багато дихаєш. Треба дихати через один гребок. Увесь час ліворуч або праворуч — як зручніше.

Він заохочує мене спробувати, тож я відштовхуюсь від стінки й перепливаю басейн, користуючись його підказкою. Результати миттєві. Я дихаю вдвічі менше, а рухаюсь удвічі швидше.

— Ну що, краще?

— Набагато краще. Ще якісь секрети?

— Ні, я лише дав тобі свою найкращу пораду. Плавання — це єдиний вид спорту, де тренер шпетить тебе за те, що ти дихаєш. Але якщо повправляєшся, у тебе краще виходитиме.

— Дякую.

Я хапаюсь за драбину й вибираюсь із води з наміром іти вже додому. Мій купальник задирається, і я тягну руку вниз, щоб повернути його на місце, але, очевидно, роблю це не досить швидко.

— Гей, «Флаєрс», уперед, — каже Тед.

Він має на увазі маленьке татуювання біля основи мого стегна. Це балухата фізіономія Ґрітті — пухнастого помаранчевого талісмана команди НХЛ Філадельфії. Я старалась приховувати його від Максвеллів, і тепер злюсь на себе, що піймала таку ґаву.

— Це помилка, — кажу йому. — Щойно назбираю грошей, то зведу його лазером.

— Але ти любиш хокей?

Я хитаю головою. Ніколи не грала в хокей. Навіть жодної гри не дивилась. Але два роки тому подружилась із чоловіком, набагато старшим за мене, в якого була невгасима любов до цього виду спорту й вільний доступ до ліків, що відпускаються за рецептом. Ісаак мав тридцять вісім років, а його батько грав за «Флаєрс» ще в 1970-х. Він заробив купу грошей і помер молодим, тож Ісаак потихеньку розтринькував свій статок. Нас жило двоє у квартирі Ісаака. Валялись на підлозі, час од часу ділили його постіль, і загалом я зробила татуювання, щоб вразити його, сподіваючись, що він подумає, буцімто я крута, і дозволить ошиватися в нього. Але план провалився. Мені довелося чекати п’ять днів, щоб зняти пов’язку, а за цей час Ісаака

заарештували за зберігання наркотиків, і його домовласник викинув усіх нас назад на вулицю.

Тед і досі чекає моїх пояснень.

— Це була дурниця, — кажу йому. — Я не розуміла, що роблю.

— Ну, не ти одна. У Керолайн теж є тату, якого вона хоче позбутися. У неї в коледжі був такий собі мистецький період.

Це великодушний жест з його боку, але мені від цього не легшає. Я не сумніваюсь, що тату Керолайн — це верх смаку. Мабуть, троянда, півмісяць або мудрий китайський ієрогліф, а не якесь химерне банькате чудовисько.

Цікавлюсь у Теда, де вона його ховає, але мене перебиває ще один гучний *хрусь*.

Ми одночасно повертаємось у бік лісу.

— Там хтось є, — кажу. — Я вже раніше чула, як воно там ходить.

— Може, то кролик, — розмірковує він.

Знову чується хрускіт, а потім швидке панічне тупотіння, ніби якась маленька тварина мчить лісом.

— *Оце* був кролик. Але раніше, перед тим як ви прийшли, звук був гучніший. Схоже на людину.

— Можливо, то підлітки. Думаю, школярі полюбляють тинятися в цьому лісі.

— Особливо вночі. Іноді я лежу в ліжку, і мені здається, що вони просто в мене за вікном.

— А тут іще й Міці забиває тобі голову дивацькими історіями. — Він підморгує. — Керолайн розповіла мені про вашу зустріч.

— Вона цікава людина.

— Я б тримався від неї подалі, Меллорі. Уся оця вовтузня з так званим читанням аури; відвідувачі, які паркуються на її під'їзній доріжці, стукають у задні двері, платять готівкою. Мені це здається підозрілим. Я їй не довіряю.

Думаю, Теду навряд чи доводилось близько знайомитися з екстрасенсами. У дитинстві в мене була сусідка, місіс Губер, яка ворожила на картах Таро в підсобці місцевої піцерії. Вона прославилась тим, що навіщувала одній з офіціанток, що та виграє в миттєву лотерею 100 000 доларів. А ще давала консультації з приводу шлюбних пропозицій, хлопців-перелюбників та інших

сердечних справ. Ми з подружками називали її Оракулом і довіряли більше, ніж першій сторінці газети *Inquirer*.

Та я не тішу себе надіями, що Тед зрозуміє щось подібне. Цей хлоп навіть не визнає існування Зубної феї. Кілька днів тому Тедді виплюнув розхитаний зуб, і Тед просто дістав свого гаманця і витяг долар — ні тобі таємниці, ні фанфар, ні скрадання навшпиньках у спальню під покровом ночі, щоб забрати зуб у малого з-під подушки і покласти натомість той долар.

— Вона не шкідлива.

— Мені здається, що вона збуває наркотики, — каже Тед. — Я не можу цього довести, але слідкую за нею. Ти маєш бути обережною з нею, добре?

Я піднімаю праву руку:

— Слово скаута.

— Я серйозно, Меллорі.

— Я знаю. І ціную це. Буду обережною.

Відчиняю хвіртку огорожі басейну, збираючись уже йти, коли бачу, що наближається Керолайн, досі в робочому одязі, тримаючи записника з олівцем.

— Меллорі, зачекай. Ти вчора відповідала на дзвінок? Зі школи Тедді?

І тут я розумію, що дала маху. Я пам’ятаю дзвінок, пам’ятаю, що записала номер директорки на клаптику паперу. Але потім на кухню прийшов Тедді зі своїм дивацьким малюнком, і я, мабуть, відволіклась.

— Так… то була директорка, — кажу їй. — Записка в котеджі. Вона, мабуть, і досі в шортах. Я піду візьму її…

Керолайн хитає головою.

— Усе нормально. Вона щойно надіслала мені електронного листа. Але я могла б побачити записку вчора.

— Я розумію. Вибачте.

— Якщо ми пропустимо хоч один термін, Тедді може втратити своє місце. У списку в дитсадковий клас тридцять імен.

— Я розумію, розумію…

Вона перериває мене:

— Припини говорити «Я розумію». Якби ти *справді* розуміла, то віддала б мені записку. Наступного разу будь уважнішою.

Вона повертається і йде назад у будинок, а я наче громом прибита. Це вперше вона на мене справді накричала. Тед квапливо вибирається з басейну й кладе руку мені на плече.

— Послухай, не хвилюйся через це.

— Мені шкода, Теде, я почуваюся жахливо.

— Вона сердиться на школу — не на тебе. Вони завалили нас цією писаниною. Вакцини, алергії, поведінкові профілі — у цій дурнуватій заяві в дитсадок більше сторінок, ніж у моїй податковій декларації.

— Це було просто непорозуміння, — бурмочу. — Я записала номер телефону, але мою увагу відвернуло те, що дав мені Тедді… — Я так відчайдушно хочу все виправити, що починаю описувати йому той малюнок, але Тед говорить одночасно зі мною. Схоже, він поспішає додому. У розсувних скляних дверях я бачу силует Керолайн, яка дивиться на нас.

— Вона охолоне, не хвилюйся, — каже він. — Завтра навіть не згадає.

Голос у нього спокійний, але йде він квапливо. Коли переходить двір, його фігура сплющується в силует. Він доходить до Керолайн і обіймає її. Вона простягає руку до вимикача, і потім мені вже нічого не видно.

Здіймається легенький вітерець, і я починаю тремтіти. Обмотую рушником талію і рушаю до свого котеджу. Замикаю двері й переодягаюсь у піжаму, коли знову чую чиюсь ходу — легкі кроки по м’якій траві, тільки цього разу просто за моїм вікном. Я відтуляю штору й намагаюсь визирнути назовні, але бачу лише, як на сітці звиваються слизуваті метелики.

Олень, кажу я собі. Це просто олень.

Я затуляю штори, вимикаю все світло й лягаю в ліжко, натягши ковдру аж до підборіддя. Та істота надворі шарудить просто за моїм ліжком — я чую, як вона товчеться з того боку стіни, оглядаючи котедж, обходячи його по периметру, наче шукає якоїсь шпарини, щоб улізти всередину. Я стискаю кулак і щосили гупаю по стіні, сподіваючись, що гучний звук сполохає її.

Натомість істота пірнає під котедж, вовтузиться в грязюці, протискується під мостинами. Не уявляю, як можна туди залізти. Будинок піднятий над землею не більше ніж на сорок п’ять

сантиметрів. Це точно не олень, але, судячи зі звуку, воно завбільшки з оленя. Я сідаю в ліжку й тупаю ногами в підлогу, та все дарма.

— Іди геть, — гукаю я, сподіваючись, що шум його відлякає.

А воно натомість заривається все глибше й глибше, продираючись до центру кімнати. Я схоплююсь і вмикаю світло. Потім стаю рачки й прислухаюсь, намагаючись прослідкувати за звуком. Відсуваю килимок і бачу, що в мостинах прорізаний квадратний контур — панель доступу — завбільшки такий, що туди може пролізти людина. На цій панелі немає ані петель, ані ручок — тільки два овальних отвори, щоб можна було вхопитися за панель і підняти її.

Думаю: якби це сталося трохи раніше цього вечора і якби Керолайн не була така сердита на мене, я б могла зателефонувати Максвеллам і попросити допомоги. Але тепер повинна самостійно вирішити цю проблему. Я йду на кухню й набираю воду в пластиковий глек. Ця істота, ким би вона не була, не така велика, якою здається на слух. Я знаю, що звуки можуть здаватись оманливими, особливо в темряві, особливо пізно вночі. Стаю на коліна й пробую підняти панель, але не можу зрушити її з місця. Від літньої вологи деревина розбухла й намертво застрягла в отворі. Тому я щосили тягну обома руками за один бік, не зважаючи на біль у пальцях, на гострі сухі шпички, що впиваються в ніжну шкіру. Нарешті, з гучним ляском і хмарою сірої пилюки, панель вискакує з підлоги, як корок з пляшки шампанського. Я хапаю її і притискаю до грудей, затуляючись наче щитом. Потім нахиляюсь і заглядаю в діру.

Там дуже темно й нічого не видно. Земля внизу суха й безживна, ніби попіл, що лишився після багаття. У котеджі западає тиша. Істота, ким би вона не була, зникла. Унизу нема на що дивитися — там тільки купи пилу, поцятковані чорними плямами. Я помічаю, що затримую дихання, і з полегшенням видихаю. Мабуть, шум від відкривання люка відлякав те створіння.

Аж раптом той попіл ворушиться, а чорні цятки моргають, і я розумію, що дивлюсь просто на саме створіння — воно спинається на задні лапи й тягнеться до мене, оголюючи гидкі рожеві кігті й довгі гострі зуби. Я оглушливо верещу нелюдським криком, який пронизує ніч. Потім щосили кидаю панель униз і всім тілом налягаю на неї, щоб забарикадувати люк. Гамселю кулаками по її краях, намагаючись

вставити зжолоблену деревину на місце, але вона туди більше не поміщається. За якусь хвилину біля мого котеджу з'являється Керолайн і відчиняє двері своїм ключем. Вона в нічній сорочці, а просто за нею — Тед, без сорочки, в піжамних штанях. Вони почули шум під котеджем і грюкіт під мостинами.

— Це пацюк, — кажу їм і відчуваю страшенне полегшення від того, що вони тут і я більше не сама. — Такого здоровенного пацюка я ще зроду не бачила.

Тед бере пластиковий глек із водою і виходить надвір, а Керолайн кладе руку мені на плече, заспокоює і запевняє, що все буде добре. Ми вдвох повертаємо панель на дев'яносто градусів так, щоб вона зачинила люк, а потім, поки я притримую, Керолайн забиває її кутки на місця. І навіть коли вона закінчує, я боюсь зрушити з місця, жахаючись, що панель зірветься з підлоги. Керолайн стоїть поруч, підтримує мене, аж поки ми не чуємо у відчинене вікно сплеск води.

За мить повертається Тед із порожнім глеком.

— Опосум, — каже він посміхаючись. — Не пацюк. Він швидко біг, але я його дістав.

— А як він потрапив під її котедж?

— Там у решітці дірка. Під західною стіною. Схоже, невеличка частина прогнила.

Керолайн нахмурюється і починає щось говорити, але Тед випереджає її:

— Знаю, знаю. Завтра все виправлю. З'їжджу в *Home Depot*.

— Із самого ранку, Теде. Ця почвара налякала Меллорі до смерті! А якби вона її вкусила? А раптом у неї сказ?

— Я в порядку, — запевняю.

— З нею все добре, — каже Тед, але Керолайн це не переконує.

Вона дивиться на люк у підлозі:

— А раптом він повернеться?

І хоч уже майже північ, Керолайн вимагає, щоб Тед приніс із дому свій набір інструментів. Вона наполягає, щоб він прибив цвяхами панель до мостин, аби ніхто й ніколи не проліз у мій котедж. І поки ми чекаємо, коли він закінчить роботу, жінка кип'ятить воду на моїй плиті й заварює для нас усіх ромашковий чай, а потім Максвелли залишаються ще на кілька хвилин, просто щоб переконатися, що

я в безпеці, що я заспокоїлась і розслабилась. Ми втрьох сидимо на краю ліжка, розмовляємо, розповідаємо історії і врешті сміємося — і прочуханки через телефонний дзвінок наче ніколи й не було.

7

Наступний день — спекотне й душне Четверте липня, і я силою змушую себе пробігти довгу дистанцію: вісім миль за сімдесят одну хвилину. Дорогою додому минаю будинок, який ми з Тедді називаємо Квітковим палацом. Це за три квартали від Максвеллів — гігантський білий особняк із U-подібною під'їзною доріжкою і двором, де панує різнокольорове буяння квітів: хризантем, герані, лілейників і багатьох інших. Я помічаю якісь нові помаранчеві квіти, які плетуться по шпалері в саду перед будинком, тож ступаю кілька кроків під'їзною доріжкою, щоб роздивитися їх ближче. Квіти такі дивні й своєрідні — вони скидаються на крихітні дорожні конуси, — що я не втримуюсь і роблю кілька фото мобільним телефоном. Аж тут відчиняються вхідні двері, і з них виходить чоловік. Краєм ока помічаю, що він одягнений у костюм, і відчуваю, що йде, щоб вигнати мене зі свого обійстя і вилаяти за проникнення на приватну територію.

— Гей!

Я відступаю на тротуар і з винуватим виглядом незграбно махаю рукою, але вже надто пізно. Хлопець уже вийшов із дому й іде до мене.

— Меллорі! — гукає він. — Як справи?

І тільки тоді я розумію, що вже його бачила. Надворі добрих тридцять два градуси, але Адріан, схоже, цілком невимушено почувається в світло-сірому костюмі, як оті парубки в серіалі «Одинадцять друзів Оушена». Під піджаком на ньому білосніжна сорочка і яскраво-синя краватка. Тепер, коли він без кепки, я бачу, що в нього густе чорне волосся.

— Вибач, — кажу йому. — Я тебе не впізнала.

Він дивиться на своє вбрання так, ніби забув, що воно на ньому.

— О, справді! У нас тут одна справа ввечері. У гольф-клубі. Мій тато… отримує нагороду.

— Ти тут живеш?

— Мої батьки живуть. А я приїхав додому на літо.

Вхідні двері відчиняються, і виходять його батьки: мати — висока й елегантна, в яскраво-синій сукні, і батько — в класичному чорному смокінгу зі срібними запонками.

— Це *El Jefe*?

— Він і є *Lawn King* — Король газонів. Ми обробляємо половину газонів у Південному Джерсі. Влітку він збирає команду з вісімдесяти хлопців, але, присягаюсь тобі, Меллорі, я єдиний, на кого він кричить.

Його батьки підходять до чорного BMW, припаркованого на під'їзній доріжці, але Адріан махає їм, щоб вони підійшли до нас, і мені дуже хочеться, щоб він цього не робив. Ви ж бачили всіх отих легкоатлеток у рекламних роликах *Tampax*, які після тренувань мають ідеальний макіяж і зачіску — хоч зараз на подіум? Після восьми миль у тридцятиградусну спеку я й трохи на них не схожа. Футболка просякнута потом, волосся перетворилось на волокнисте жирне місиво, а весь лоб усіяний дохлими комарами.

— Меллорі, це моя мама Софія і тато Ігнасіо. — Я витираю долоню об шорти, перш ніж тиснути їм руки. — Меллорі працює нянею в Максвеллів. Нова родина в Еджвуді. У них є маленький хлопчик на ім'я Тедді.

Софія підозріливо дивиться на мене. Жінка так гарно вбрана й ідеально зачесана, що я не уявляю, як би вона зронила хоч краплю поту за останні років так із тридцять. А ось Ігнасіо дарує мені дружню усмішку.

— Ти, мабуть, дуже віддана спорту, коли бігаєш у таку парню!

— Меллорі бігає на довгі дистанції в Пен Стейт, — пояснює Адріан. — Вона членкиня жіночої збірної з бігу.

І я знічуюсь від цієї брехні, бо вже про неї геть забула. Якби ми були з Адріаном самі, я б усе чесно розповіла й попросила б вибачення, але зараз нічого не можу сказати — не тоді, коли обоє його батьків дивляться на мене.

— Я впевнений, що ти прудкіша за мого сина, — каже Ігнасіо. — Йому треба цілий день, щоб постригти два задніх подвір'я! — Потім він розкотисто регоче над своїм жартом, тимчасом як Адріан збентежено переступає з ноги на ногу.

— Це гумор ландшафтників. Батько вважає себе стендап-коміком.

Ігнасіо шкіриться:

— Це смішно, бо це правда!

Софія міряє мене поглядом, і я впевнена, що жінка бачить мене наскрізь.

— А на якому ти курсі?

— На старшому. Майже закінчила.

— Я теж! — каже Адріан. — Я навчаюсь у Ратґерсі[17], у Нью-Брансвіку, на інженера. А яка в тебе спеціальність?

А я уявлення не маю, як відповісти на це запитання. Усі мої плани на вищу освіту були пов'язані виключно з тренерами, скаутами й фінансуванням за Розділом IX[18]. Я ніколи не задумувалась над тим, що насправді могла б вивчати. Бізнес? Право? Біологію? Жоден із цих варіантів не здається реалістичним… але зараз я дуже довго тягну з відповіддю, а вони всі дивляться на мене, тож мушу щось сказати, хоч що-небудь…

— Навчання, — кажу їм.

У Софії скептичний вигляд.

— Ти маєш на увазі освіту?

Вона вимовляє це слово повільно: *ос-ві-ту*, ніби підозрює, що я чую його вперше в житті.

— Так. Для маленьких дітей.

— Початкова освіта?

— Точно.

Адріан у захваті.

— Моя мама викладає в четвертому класі! У неї теж освіта була профільним предметом!

— Справді? — Добре, що в мене обличчя розпашіле після бігу, бо відчуваю, як воно починає горіти.

— Це найшляхетніша професія, — каже Ігнасіо. — Ти зробила чудовий вибір, Меллорі.

У цей момент я відчайдушно намагаюсь змінити тему, щоб сказати що-небудь — *будь-що,* — що не було б брехнею.

— У вас чудові квіти, — нарешті знаходжу. — Я щодня бігаю повз ваш будинок, щоб на них подивитися.

— Тоді запитання на мільйон доларів, — каже у відповідь Ігнасіо. — Яка твоя улюблена?

Адріан пояснює, що це гра, в яку його батьки грають із гостями.

— Ідея в тому, що твоя улюблена квітка щось каже про твою особистість. Як гороскоп.

— Вони всі такі гарні, — кажу я.

Але Софія не дає мені уникнути відповіді:

— Ти маєш вибрати якусь. Яка тобі подобається найбільше?

Тож я вказую на помаранчеві квіти, які нещодавно з'явилися, ті, що ростуть на шпалері.

— Я не знаю назви, але вони нагадують мені маленькі помаранчеві дорожні конуси.

— Кампсис укорінливий, — каже Адріан.

Схоже, Ігнасіо в захваті.

— Ніхто ніколи не вибирає кампсис укорінливий! Це чудова квітка, дуже різнобічна й не потребує особливого догляду. Дайте їй трохи сонця і води, краплю уваги — і вона подбає про себе. Дуже незалежна.

— Але ж і своєрідний бур'ян, — додає Софія. — Важкувато контролювати.

— Це називається живучість! — каже Ігнасіо. — Це добре.

Адріан кидає в мій бік роздратовантий погляд, — мовляв, бачиш, із чим я маю миритися? — а його мати нагадує, що вони дуже запізнюються і їм треба йти. Тож ми поспіхом кажемо одне одному «до побачення» й «приємно познайомитись», і я рушаю далі додому.

За кілька секунд мене обганяє чорний BMW, й Ігнасіо дає гудок, тимчасом як Софія дивиться прямо перед собою. Адріан махає мені в заднє вікно, і я раптом уявляю його маленьким хлопчиком, який подорожує з батьками на задньому сидінні автомобіля, катається на велосипеді цими тінистими тротуарами, вважаючи ці чудові, обсаджені деревами вулиці своїми за правом народження. І думаю, що його дитинство було ідеальним, що він прожив життя, ні про що не жалкуючи.

Якось так сталося, що я дожила до двадцяти одного року, а справжнього хлопця в мене ніколи не було. Тобто я мала стосунки з чоловіками — коли ти більш-менш нормальна на вигляд жінка, залежна від наркотиків, то в тебе завжди є в запасі один надійний спосіб отримати більше зілля, — але нічого, що нагадувало б традиційні стосунки, у мене ніколи не було.

Але у версії мого життя, вибудуваній за фільмами каналу *Hallmark* — в якійсь альтернативній реальності, де я виросла в Спрінґ-Бруці, вихована добрими заможними високоосвіченими батьками — такими, як Тед і Керолайн, — моїм ідеальним хлопцем мав би бути хтось дуже схожий на Адріана. Він і розумний, і веселий, і роботящий. І ось, ідучи додому, я починаю подумки рахувати, намагаючись визначити, коли минуть два повні тижні й він знову повернеться на роботу в обійстя Максвеллів.

@@@

У Спрінґ-Бруці багато маленьких дітей, але мені так і не вдалося познайомити Тедді з кимось із них. У кінці нашого кварталу є великий гральний майданчик, де повно гойдалок, каруселей і п'ятирічних галасливих дітей, але Тедді знати їх не хоче.

Одного понеділкового ранку ми сидимо на парковій лавці й спостерігаємо за групою маленьких хлопчиків, які спускають свої іграшкові машинки *Hot Wheels* із гірки. Я пропоную Тедді піти й погратися з ними, але він каже:

— У мене немає машинок *Hot Wheels*.

— Попроси їх поділитися.

— Я не хочу ділитися.

Він сидить на лавці біля мене, згорблений і дуже сердитий.

— Тедді, будь ласка.

— Я гратимусь із тобою. Не з ними.

— Тобі потрібні друзі твого віку. За два місяці ти йдеш до школи.

Але його неможливо переконати. Решту цього ранку ми сидимо вдома, граючись у леґо, потім він обідає і йде нагору на тиху годину. Я знаю, що у вільний час маю прибрати на кухні, але мені важко зібратись із силами. Я погано спала минулої ночі — феєрверк з нагоди Четвертого липня тривав допізна, — до того ж суперечка із Тедді й досі викликала в мене відчуття поразки.

Я вирішую прилягти на диван на кілька хвилин — і наступне, що пам'ятаю, — це Тедді, який трясе мене, щоб розбудити.

— Ми можемо зараз поплавати?

Я сідаю і помічаю, що світло в кімнаті змінилося. Уже майже третя година дня.

— Так, звичайно, захопи свої плавки.

Він тицяє мені в руки малюнок і вибігає з кімнати. Це той самий темний і непролазний ліс, що й на попередньому малюнку… Тільки цього разу чоловік лопатою сипле землю у велику яму, на дні якої лежить скорчене тіло Ані.

Тедді повертається в барліг, одягнений у плавки.

— Готова?

— Зачекай, Тедді. Що це?
— Що — що?
— Хто ця людина? У ямі?
— Аня.
— А хто цей чоловік?
— Не знаю.
— Він її закопує?
— У лісі.
— Чому?

— Бо він украв маленьку дівчинку Ані, — каже Тедді. — Можна мені трохи кавуна перед плаванням?

— Звичайно, Тедді, але чому…

Та вже запізно. Він забігає на кухню й відчиняє холодильник. Я йду слідом і бачу, що він стоїть навшпиньках і тягнеться до верхньої полиці, де лежить кусень стиглого червоного кавуна. Допомагаю йому донести його до столу й кухонним ножем відрізаю шматок. Тедді не чекає, поки я покладу його на тарілку, а просто хапає скибку й починає їсти.

— Ведмежатку, послухай мене, що ще Аня тобі казала? Про малюнок?

У нього повний рот кавуна, а по підборіддю тече червоний сік.

— Той чоловік викопав яму, щоб ніхто її не знайшов, — каже він, знизуючи плечима. — Але я думаю, що вона звідти вибралась.

---

17 Ратґерський університет у Нью-Брансвіку, штат Нью-Джерсі, США.

18 Федеральний закон США, що забороняє дискримінацію за ознакою статі в освітніх програмах, які фінансуються з федерального бюджету

8

Того дня все сімейство вирушає в ресторан на обід. Керолайн запрошує і мене з ними, але я відмовляюсь, посилаючись на обов’язкову пробіжку, а потім тиняюсь по котеджу, аж поки чую, як її автівка задом виїжджає з під’їзної доріжки.

Тоді я йду через галявину до сусіднього будинку.

Будинок Міці — один із найменших у цьому кварталі. Це ранчо з червоної цегли, з металевим дахом і вікнами, щільно запнутими рулонними шторами. Її будинок цілком природно вписався б у мій старий район у Південній Філадельфії, але тут, у заможному Спрінґ-Бруці, він трохи муляє око. Іржаві ринви провисли, в тріщинах тротуару попроростали бур’яни, а занехаяному подвір’ю не завадила б допомога Короля газонів. Керолайн не раз казала, що не може

дочекатися, коли Міці кудись виїде, щоб забудовник зніс її халабуду бульдозером і побудував якийсь новий будинок.

На вхідних дверях скотчем приліплене оголошення, написане від руки: «Вітаємо клієнтів. Будь ласка, користуйтесь чорним входом». Мені доводиться стукати тричі, перш ніж Міці нарешті озивається. Двері застебнуті на ланцюжок, тож вона визирає в кількасантиметрову щілину.

— Хто там?

— Це Меллорі. Із сусіднього будинку.

Вона відстібає ланцюжок і відчиняє двері.

— Єзус, Марія і Йозеф! Ти мене до смерті налякала!

На ній лілове кімоно, в руці стискає перцевий спрей.

— Про що ти тільки думаєш, гупаючи в мої двері в таку пізню годину?

Зараз лише кілька хвилин по сьомій, на вулиці повно малих дівчаток, які грають у класики. Я простягаю їй тарілочку з печивом, обгорнуту харчовою плівкою *Saran Wrap*.

— Ми з Тедді спекли імбирні пряники.

Вона витріщає очі:

— Я поставлю каву.

Хапає мене за зап'ястя і тягне в затемнену вітальню, і я блимаю очима, звикаючи до сутінків. У будинку брудно. Тут усе просякнуте затхлим духом: смердить скунсом, трохи канабісом і трохи шкільною роздягалкою. Диван і крісла вкриті прозорими пластиковими чохлами, але на поверхні я помічаю шар бруду, наче їх не витирали місяцями.

Міці веде мене на кухню, і цей закуток її хатини викликає більшу симпатію. Віконниці відчинені, вікна виходять на ліс. Зі стелі в кошиках звисають чубаті хлорофітуми з довгими листяними пагонами-вусиками, які теж нагадують чупринки. Меблі й побутова техніка прямісінько з 1980-х, усе таке знайоме й затишне, як на кухнях моїх сусідів у Південній Філадельфії. На кухонному столі з пластиковим покриттям *Formica* розстелені газети, а на них розкладені змазані мастилом деталі з чорного металу, включно з пружиною, затвором і прицілом. Я розумію, що якщо зібрати всі ці деталі в правильному порядку, то вийде пістолет.

— Я його якраз чистила, — пояснює Міці й одним махом руки зсовує все на край столу, перемішуючи деталі. — Отже, як ти п’єш каву?

— А у вас є кава без кофеїну?

— Фу, ні, ніколи. Це просто хімікати в чашці. Сьогодні ми питимемо стару добру *Folgers*.

Не хочу їй розповідати, що я на реабілітації, тож просто кажу, що в мене алергія на кофеїн. Міці обіцяє, що одна маленька філіжаночка ніяк не зашкодить, і я думаю, що вона, мабуть, має рацію.

— Я б узяла молока, якщо воно у вас є.

— Візьмімо вершки. У них багатший смак.

На стіні висить старий обов’язковий кухонний атрибут — годинник *Kit-Cat Klock* у вигляді кота, що пустотливо всміхається, а його хвіст-маятник шурхоче туди-сюди. Міці вмикає в розетку прадавню кавоварку *Mr. Coffee* й наповнює водою її резервуар.

— Як там по сусідству? Тобі подобається робота?

— Подобається.

— Ті батьки, мабуть, доводять тебе до божевілля.

— Вони чудові.

— Якщо чесно, не знаю, навіщо тій жінці працювати. Я впевнена, що чоловік заробляє достатньо. І ясно ж, що той ветеранський госпіталь не платить ні трясці. То чого не сидіти дома? Кого вона хоче вразити?

— Може…

— По-моєму, деякі жінки не хочуть бути матерями. Вони хочуть дітей, вони хочуть виставляти у фейсбук солоденькі фоточки. Та чи хочуть вони справжнього *досвіду* материнства?

— Ну…

— Одне тобі скажу: хлопчина чарівний. Так би й з’їла його. Я б задарма з ним няньчилась, якби вони мене по-людськи попросили, якби просто виявили до мене хоч крихту звичайної ввічливості. Але це проблема міленіалів! У них немає жодних цінностей!

Вона безугавно тріщить, поки ми чекаємо на каву, ділячись своїми розчаруваннями щодо мережі супермаркетів з продажу органічних продуктів *Whole Foods Market* (завищені ціни), жертв сексуального насильства з руху #metoo (плаксиві й самовпевнені) і переходу на літній час (тицьніть мені пальцем, де про це написано в Конституції). Я починаю думати, чи не припустилася помилки, прийшовши сюди.

Мені треба з кимось поговорити, а я не впевнена, що Міці здатна когось вислухати. Хочу розібратися до пуття з малюнками Тедді, але не маю бажання турбувати Рассела, і вже точно не можу розповісти про все це Максвеллам, бо вони такі запеклі атеїсти, що й слухати мене не схочуть. Міці — моя остання надія.

— Чи не могли б ви розповісти мені ще щось про Енні Барретт?

Її велемовність різко уривається:

— А чому ти питаєш?

— Мені просто цікаво.

— Е, ні, принцесо, це дуже особливе запитання. І вибач, що я таке кажу, але на вигляд ти не настільки ласий шматочок.

Змушую Міці пообіцяти, що вона нікому — особливо Максвеллам — нічого не розкаже, а потім кладу на стіл останні малюнки Тедді.

— Тедді малює якісь незвичайні картинки. Він каже, що ідеї для них йому підказує його уявна подруга. Її звуть Аня, і вона приходить у його спальню, коли нікого немає поряд.

Міці розглядає малюнки, і на обличчя їй набігає тінь.

— Тоді чому ти запитуєш про Енні Барретт?

— Ну, просто тому, що імена дуже схожі. Аня й Енні. Я знаю, для дітей нормально мати уявних друзів. У багатьох малих вони є. Але Тедді каже, що це Аня сказала йому намалювати ці картинки. Чоловік тягне жінку через ліс. Чоловік закопує тіло жінки. А потім Аня сказала, щоб Тедді віддав ці малюнки мені.

На кухні западає тиша — найдовша тиша в присутності Міці. Чути тільки булькання кавоварки *Mr. Coffee* й ритмічне *шурх-шурх-шурх* хвоста-маятника *Kit-Cat Klock*. Міці дуже уважно розглядає малюнки, ніби хоче щось роздивитися *крізь* них, поза грифелем олівця й волокнами паперу. Я не впевнена, що вона повністю розуміє, до чого я веду, тож пояснюю:

— Розумію, що це звучить, немов якась маячня, але очевидно мене цікавить, чи не пов’язаний якимось чином дух Ані із цим обійстям. Якщо вона намагається спілкуватися за допомогою Тедді.

Міці підводиться, іде до кавоварки й наливає два кухлі. Тремтячими руками несе кухлі до столу. Я додаю трохи вершків, потім відсьорбую. Це найміцніша й найгіркіша кава в моєму житті. Проте я її п’ю. Не

хочу образити Міці. Мені до зарізу треба, щоб хтось вислухав мої припущення і сказав, що я не божевільна.

— Я трохи про це читала, — промовляє нарешті Міці. — Так склалося, що діти завжди були більш сприйнятливі до спілкування з духами. Розум дитини ще не має тих бар'єрів, які вибудовуємо ми, дорослі.

— Отже… це можливо?

— Хтозна. Ти щось казала його батькам?

— Вони атеїсти. Вони вважають…

— О, я знаю, вони вважають себе найрозумнішими.

— Я хочу більше дізнатися, перш ніж заводити з ними цю розмову. Спробуйте з'єднати точки. Може, щось на цих малюнках збігається з історією Енні Барретт? — Я перехиляюсь через стіл, розмовляючи швидше. Уже відчуваю, як кофеїн пробуджує мою центральну нервову систему. Думки загострюються, пульс прискорюється. Я більше не зважаю на гіркий смак і роблю ще один ковток. — За словами Тедді, цей чоловік украв маленьку дівчинку Ані. Ви не знаєте, чи були в Ані діти?

— Це справді цікаве запитання, — каже Міці. — Однак відповідь буде зрозумілішою, якщо я почну спочатку. — Вона знову всідається в крісло, вмощується зручніше й кладе печиво до рота. — Просто пам'ятай, що Енні Барретт померла ще до того, як я народилась. Тому це історії, які я чула з дитинства, тож не можу гарантувати, що вони дійсно правдиві.

— Чудово! — Я відпиваю ще кави. — Розкажіть мені все.

— Першим власником твого будинку був чоловік на ім'я Джордж Барретт. Він працював інженером у хімічній компанії *DuPont* у Ґіббстауні. Мав дружину й три доньки, а в 1946 році, відразу після Другої світової війни, до них переїхала його двоюрідна сестра Енні. Вона оселилась у твоєму гостьовому котеджі й використовувала його як студію — гостьовий будиночок. Вона була приблизно твого віку, дуже гарна, з довгим чорним волоссям — ну просто запаморочлива красунечка. З Європи додому повертаються солдати й божеволіють від неї, забувши про своїх шкільних подружок. Днями й ночами вони хмарою обсідають будинок Джорджа, питаючи дозволу поговорити з його двоюрідною сестрою.

— Але Енні сором’язлива, потайна й відлюдькувата. Вона не танцює, не ходить у кіно, відмовляється від усіх запрошень. Вона навіть не ходить до церкви, а тоді це було дуже ай-яй-яй. Вона просто сидить у своєму котеджі й малює. Або гуляє по заповіднику Гайденс-Ґлен, шукаючи об’єкти для малювання. І от поступово все місто налаштовується проти неї. Ширяться чутки, буцімто вона — мати-одиначка, що віддала свою дитину на усиновлення, а сама, вкрита ганьбою, втекла до Спрінґ-Брука. Потім повзуть ще страшніші чутки. Подейкують, що вона відьма, заманює всіх жонатих чоловіків у ліс і схиляє їх до сексу. — Міці регоче від абсурдності цієї ідеї. — Адже це жінки — саме так вони це сприймають і саме так говорять. Розумієш? Я не сумніваюсь, що всі мамуськи в цьому кварталі так само говорять про мене!

Вона відсьорбує ще кави й веде далі:

— Так чи інак, а одного дня Джордж Барретт вирушає до котеджу, стукає у двері, але ніхто не відповідає. Він заходить усередину, а там усе заюшене кров’ю. Ліжко, стіни. «Аж до крокв», — як він розповідав моєму батькові. Але тіла немає. Ніде жодного сліду Енні. Джордж викликає поліцію, і все місто прочісує ліс, перевіряє кожну стежку, тягнуть сітки через струмок, запускають пошукових собак — повний набір. І знаєш, що вони знайшли? Анічогісінько. Вона зникла. Кінець історії.

— А хто-небудь жив у котеджі після 40-х років?

Міці заперечно хитає головою.

— Мої батьки казали, що Джордж мало не зніс його. Щоб і спогадів про трагедію не лишилось. Але потім перетворив на сарай для реманенту. І, як я вже тобі казала, в дитинстві, в 50-ті й 60-ті, ми всі називали його Будинком Диявола. Ми всі боялися того місця. Але то була просто забута казка, місцева легенда на задньому дворі. Я не бачила там нічого, що б мене справді налякало.

— А наступні власники? Після смерті Джорджа?

— Ну, після того як Джордж помер, його дружина продала будинок Бутчу й Боббі Герцикам. Вони побудували басейн, де ви з Тедді плаваєте. Ми були дуже близькими, чудовими друзями.

— А в них були діти?

— Три дівчинки, двоє хлопчиків і нуль проблем. А я дуже дружила з Боббі. Якби її діти малювали мертвих людей, вона б мені сказала. — Міці робить ще ковток кави. — Звичайно, їм вистачило здорового глузду дати спокій тому гостьовому котеджу. Може, коли Максвелли ремонтували його, то щось потривожили. Розблокували якусь ворожу енергію.

Я уявляю, як підходжу до Теда й Керолайн і попереджаю їх, що вони випустили злого духа. Упевнена, що вони тут-таки відкриють газету електронних оголошень *Craigslist* і почнуть шукати нову няню. І що я тоді робитиму? Куди піду? Моє серцебиття прискорюється, наче двигун, що обертається, застрягши на нейтральній передачі, і я кладу руку собі на груди.

Мені треба розслабитись.

Мені треба заспокоїтись.

Мені треба перестати пити каву.

— Ви не проти, якщо я скористаюсь вашою вбиральнею?

Міці показує мені назад у бік вітальні:

— Перші двері ліворуч. Вимикач на мотузці, ти побачиш.

Ванна кімната стара й тісна, зі старомодною ванною на левиних лапах, закутаною у вінілові шторки для душу. Як тільки я вмикаю світло, по кахляній підлозі прожогом пролітає лусочниця і зникає в шпарині між плитками. Нахиляюсь над раковиною, повертаю кран і обливаю обличчя холодною водою. Серце починає битися рівніше, я простягаю руку по рушник для гостей, а вони всі вкриті тонким шаром пилу, наче їх не торкалися бозна-відколи. На дверях висить рожевий махровий халат, і я промокаю обличчя його рукавом.

Потім відчиняю аптечку Міці й швидко все там оглядаю. У старших класах я постійно нишпорила в чужих убиральнях, бо ви навіть не уявляєте, скільки ліків, які відпускаються тільки за рецептом, там лежить без нагляду. Я цупила пігулки, а то й цілі пляшечки, і ніхто нічого не міг запідозрити. У мене загупало серце й затрусилися ноги — було відчуття, що я знову в середній школі. Аптечка Міці забита не гірше якоїсь чортової аптеки *Walgreens*[19]: чотири полички напхом напхані ватяними паличками й ватяними тампонами, лікувальними прокладками й вазеліном, пінцетами, антацидами й напіввидушеними тюбиками «Моністату» й гідрокортизону. Плюс дюжина помаранчевих

пляшечок, які відпускаються за рецептом, усе — від «Ліпітора» й «Синтроїда» до амоксициліну й еритроміцину. І аж ген-ген у куточку, за спинами всіх інших, сховався мій старий друзяка оксикодон. Я відчувала, що таки щось знайду. Сьогодні майже в усіх домах є оксикодон — флакончик із недопитими пігулками, що залишився після якогось незначного хірургічного втручання. І хто там згадає, куди поділися ті пігулки…

Відкручую кришечку й зазираю всередину: порожньо. Аж тут Міці стукає у двері, і я мало не впускаю все в раковину.

— Будь ласка, тримай ручку поки зливаєш, добре? У мене клапан барахлить.

— Обов'язково, — кажу їй. — Без проблем.

І раптом злюся на себе за те, що нишпорю тут, за те, що зірвалась. Я почуваюсь так, ніби Міці впіймала мене на гарячому. Проклинаю каву — мені нізащо не треба було її пити. Я ставлю назад флакончик, відкручую кран і жадібно ковтаю холодну воду, сподіваючись розбавити токсини в організмі. Мене палить сором. Триматися дев'ятнадцять місяців і тепер нишпорити в аптечці старої жінки. Що, в біса, зі мною відбувається? Змиваю унітаз і тримаю ручку, поки не стече вся вода.

Коли повертаюсь на кухню, Міці чекає за столом, тримаючи дерев'яну дошку, вкриту буквами й цифрами. Я розумію, що це така собі планшетка для спіритичних сеансів, але зовсім не схожа на оті хирляві картонні набори, які я пам'ятаю з дитячих піжамних вечірок. Це добряча кленова дошка, помережана таємничими символами. Вона нагадує не так іграшку, як дошку для обробки м'яса.

— Ось що я думаю, — каже Міці. — Якщо цей дух хоче тобі щось сказати, приберімо посередника. Обійдемось без Тедді й запитаємо її прямо.

— Щось таке, як сеанс?

— Мені більше подобається термін «зібрання». Але не тут. Ми досягнемо кращих результатів у твоєму котеджі. Як щодо завтра?

— Я маю глядіти Тедді.

— Гаразд, розумію, нам треба задіяти Тедді. Цей дух прив'язався до нього. У нас буде більше шансів на контакт, якщо хлопчик до нас приєднається.

— У жодному разі, Міці, я не можу.

— Чому?

— Його батьки мене вб’ють.

— Я поговорю з ними.

— Ні, ні, ні, — у моєму голосі з’являється паніка. — Ви обіцяли, що нічого їм не скажете. Будь ласка, Міці, я не можу втратити цю роботу.

— Чому ти так хвилюєшся?

Я розповідаю їй про правила внутрішнього розпорядку — як мене найняли викладати науку, а не релігію чи забобони.

— Я не можу привести Тедді на сеанс. Якщо він чхне, я навіть не зможу сказати: «Благослови тебе Боже».

Міці стукає пальцем по малюнках.

— Ці картинки ненормальні, люба. Щось дивне коїться в тому будинку.

Я забираю малюнки, запихаю їх у сумку і дякую їй за каву. Мій пульс знову прискорюється — частішає серцебиття. Дякую Міці за пораду й відчиняю задні двері, щоб іти.

— Тільки нічого їм не кажіть, гаразд? Я довіряю вам зберігати цю таємницю.

Вона накриває свою дошку чохлом із чорного оксамиту.

— Моя пропозиція залишається в силі, якщо ти передумаєш. І запевняю: ти це зробиш.

@@@

Я повертаюсь у котедж о восьмій вечора і все ще не сплю о четвертій ранку. Заснути неможливо. Кава була величезною помилкою. Застосовую всі звичні прийоми — глибоке дихання, склянку теплого молока, тривалий гарячий душ, — але нічого не допомагає. Комарі безжальні, і єдиний спосіб їх якось укоськати — це натягти простирадло на голову, оголивши босі ноги. Я надзвичайно розчарована собою. Не можу повірити, що відчинила ту чортову аптечку. Кручусь у ліжку, знову й знову переживаючи ті свої дві хвилини у вбиральні Міці й намагаючись піймати момент, коли мій мозок перемкнувся на автопілот. Я думала, що зумію впоратися із залежністю, та очевидно, що я і досі Меллорі-Все-що-завгодно-за-дозу, і досі нишпорю в чужих аптечках, шукаючи способів отримати

кайф. Прокидаюсь за будильником о сьомій ранку, знесилена, соромлячись себе, і рішуче налаштована більше не зриватись.

Не пити кави — ніколи.

Не звертати уваги на малюнки.

Забути про Енні Барретт.

На щастя, у великому будинку мене відволікає абсолютно нова кризова ситуація. Десь загубились улюблені вугільні олівці Тедді, і він ніде не може їх знайти. Ми йдемо в художній магазин, щоб купити нову пачку, і, коли повертаємось додому, він одразу біжить нагору на тиху годину. Я й досі виснажена через безсонну ніч, тож іду в барліг і падаю на диван. Хочу лише склепити повіки на якусь хвилинку, але Тедді знову доводиться мене будити:

— Ти знову спиш!

Я схоплююсь на ноги.

— Вибач, Ведмежатку.

— Ми підемо купатися?

— Обов'язково. Надівай купальник.

Я почуваюся в мільйон разів краще. Невеличкого сну виявилось достатньо, щоб відновити сили й повернутися до вихідного нормального стану. Тедді біжить переодягатися в купальник, і я помічаю, що він залишив на журнальному столику новий малюнок, поклавши його лицьовим боком униз. І я знаю, що треба його там і лишити. Нехай із ним розбирається мати чи батько Тедді. Але нічого не можу із собою вдіяти. Цікавість перемагає. Я перевертаю аркуш — і це вже точно остання крапля.

Послухайте, я розумію, що існує маса різних типів батьків — ліберальні батьки й консервативні батьки, батьки-атеїсти й релігійні батьки, батьки-гелікоптери, батьки-трудоголіки й абсолютно токсичні батьки. І я розумію, що всі ці різноманітні батьки мають збіса різні ідеї щодо найкращих методів виховання дітей. Але коли я розглядаю цей малюнок і бачу Аню із міцно заплющеними очима і дві руки, які душать її за горло — то думаю, всі батьки погодяться, що це вже повний гаплик.

19 Найбільша аптечна мережа в США.

9

Керолайн приходить додому з роботи о п’ятій тридцять, і я ледве стримуюсь, щоб не накинутись на неї, щойно жінка переступає поріг дому. Вона зайнята, заклопотана, їй треба привітатися із сином і почати готувати вечерю.

Тож коли Керолайн запитує, як пройшов наш день, лише усміхаюсь і кажу, що все гаразд.

Я вирушаю на пробіжку, але все ще відчуваю втому від попередньої ночі, тож через тридцять хвилин здаюсь. Проходжу повз Квітковий палац, але там не видно ані Адріана, ані його родини. Повертаюсь додому й приймаю душ; розігріваю в мікрохвильовці заморожений буріто й намагаюся розвіятись якимось фільмом каналу *Hallmark*. Але я дуже неуважна, зосередитись важко. Перед очима останній малюнок, де дві руки міцно стискають горло Ані.

Чекаю до дев'ятої години вечора, коли Тедді точно вже має спати. Тоді беру три останні малюнки й виходжу надвір. Вітер доносить до мене тихий шепіт, і я впізнаю дві фігури, які сидять біля басейну. Тед і Керолайн у білих пляжних халатах, на столику пляшка вина. Вони нагадують щасливі пари з туристичної реклами — ніби щойно вирушили в семиденну подорож на круїзному лайнері компанії *Royal Caribbean*. Керолайн лежить на колінах Теда, а він ніжно масажує їй плечі.

— Просто швиденько занурся, — каже він. — Щоб розслабитись.

— Я вже розслабилась.

— То підемо нагору?

— А як же Тедді?

— А що Тедді? Він спить.

Я легко ступаю по м'якій пружній траві й уже долаю половину шляху через двір, коли наступаю п'яткою на голівку розбризкувача. Моя кісточка підвертається, і я падаю на куприк, вдаряючись ліктем об землю, і не можу стриматись — скрикую від болю.

Керолайн і Тед біжать до мене через двір.

— Меллорі? З тобою все гаразд?

Обхоплюю лікоть долонею — біль такий несподіваний і різкий, що я впевнена: у мене весь лікоть у крові. Та коли я розтуляю пальці, щоб подивитися, то бачу синець, але шкіра ціла.

— Я в порядку. Просто спіткнулась.

— Відведемо тебе до світла, — каже Тед. — Ти можеш підвестись?

— Зараз, одну хвилинку.

Тед не чекає. Він просовує руку під мої коліна, потім підводиться і несе, як дитину. Іде зі мною до майданчика перед басейном і обережно кладе мене на садове крісло.

— У мене все гаразд, — кажу їм. — Правда.

Керолайн таки оглядає мій лікоть.

— Що ти робила у дворі? Тобі щось потрібно?

— Це може зачекати.

Упродовж усієї цієї перипетії мені вдається втримати малюнки в руці, і Керолайн помічає їх.

— Це Тедді зробив?

У цей момент я вирішую, що втрачати нічого:

— Він просив мене вам не показувати. Але я думаю, що ви мусите на них подивитися.

Керолайн розглядає малюнки, у неї витягається обличчя. Потім тицяє аркуші чоловікові в руки.

— Це *твоя* провина, — каже вона.

Тед дивиться на перший малюнок і сміється:

— О боже! Цю людину душать?

— Так, Теде, її вбивають, а тіло тягнуть через ліс, і я б хотіла знати, звідки в нашого чудового, ніжного хлопчика взялися такі жахливі ідеї?

Тед піднімає обидві руки на знак капітуляції.

— Брати Ґрімми, — пояснює він. — Я щовечора читаю йому по одній казці.

— Це не диснеєвські версії, — каже мені Керолайн. — Оригінальні казки набагато жорстокіші. Пам'ятаєш оту сцену в «Попелюшці», коли зла зведена сестра приміряє кришталеву туфельку? В оригіналі вона відрізає пальці ніг, щоб туфелька налізла. Туфелька наповнюється кров'ю. Це жах!

— Він хлопчик, Керолайн. Хлопчакам таке подобається!

— Мені байдуже. Це ненормально. Завтра піду в бібліотеку й візьму кілька книжок з диснеєвськими казками. Де ніхто нікого не душить, не вбиває — просто гарна, чиста, адаптована розвага.

Тед нахиляє пляшку у свій келих і наливає добрячу порцію вина.

— А це вже — *моє* уявлення про жах, — каже він. — Але що я знаю? Я просто батько хлопчика.

— А я — дипломований психіатр.

Вони дивляться на мене, ніби чекають, щоб я стала на чийсь бік, щоб заявила, хто з батьків має рацію.

— Я не думаю, що це казка, — кажу їм. — Тедді каже, що ці ідеї він отримує від Ані. Він каже, що Аня говорить йому, що малювати.

— Ну, звісно, — каже Керолайн. — Тедді знає, що ми не схвалюємо ці малюнки. Він розуміє, що неправильно малювати жінок, яких душать, убивають і закопують. Але якщо Аня каже, що це нормально, то він може й далі все те малювати. Так він досягає своєрідного когнітивного дисонансу.

Тед киває в унісон з дружиною, наче все це має якийсь сенс, але я уявлення не маю, про що вона говорить. Когнітивний дисонанс?

— Тедді каже, що він малює Анину історію. Він каже, що той чоловік на малюнку вкрав маленьку дочку Ані.

— Це класичний сюжет братів Ґріммів, — пояснює Тед. — Половина їхніх казок про дітей, які пропали безвісти. Гензель і Ґретель, Щуролов, Хрещений батько Смерть…

— Хрещений батько Смерть? — Керолайн хитає головою. — Будь ласка, Теде. Ці історії. Їх забагато. Тобі треба зупинитись.

Тед ще раз дивиться на малюнки і врешті здається:

— Добре, гаразд. Відтепер матиму справу тільки з Доктором Сьюзом[20]. Або Річардом Скаррі[21]. Але отих жахливих «Ведмедів Беренстейнів»[22] не читатиму — ось тут я проведу межу. — Він обіймає Керолайн і стискає її плече. — Ти виграла, люба, гаразд?

Чоловік поводиться так, ніби справу вирішено, ніби тепер ми всі маємо розійтись по домівках і лягти спати. Але я боюсь, що якщо не запитаю зараз, то потім у мене вже не буде такої можливості.

— Я просто подумала про ще один варіант, — кажу я. — А раптом Аня — це Енні Барретт?

Керолайн збентежена:

— Хто?

— Жінка, яку вбили в моєму котеджі. У 1940-х. А що, як Тедді йде у свою спальню на тиху годину і спілкується з її духом?

Тед сміється, ніби я пожартувала, а Керолайн кидає в його бік ще один розлючений погляд.

— Що, серйозно? Ти маєш на увазі щось на кшталт привида?

Тепер дороги назад немає. Я маю пояснити свою версію:

— Їхні імена дуже схожі. Енні й Аня. До того ж ви сказали, що Тедді зовсім не любив малювати в Барселоні. Але як тільки ви повернулися в Сполучені Штати — як тільки ви переїхали на *це обійстя,* де зникла

Енні Барретт, — він почав малювати як божевільний. Ви так і сказали, «як божевільний».

— Я просто мала на увазі, що в нього жива уява.

— Але він з кимось розмовляє. У своїй спальні. Я стою під дверима й слухаю, а він веде довгі розмови.

Керолайн звужує очі.

— Ти теж чуєш привида? Ти чуєш понурий, зловісний голос Енні Баррет, яка дає мистецькі вказівки моєму синові?

Я визнаю, що не чую, і Керолайн реагує так, ніби це щось доводить:

— Бо він розмовляє сам із собою, Меллорі. Це ознака високого інтелекту. Обдаровані діти вчиняють так постійно.

— А як щодо його інших проблем?

— Проблеми? У Тедді є якісь проблеми?

— Він мочиться в ліжко. Він щодня носить одну й ту саму смугасту сорочку. Він відмовляється гратися з іншими дітьми. А тепер малює жінку, яку вбивають. Якщо скласти все це докупи, Керолайн, то… я не знаю. Мене це турбує. Я вважаю, його треба показати лікарю.

— Я *сама* лікарка, — каже Керолайн, і тут до мене доходить, що я образила її самолюбство.

Тед бере її келих і наповнює його.

— Люба, ось.

Вона відмахується.

— Я цілком здатна оцінити психічний стан своєї дитини.

— Розумію…

— Та ну? Щось не схоже, судячи з того, що ти говориш.

— Просто це мене турбує. Тедді такий милий, ніжний, невинний хлопчик. А ці малюнки ніби приходять бозна-звідки. Вони мені здаються брудними. Непристойними. Міці вважає…

— Міці? Ти показувала ці малюнки Міці?

— Вона думає, що ви могли когось чи щось потурбувати. Коли ремонтували гостьовий котедж.

— Ти розмовляла з *Міці*, перш ніж прийти до нас?

— Бо я знала, що ви саме так відреагуєте!

— Хочеш з раціональної точки зору? Так, ти маєш рацію: я не вірю жодному слову цієї жінки. І тобі не раджу. Вона укурок, Меллорі. Вона — обдовбане схибнуте лайно!

І ці слова просто зависають між нами. Я досі не чула, щоб Керолайн лаялась. Ніколи не чула, щоб Керолайн описувала наркомана такими словами.

— Послухай, — каже Тед. — Ми цінуємо твою турботу, Меллорі! — Він кладе руку на коліно дружини. — Правда ж, люба? Ми — прихильники чесного спілкування.

— Але ми *не будемо* звинувачувати привидів у нічному нетриманні Тедді, — провадить Керолайн. — Ти ж розумієш це, правда? Бо тоді в мене заберуть ліцензію. Мочитися в ліжко — це нормально. Бути сором'язливим — це нормально. Мати уявного друга — це нормально. А ці малюнки…

— Мамусю?

Ми всі разом обертаємось і бачимо Тедді — він стоїть по той бік огорожі басейну у своїй піжамі в пожежних машинах, тримаючи ляльку-Ґодзиллу.

Навіть не уявляю, як довго він чекав і як багато почув.

— Я не можу заснути.

— Повертайся у свою кімнату й спробуй ще раз, — каже Керолайн.

— Уже пізно, парубче, — додає Тед.

Їхній син дивиться вниз, на босі ноги. Світло з басейну підсвічує його тіло тьмяним синім сяйвом. Вигляд занепокоєний — схоже, він не хоче повертатися сам.

— Іди, — наполягає Керолайн. — Я зазирну до тебе через двадцять хвилин. Але ти маєш сам спробувати.

— О, і ще, друже! — гукає Тед. — Більше жодних малюнків Ані, гаразд? Ти лякаєш Меллорі.

Тедді повертається до мене — ображений, з розширеними від зради очима.

— Ні, ні, ні, — поспішаю запевнити його. — Все гаразд…

Тед тримає ті три малюнки.

— Ніхто не хоче цього бачити, друже. Вони занадто страшні. Відтепер малюй щось гарне, окей? Конячок, соняшники.

Тедді повертається й біжить через галявину.

Керолайн сердито зиркає на свого чоловіка:

— *Не треба* було цього казати.

Тед знизує плечима і робить ще один ковток вина.

— Дитина рано чи пізно має це почути. Через два місяці він іде до школи. Ти думаєш, у його вчителів не виникне подібних запитань?

Вона підводиться.

— Я йду всередину.

Я теж підводжусь.

— Керолайн, мені шкода. Я не хотіла вас образити. Просто турбуюсь.

Вона не зупиняється й не обертається — просто крокує через газон до будинку.

— Усе гаразд, Меллорі. На добраніч.

Але очевидно, що все не гаразд. Навіть гірше, ніж тоді, коли вона востаннє на мене кричала. Керолайн така сердита, що навіть не дивиться на мене. І хоч я розумію, що сльози тут ні до чого, усе одно не можу втриматись.

Ну навіщо я згадала про Міці?

Чому не втримала язика за зубами?

Тед пригортає мене, і я кладу голову йому на груди.

— Послухай, усе гаразд, ти просто була чесною. Але коли йдеться про виховання дітей, мати завжди має рацію. Навіть якщо вона помиляється. Ти розумієш, про що я?

— Просто я турбуюсь…

— Залиш Керолайн. Вона добре потурбується про вас обох. Ти помітила, що вона дуже захищає Тедді? Ми довго за нього боролися. Було багато роботи. І це важке випробування… гадаю, тому в неї залишилось відчуття невпевненості. А тепер, на додачу до всього, вона повернулась на роботу — ще одна причина почуватися винною! Тому щоразу, як щось іде не так, моя дружина бере це дуже близько до серця.

Раніше я про це не задумувалась, але все, що каже Тед, схоже на правду. Щоранку, коли Керолайн вибігає з дому на роботу, вона завжди має винуватий вигляд, бо залишає дім. Можливо, її навіть ревнощі беруть і вона заздрить мені, бо це саме я залишаюсь удома й печу кекси з Тедді. Я завжди так захоплювалась Керолайн, що навіть не задумувалася, що вона може мені заздрити.

Опановую себе й перестаю плакати. Схоже, Теду кортить повернутися додому, щоб подивитися, як там його дружина. Але, перш

ніж він піде, маю до нього ще одне прохання. Віддаю всі три малюнки, звільняючи себе від будь-якої відповідальності.

— Ви не проти забрати це? Щоб мені більше не доводилось на них дивитися.

— Звичайно. — Тед згинає аркуші навпіл і розриває їх на частинки. — Тобі більше ніколи не доведеться дивитися на ці малюнки.

---

20 Теодор Сьюз Ґайсел — знаменитий американський дитячий письменник і мультиплікатор.

21 Річард Скаррі — популярний американський дитячий письменник та ілюстратор.

22 Серія повчальних дитячих книжок американських письменників та ілюстраторів Стена і Джен Беренстейнів про сім'ю антропоморфних ведмедів.

10

Я погано сплю, а коли прокидаюсь, то почуваюсь жахливо. Керолайн Максвелл прийняла мене краще, ніж я на те заслуговувала — впустила мене у свій дім, довірила дитину, дала все, що потрібно для нового життя, — і мені нестерпно думати, що ця жінка гнівається на мене. Лежу в ліжку, уявляючи сотню різних способів перепросити. І врешті не витримую. Я маю встати з ліжка й поговорити з нею віч-на-віч.

Коли я приходжу в головний будинок, Тедді в піжамі сидить під кухонним столом і грається будівельним набором *Lincoln Logs*. Керолайн — біля раковини, миє тарілки після сніданку, і я пропоную закінчити цю роботу.

— А ще хочу сказати, що мені шкода.

Керолайн вимикає воду.

— Ні, Меллорі, це *мені* шкода. Я випила забагато вина і вчинила неправильно, коли даремно на тебе накинулась. Це мене мучить увесь ранок.

Вона розкриває обійми, ми обіймаємось і знову одна в одної одночасно просимо вибачення. А потім разом сміємося, і я знаю, що тепер усе буде добре.

— Ти так само бажана тут, у великому будинку, — нагадує вона мені. — Можеш зайняти кімнату поряд зі спальнею Тедді. Мені знадобиться лише день, щоб усе там приготувати.

Але я не хочу завдавати їй ще більшого клопоту.

— Котедж пречудовий, — кажу їй. — Мені там подобається.

— Ну, дивись, але якщо передумаєш…

Я забираю в неї рушник для посуду й киваю на годинник у мікрохвильовці. Уже 7:27, а я знаю, що Керолайн намагається вирушати в дорогу до 7:35, поки рух ще не став жахливим.

— Я закінчу, — наполягаю. — Хорошого вам дня.

Отже, Керолайн їде на роботу, а я берусь до справ. Прибирати небагато — кілька чашок і тарілок з-під пластівців та келихи з учорашньої ночі. Завантажую все це в посудомийку, а потім стаю рачки й заповзаю під кухонний стіл. Тедді побудував з кубиків *Lincoln Logs* двоповерховий сільський будинок і тепер оточує його крихітними пластмасовими тваринками.

— У що ми граємо?

— Це сім’я. Вони живуть разом.

— Можна я буду свинкою?

Він знизує плечима.

— Як хочеш.

Я підштовхую свинку до інших тварин і кажу за неї *«бі-бі-бі»*, як машина. Зазвичай Тедді подобається цей жарт. Хлопчик любить, коли я змушую тваринок сигналити, як автомобіль, або гудіти, як потяг. Але цього ранку він просто повертається до мене спиною. І, звісно ж, я знаю, що не так.

— Тедді, послухай. Я хочу поговорити про вчорашню ніч. Я думаю, що твій тато неправильно мене зрозумів. Бо мені подобаються *всі* твої малюнки. Навіть ті, де Аня. Я завжди з нетерпінням чекаю на кожен новий малюнок.

Тедді штовхає пластмасового кота по ніжці стола, ніби той лізе на дерево. Я намагаюсь опинитися перед ним, щоб установити зоровий контакт, але Тедді відвертається.

— Я хочу, щоб ти й далі показував свої малюнки, добре?

— Мама каже — ні.

— Але я хочу і дозволяю. Усе гаразд.

— Мама каже, що ти погано почуваєшся і від страшних картинок можеш знову захворіти.

Я надто швидко розпрямляюся, аж з усієї сили вдаряюся головою об нижню частину стола. Мені так боляче, що наступні кілька секунд не можу поворухнутись. Просто заплющую очі й хапаюся рукою за голову.

— Меллорі?

Я розплющую очі й переконуюсь, що нарешті привернула його увагу. Хлопчик має переляканий вигляд.

— Я в порядку, — кажу йому. — Будь ласка, послухай мене дуже уважно. Ти не можеш зробити нічого такого, від чого я б захворіла. Тобі не треба про це турбуватися. Я в порядку на сто відсотків.

Тедді стрибає пластмасовим коником по моїй нозі й кладе його мені на коліно.

— Твоя голова в порядку?

— З нею все гаразд, — кажу йому, хоч вона й пульсує, як скажена, і я відчуваю, що на потилиці набігає ґуля. — Просто мені треба до неї щось прикласти.

Наступні кілька хвилин я сиджу за кухонним столом, притискаючи до маківки пакет із льодом для сніданків. Унизу, біля моїх ніг, грається Тедді, зображуючи всіх своїх іграшкових свійських тваринок. Кожна істота має власний голос і свою індивідуальність. Тут є і впертий Пан Козел, і владна Матінка Курка, і хоробрий чорний Жеребець, і дурненьке Каченя — загалом понад дюжина персонажів.

— Я більше не хочу виконувати свою роботу, — каже Кінь.

— Але правила є правила, — відповідає Матінка Курка. — Ми всі маємо дотримуватись правил!

— Це несправедливо, — скаржиться Пан Козел.

Так ця розмова й точиться далі, переходячи з роботи на обід, а потім на скарб, закопаний у лісі за сараєм. Мене вражає здатність Тедді

запам’ятовувати всіх цих різноманітних персонажів і їхні голоси. Хоча, звісно, це ж саме те, про що весь час говорять Тед і Керолайн: у їхнього сина надзвичайно жива уява. Кінець історії.

@@@

Пізніше того дня, коли Тедді йде у свою спальню на тиху годину, я вичікую кілька хвилин, а потім скрадаюся за ним нагору. І коли притискаю вухо до дверей його спальні, розмова вже дуже жвава.

— …або ми б могли побудувати фортецю.

— ……

— …або пограти у квача.

— ……

— …ні, я не можу. Мені не дозволяють.

— ……

— …Вони кажуть, що мені не можна.

— . . . . . .

. . . . . .

— …Вибач, але…

— . . . . . .

. . . . . .

— …Я не розумію.

— ……

Потім він сміється, наче вона запропонувала йому щось безглузде

— Думаю, ми могли б спробувати.

— . . . . . .

. . . . . .

— А як же ми… добре. Гаразд.

— . . . . . .

. . . . . .

— Ой, як холодно!

Потім розмова припиняється… Та коли я прислухаюсь до того, що там відбувається, то чую якийсь шурхіт — звук олівця, що шкрябає папір.

Малювання?

Він знову малює?

Іду вниз, сідаю за стіл і чекаю.

Зазвичай тиха година триває не більше шістдесяти хвилин, але цього разу Тедді залишається у своїй кімнаті вдвічі довше. А коли врешті спускається на кухню, в руках нічого не має.

Усміхаюсь йому:

— А ось і він!

Тедді залазить на кухонний стілець.

— Привіт.

— Сьогодні без малювання?

— Можна мені сиру й крекерів?

— Звичайно.

Я йду до холодильника й накладаю йому тарілку.

— То що ж ти робив нагорі?

— Можна мені трохи молока?

Я наливаю йому маленьку чашку молока, а потім несу все на кухонний стіл. Коли малий простягає руку по крекер, я помічаю, що його долоні й пальці вкриті якимись чорними плямами.

— Може, ти помив би руки? — пропоную я. — А то вони ніби вимазані олівцем.

Він швиденько йде до раковини й мовчки миє руки. Потім повертається за стіл і береться до їжі.

— Хочеш пограти в леґо?

@@@

У наступні кілька днів усе йде нормально. Ми з Тедді заповнюємо час іграми в леґо, ляльковим театром, ліпленням з пластиліну *Play-Doh*, виготовленням іграшок з термозсідального пластику *Shrinky Dinks*, розмальовками й конструкторами *Tinkertoys* і безкінечними походами в продуктовий магазин. У їжі він сміливець і авантюрист, любить пробувати дивні й екзотичні смаки. Іноді ми ходимо в супермаркет *Wegmans* і купуємо, наприклад, хікаму (мексиканську ріпу) або кумкват (китайський цитрус) — просто щоб спробувати, які вони на смак.

Я ще не зустрічала такої допитливої дитини, а він ще й постійно збиває мене з пантелику, запитуючи про таке, що не знаєш, як і відповісти: «Звідки беруться хмари? Хто придумав одяг? Як працюють равлики?» Я постійно дістаю телефон і зазираю у Вікіпедію. Якось по обіді, коли ми плаваємо в басейні, Тедді показує на мої груди

й запитує, чому в мене там випинаються якісь шишки з-під купальника. Я не роблю з цього великої проблеми. Просто кажу, що це частина мого тіла і що від холодної води вони стають жорсткими.

— У тебе вони теж є.

Він сміється:

— Ні, немає!

— Навіть не сумнівайся! Вони у всіх є!

Пізніше, сполоскуючись у літній душовій, я чую, що він стукає в дерев'яні двері.

— Гей, Меллорі!

— Слухаю?

— А ти *бачиш* свої дівчачі частини?

— Що ти маєш на увазі?

— Ну, якщо дивишся вниз? Тобі їх видно?

— Це важко пояснити, Тедді. Взагалі-то ні.

Западає довга пауза.

— А звідки ж ти знаєш, що вони там є?

Добре, що між нами двері й він не бачить, як я сміюся.

— Я просто знаю, Тедді. Вони там точно є.

Того вечора згадую про цей випадок у розмові з Керолайн. Але замість розсмішити, це, схоже, її стривожило. Наступного дня вона приходить додому з величезною купою ілюстрованих книжок із назвами штибу «Це абсолютно нормально!» і «Звідки я взявся?». Ці книжки набагато відвертіші, ніж ті, що були в моєму дитинстві. Тут є детальні визначення анального сексу, кунілінгуса та ознак гендерквіра[23]. З повнокольоровими малюнками та всім іншим. Я зауважую, що все це трохи занадто для п'ятирічної дитини, але Керолайн не згоджується. Каже, що це — невід'ємна частина людської природи, тож вона хоче, щоб Тедді дізнався про ці факти в ранньому віці, аби потім не отримати дезінформації від друзів.

— Я розумію, але кунілінгус? Йому п'ять.

Керолайн дивиться на хрестик на моїй шиї, наче проблема чомусь саме в *цьому*.

— Наступного разу, коли в нього виникнуть такі запитання, посилай його до мене. Я хочу на них відповісти.

Намагаюся запевнити, що я цілком здатна дати відповіді на запитання Тедді, але вона дає зрозуміти, що розмова закінчена. Жінка починає відчиняти кухонні шафи й грюкати каструлями й сковорідками, збираючись готувати вечерю. І це перший вечір за останній час, коли вона не пропонує мені залишитись і поїсти разом із ними.

@@@

Двогодинна тиха година потихеньку стає звичним явищем, а я досі не знаю, як Тедді її проводить. Іноді підкрадаюсь до його дверей і чую, як він говорить сам із собою, до мене долітають якісь химерні безглузді уривки розмови. Або чую, як він точить олівці чи вириває сторінки зі свого альбому для малювання на спіралі. Ясно, що хлопчик знову малює і якось ховає свою роботу від мене і батьків.

Отож у п’ятницю по обіді я вирішую трішки пошпигувати. Чекаю, коли Тедді піде робити номер два, бо знаю, що в мене тоді буде добрих десять або й п’ятнадцять хвилин (він довго сидить на унітазі й переглядає стос книжок з картинками). Почувши, що хлопчик замкнув двері, я мчу нагору, на другий поверх.

У Тедді світла сонячна спальня, де завжди вчувається слабкий запах сечі. Два великі вікна виходять на задній двір, і Керолайн розпорядилась тримати їх відчиненими цілий день, навіть якщо працює центральна система кондиціювання, бо, як я здогадуюсь, це допомагає зменшити той запах. Стіни пофарбовані веселим світло-блакитним кольором і прикрашені постерами з динозаврами, акулами і персонажами мультфільму «Лего. Фільм». Меблі Тедді — це ліжко, невисокий стелаж з книжками й комод, тож можна думати, що пошуки не займуть багато часу. Але я дещо знаю про те, як щось сховати. Коли я перший рік сиділа на оксикодоні, то все ще жила вдома, і маленькі заначки з пігулками і причандаллям були розтикані по всій спальні в таких місцях, куди моя мати й не здогадалася б зазирнути.

Я відкочую килимок, заглядаю в кожну книжку, витягаю всі шухляди комода і зазираю в усі порожні закутки. Струшую штори, стаю на ліжко й уважно оглядаю облямівки. Перебираю гору м’яких іграшок у кутку його спальні — рожевого дельфіна, подертого сірого ослика, дюжину ляльок *Ty Beanie Babies*. Стягую простирадла з матраца, засовую руку під наматрацник — і нарешті зовсім витягаю

матрац із рами й відсуваю його вбік, щоб було добре видно всю підлогу під ним.

— Меллорі! — кричить Тедді через двері вбиральні на першому поверсі. — Ти можеш принести мені туалетний папір?

— Секундочку!

Я ще не закінчила. Мені ще треба прочесати шафу. Ретельно перебираю всі ті чудові одежки, які Тедді не хоче носити, попри всі наші вмовляння: гарненькі сорочки з комірцями, мініатюрні штани кольору хакі й дизайнерські сині джинси, крихітні шкіряні паски для його 55-сантиметрової талії. На верхній полиці шафи помічаю три настільні гри — *Clue, Mousetrap і Sorry!* — і впевнена, що знайшла свій скарб. Та коли відкриваю коробки й витрушую з них увесь вміст, то весь мій улов — тільки фішки й гральні картки. Жодних малюнків.

— Меллорі! Ти мене чуєш?

Кладу ігри назад у шафу, зачиняю дверцята й переконуюсь, що кімната має приблизно попередній вигляд.

Потім хапаю рулончик туалетного паперу з пральні й біжу вниз до вбиральні на першому поверсі.

— Ось, тримай, — кажу йому.

Він трохи прочиняє двері — саме настільки, щоб я могла подати йому папір.

— Де ти була? — запитує Тедді.

— Просто прибираю.

— Ясно.

Він зачиняє двері, і я чую, як клацає замок.

@@@

Проводжу вихідні з повною впевненістю, що в мене параноя. Жодних доказів того, що Тедді досі малює. Шкрябання, яке чується з його спальні, може бути чим завгодно. Чорний бруд на пальцях може бути грязюкою після наших занять із садівництва або й звичайними брудними плямами на долонях п’ятирічного хлопчика. Усе інше начебто йде добре — то чого я хвилююся?

У понеділок вранці прокидаюсь від гурчання сміттєвозів, які повільно повзуть по Еджвуд-стріт. Вони приїжджають двічі на тиждень — по понеділках забирають сміття для переробки, а по четвергах — звичайне сміття. Тієї ж миті згадую одне місце, яке мені

й на думку не спадало перевіряти, — кошик для сміття в кабінеті Теда на другому поверсі. Тедді має пройти повз нього, щоб спуститися вниз. Він міг би легко викинути малюнки, вийшовши зі своєї спальні.

Зіскакую з ліжка — добре, що я сплю в шортах для бігу й у футболці, — кулею вилітаю у двері й біжу через галявину. Трава досі волога від ранкової роси, і я ледь не падаю, огинаючи будинок. Вантажівка за три будинки, тож у мене є всього хвилина. Мчу до кінця під'їзної доріжки, куди Тед відносить сині контейнери кожного недільного вечора — один для металу й скла, а другий для паперу й картону. Зариваю руки глибоко всередину, між клаптиками набридливої реклами й рахунків за комунальні послуги, меню доставки страв з ресторану, виписок за кредитними картками і купи каталогів замовлень товарів поштою: *Title Nine, Lands End, L.L.Bean, Vermont Country Store*, які щодня приходять дюжинами.

Сміттєвоз проповзає повз, і худорлявий хлопчина в робочих рукавицях усміхається до мене. Навколо його біцепса обвивається татуювання дракона.

— Щось загубили?

— Ні, ні, — кажу йому. — Можете забирати.

Але він тягнеться до контейнера, і весь вміст останнього пересувається, відкриваючи величезну кулю пожмаканого паперу — з тими ж дірочками на краях, що й на малюнках Тедді.

— Зачекайте!

Він простягає мені контейнер, щоб я взяла ту кулю, і я повертаюся з нею по під'їзній доріжці у свій котедж.

Зайшовши всередину, я кип'ячу воду, заварюю собі кухоль чаю і всідаюсь вивчати папери. Це трохи схоже на чищення цибулини. Аркушів усього дев'ять, і я долонею розгладжую всі пом'ятості. Кілька перших малюнків узагалі ні на що не схожі. Просто якісь карлючки. Але через кілька сторінок лінії стають чіткішими, виокремлюються численні деталі. Поліпшується композиція. З'являються світло й тіні. Це схоже на альбом замальовок для якоїсь дивної незакінченої роботи. Деякі сторінки вщерть заповнені малюнками, багато з яких недомальовані.

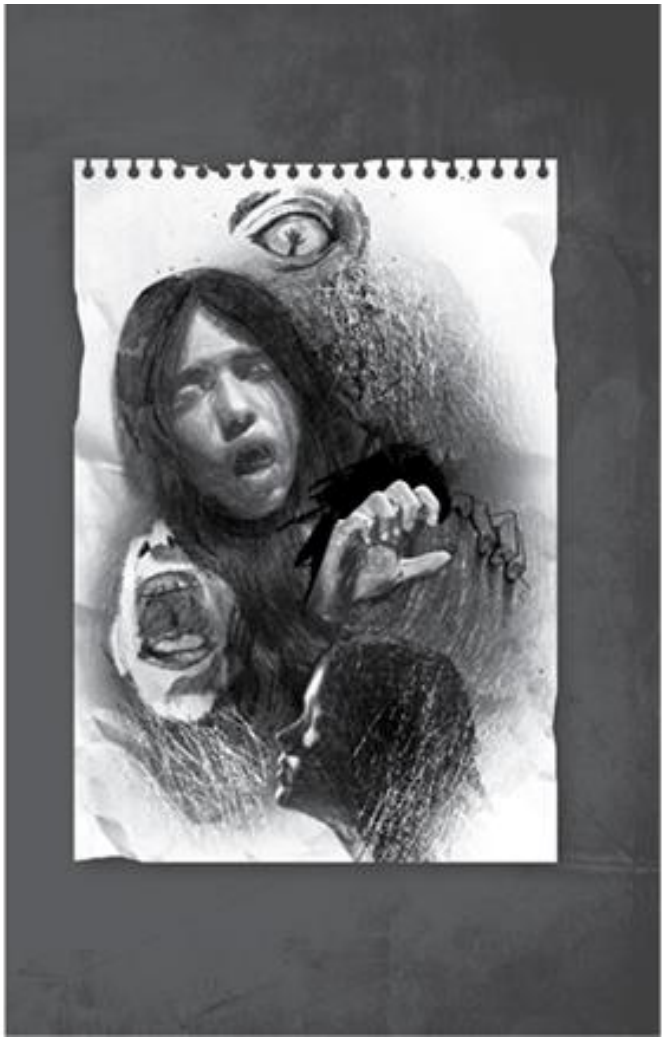

---

23 Гендерквір (від англ. *gender* — рід та *queer* — дивний) — гендерна ідентичність, відмінна від чоловічої та жіночої. Гендерквірна людина — та, яка порушує межі статі, незалежно від її власної гендерної ідентичності.

11

І я перепрошую, але Тедді ну ніяк не міг намалювати ці картинки. Більшість дорослих так не намалює, що вже й казати про п’ятирічного

хлопчика, який спить із м’якими іграшками і не вміє рахувати далі двадцяти дев’яти.

Але як іще вони могли опинитися в кошику для сміття?

Їх намалював Тед? Керолайн?

Невже Максвелли у вільний час вчаться малювати?

Усі мої запитання викликають нові запитання — і невдовзі я вже починаю шкодувати, що взагалі встала з ліжка. Краще б я не втручалася туди, і хай би ті сміттєвози їхали собі з цими «аргументами», щоб мені тепер не сушити голову, що вони означають.

Понеділок минає в трансі — леґо, макарони з сиром, тиха година, басейн — але під вечір я вже готова провести серйозне дослідження. Я приймаю душ, мию голову й надіваю один із найкращих нарядів Керолайн — легку блакитну сукню міді з чудовими білими квітами. Потім проходжу милю містом до *The Raconteur* — місцевої незалежної книгарні «Оповідач».

Я не чекала, що понеділковим вечором тут буде так велелюдно — якийсь місцевий автор саме закінчив щось декламувати, настрій навколо святковий, немов на вечірці. Люди попивають вино з пластикових стаканчиків і їдять шматочки пирога з крихітних паперових тарілочок. До відділу виховання дітей мені доводиться проштовхуватися крізь натовп, але ця веремія дуже доречна: я б не хотіла, щоб продавці книгарні хапали мене за поли й пропонували свою люб’язну допомогу. Якби вони почули, що я шукаю, то подумали б, що я божевільна.

Вибираю кілька книжок і виходжу через задні двері у велике цегляне патіо — переповнену кав’ярню, оповиту мерехтливими різдвяними вогниками. Тут є невеличкий бар, де продають закуски й напої, а дуже серйозна дівчина-підліток у комбінезоні сидить на барному табуреті з акустичною гітарою і співає *Tears in Heaven* («Сльози на небесах»). Ця пісня завжди викликає в мене спогади про панахиду по моїй сестрі. Вона входила в плейліст, який крутився по колу. Ця пісня постійно підкрадається до мене в супермаркетах і ресторанах і, хоч я чула її вже тисячу разів — завжди змушує плакати. Але версія цієї дівчини світліша, ніж оригінал Еріка Клептона. Мабуть, завдяки її юному віку пісня звучить майже обнадійливо.

Підходжу до барної стійки й замовляю кухоль чаю з тістечком і аж потім розумію, що в мене не вистачить рук, щоб усе це кудись віднести. До того ж усі столики зайняті й ніхто не збирається їх звільняти найближчим часом, тому просто не вірю у свою удачу, коли помічаю Адріана, який сидить сам за столиком на двох, читаючи роман із серії «Зоряні війни».

— Можна приєднатися?

І це кумедно, але цього разу *він* не впізнає *мене* — принаймні не відразу, і не в пречудовій сукні Керолайн за 500 доларів.

— Так! Звичайно! Меллорі! Як справи?

— Я не думала, що тут буде так людно.

— Тут завжди повно людей, — каже Адріан. — Це третє найгарячіше місце в Спрінґ-Бруці.

— А які інші два?

— Само собою, перше — це «Фабрика чизкейків». А друге — шведський стіл гарячої їжі в супермаркеті *Wegmans*. У нас не дуже різноманітне нічне життя.

Дівчина з гітарою доспівує «Сльози на небесах» під ріденькі оплески, але Адріан плескає в долоні довго й голосно, аж вона кидає в наш бік роздратований погляд.

— Моя кузина Габріела, — пояснює він. — Їй лише п’ятнадцять, ти можеш у це повірити? Вона прийшла сюди з гітарою, і її взяли на роботу.

Габріела нахиляється ближче до мікрофона й каже, що тепер переходить на пісні *Beatles*, а потім починає співати милу кавер-версію *Blackbird* («Чорний дрізд»). Я дивлюсь на книжку, яку читає Адріан. На обкладинці Чубакка, який стріляє лазерами в роботів, а заголовок надрукований величезними літерами, вкритими сріблястою фольгою: «Помста вукі».

— Щось цікаве?

Адріан знизує плечима.

— Це ж не канон. Тому вони дозволяють собі багато відсебеньок. Але якщо тобі сподобалась «Помста евока», то й ця зайде.

Я не можу втриматись і починаю сміятись.

— Ти справді особливий. Схожий на ландшафтного дизайнера. Із флоридською засмагою і брудом під нігтями. Але виявляється, що ти хлопець із заміського клубу, *ще й* фанат «Зоряних війн».

— Я ціле літо вириваю бур'яни. Тож потребую хоч якихось ескапістських розваг.

— Розумію. З цієї ж причини я дивлюсь канал *Hallmark*.

— Серйозно?

— Без жартів. Передивилась усі п'ять сезонів «Вона спекла вбивство». І я не кожному про це розповідаю, тож довіряю тобі зберігати це в таємниці.

Адріан зображує хрест над серцем.

— Твоя таємниця помре разом зі мною, — обіцяє він. — А які книжки *ти* читаєш?

Але мені не треба відповідати на це запитання, бо мої книжки вже на столі, й Адріан може прочитати на корінцях: «Психологія аномальної дитини» й «Енциклопедія надприродних явищ».

— То ось як ти розслабляєшся після довгого дня нянькування?

— Якби я тобі розповіла, чому я читаю ці книжки, ти б точно подумав, що я божевільна.

Адріан загортає «Помсту вукі» й відкладає її вбік, приділяючи мені свою повну й неподільну увагу.

— Усі мої улюблені історії починаються саме з таких попереджень, — каже він. — Розкажи мені все.

— Це справді довга історія.

— А мені не треба нікуди йти.

— Я тебе попереджаю. Книгарня може зачинитись, перш ніж я закінчу.

— Починай із самого початку і не пропускай жодної деталі, — каже він. — Ніколи не знаєш, що може виявитись важливим.

Отож я розповідаю йому про свою співбесіду з Максвеллами, про гостьовий котедж, про те, як ми з Тедді проводимо день. Описую еволюцію малюнків Тедді й дивні розмови, які відбуваються в його спальні. Переказую йому свої бесіди з Міці й Максвеллами. Я запитую, чи знає він історію про Енні Барретт, і він запевняє, що кожна дитина в Спрінг-Бруці знає історію про Енні Барретт. Очевидно, що вона —

такий собі місцевий бабай, який чигає на дітей, що вночі блукають лісом.

І після майже годинної розмови (а також після того, як його кузина спакувала свою гітару й пішла додому, після того, як усі навколишні столики спорожніли й у закладі залишились тільки ми з Адріаном і працівники кав'ярні, які витирають столи) я лізу в сумку й демонструю останнє відкриття — малюнки зі сміттєвого контейнера.

Адріан вражено гортає картинки.

— Ти кажеш, що їх намалював Тедді? П'ятирічний Тедді?

— Цей папір з блокнота для малювання Тедді. І мені чути, як він малює в спальні. Потім у нього всі пальці в графіті. Єдине, що спадає на думку, — це… Я стукаю по «Енциклопедії надприродних явищ». Може, він приймає чиїсь повідомлення. Може, це дух Енні Барретт.

— Ти думаєш, що Тедді одержимий?

— Ні. Це не те, що у фільмі «Екзорцист». Енні не намагається зруйнувати душу Тедді чи заволодіти його тілом. Вона просто хоче позичити його руку. Вона використовує її під час тихої години, коли він сам у спальні. А решту дня лишає його в спокої.

Я роблю паузу, щоб Адріан міг засміятися чи покепкувати з мене, але він нічого не каже, тож я далі викладаю свою гіпотезу:

— Енні Барретт — хороша художниця. Вона вже вміє малювати. Але це вперше вона малює *чиєюсь рукою*. Тож її перші спроби жахливі. Це просто карлючки. Але за кілька сторінок у неї вже виходить краще. Вона отримує контроль, уже видно більше деталей. З'являється текстура, світло, тінь. Вона опановує свій новий інструмент — руку Тедді.

— То як же ці сторінки опинились у смітті?

— Може, Аня їх туди поклала. А може, Тедді — не знаю. Він став дуже потайним щодо своїх малюнків.

Адріан знову передивляється картинки, цього разу вивчаючи їх ретельніше. Деякі малюнки перевертає догори дриґом, шукаючи в цих карлючках якийсь глибший сенс.

— Знаєш, що вони мені нагадують? Оті картинки-головоломки в журналі *Highlights*. Там, де художник ховає щось на задньому тлі. Наприклад, дах будинку — це насправді черевик, або піца, чи хокейна ключка, пам'ятаєш?

Я знаю, про які головоломки він говорить — ми з сестрою їх любили, — але мені здається, що ці малюнки набагато простіші. Я вказую на той, де жінка надривно кричить.

— Думаю, це автопортрет. Мабуть, Енні малює історію свого вбивства.

— Ну, є один простий спосіб це з'ясувати. Треба знайти фото реальної Енні Барретт. Порівняти її з жінкою на цьому малюнку. Подивитись, чи буде схожість.

— Я вже шукала. У мережі нічого немає.

— Що ж, на твоє щастя, моя мати влітку працює в публічній бібліотеці Спрінґ-Брука. У них там є величезний архів історії міста. Цілий підвал, повний матеріалів. Якщо в кого і є фото Енні Барретт — це в них.

— А ти не міг би її запитати? Вона не буде проти?

— Ти жартуєш? Та вона живе заради цих матеріалів. Вона вчителька, а за сумісництвом — бібліотекарка. Якщо я їй скажу, що ти досліджуєш місцеву історію, то вона стане твоєю новою найкращою подругою.

Хлопець обіцяє запитати її вже завтра вранці, і тепер, коли я з кимось поділилася своїми проблемами, почуваюся набагато краще.

— Дякую, Адріане. Я рада, що ти не вважаєш мене божевільною.

Він знизує плечима:

— Я вважаю, нам треба розглянути всі можливості. «Коли ти виключаєш неможливе, усе, що залишається, хай яким неймовірним воно здавалося б, має бути правдою». Це Спок із «Зоряного шляху VI», але то просто перефразування Шерлока Голмса.

— Господи, — кажу я. — Ти справді фанат.

@@@

Ми йдемо додому в темряві, усі тротуари наші. Навколо так безпечно, тихо, спокійно. Адріан грає роль гіда, показуючи на будинки своїх найгорезвісніших шкільних друзів, як-от «отой чувак, який перекинув батьків позашляховик» або «дівчина, якій довелося перейти в іншу школу після скандального відео в *TikTok*». Схоже, він знає всіх у Спрінґ-Бруці, а його шкільні роки нагадують якусь глянцеву підліткову драму *Netflix* — одну з тих дурних мильних опер, де всі одне

одного кращі, а результат якогось університетського футбольного матчу здатен перевернути життя.

Аж ось він вказує на будинок на розі й каже, що саме тут виросла Трейсі Бентам.

— Я маю її знати?

— Розігруючий захисник «Леді Лайонс». Жіночої баскетбольної команди Пенсильванського університету. Я думав, ви знаєте одна одну.

— Пенсильванський університет величезний, — кажу йому. — У ньому п'ятдесят тисяч студентів.

— Знаю, просто подумав, що всі спортсмени тусуються на одних і тих же вечірках.

Я не відразу відповідаю Адріанові. Він, фактично, дає мені ідеальну можливість в усьому зізнатися. Я маю сказати йому, що це був дурний жарт — гра, в яку я граю з незнайомцями. Треба сказати йому правду, поки наші стосунки не зайшли далі. Я думаю, він міг би мене зрозуміти.

Але ж я не можу розкрити Адріанові частину правди, не розповівши всього до кінця. Якщо я йому скажу, що насправді ніколи не вчилась в університеті, мені доведеться пояснювати, що я робила останні кілька років — а я зовсім не готова в усе це заглиблюватись, принаймні не зараз, не тоді, коли ми ведемо таку приємну розмову. Тому просто змінюю тему.

Ми доходимо до Квіткового палацу, але Адріан каже, що проведе мене додому, і я не заперечую. Він запитує, звідки я родом, і з подивом дізнається, що я виросла в Південній Філадельфії і з вікна моєї спальні було видно *Citizens Bank Park*[24].

— Із твоєї розмови не скажеш, що ти з того міста.

Видаю йому свою найкращу версію Роккі Бальбоа[25]:

— Йо, Адріане! Ти думаєш, ми всі отак осьо балакаємо?

— Це не твій голос. Це те, як ти себе подаєш. Ти така позитивна. Ти не скиглиш, як усі інші.

«Ой, Адріане, — думаю я, — якби ти тільки знав».

Він запитує:

— А твої батьки? Вони й досі в Південній Філадельфії?

— Тільки мама. Вони розлучилися, коли я була маленька, і батько переїхав до Х’юстона. Я його майже не знаю.

Усе це правда, тож думаю, що моя відповідь звучить цілком переконливо, але потім Адріан питає, чи є в мене брати-сестри.

— Тільки одна сестра. Бет.

— Старша чи молодша?

— Молодша. Їй тринадцять.

— Вона приходить на твої змагання?

— Щоразу. Це три години машиною в один бік, але якщо це домашні перегони, то мама із сестрою завжди приходять.

Мені уривається голос — не знаю, навіщо я все це говорю. Я хочу бути з ним чесною, мати справжні стосунки, а натомість просто нагромаджую ще більше брехні.

Але коли йду цими тротуарами, залитими місячним світлом, так легко піддатися фантазії. Моє справжнє минуле немов здиміло кудись, за мільйон миль звідси.

Коли ми нарешті дістаємось будинку Максвеллів, зовсім темніє. Уже десята тридцять, і всі, мабуть, сплять. Малесенькою брукованою доріжкою ми огинаємо будинок, за яким стає ще темніше, і тільки примарне синюватe світло басейну вказує нам дорогу.

Адріан роззирається по двору, придивляється до дерев, шукаючи обриси мого котеджу.

— А де ж твій будинок?

Я його теж не бачу.

— Десь за отими деревами. Я залишила світло на ґанку, але думаю, що перегоріла лампочка.

— Гм. Це дивно.

— Справді?

— Після всіх тих історій, які ти мені щойно розповіла? Не знаю.

Ми йдемо галявиною до котеджу, і Адріан чекає, поки я піднімаюсь сходами на ґанок. Сіпаю двері, але ті зачинені, тож дістаю ключі. Зараз я вдячна Керолайн за те, що вона наполягла, щоб я причепила *Viper* на зв’язку ключів.

— Може, я на хвилинку зазирну всередину. Ти не проти почекати?

— Без проблем.

Я відчиняю двері, простягаю руку всередину й клацаю вимикачем світла на ґанку. Точно, перегоріла лампочка. Але внутрішнє освітлення працює справно, все має такий самий вигляд, як і тоді, коли я виходила з дому. І на кухні, й у ванній. Я навіть стаю на коліна й зазираю під ліжко.

— Усе гаразд? — гукає Адріан.

Я виходжу надвір.

— Усе нормально. Мені просто потрібна нова лампочка.

Адріан обіцяє зателефонувати, коли матиме більше інформації про Енні Барретт. Я дивлюсь йому вслід і чекаю, поки він перетинає двір і заходить за ріг будинку, зникаючи з поля зору.

І коли я обертаюсь, щоб зайти в котедж, нога зачіпає неоковирну сіру каменюку завбільшки з тенісний м'яч. Дивлюсь униз і розумію, що стою на папері, на трьох аркушах паперу з обірваними краями, притиснутих каменем. Тримаючись спиною до котеджу, я нахиляюсь і піднімаю їх.

Потім заходжу всередину, замикаю двері, сідаю на край ліжка й один за одним перевертаю аркуші. Вони схожі на ті три малюнки, які Тед порвав на шматки, на ті три малюнки, котрі, як він заприсягнувся, я ніколи більше не мала побачити. Тільки тепер вони намальовані іншою рукою. Ці малюнки темніші, тут краще зображені деталі. На них пішло стільки грифелю й вугілля, що аркуші пожолобились і деформувались. Чоловік копає яму. Жінку тягнуть через ліс. І хтось дивиться вгору з дна дуже глибокої ями.

---

24 *Citizens Bank Park* — бейсбольний стадіон у Філадельфії. Домашня арена клубу Національної ліги *MLB* Філадельфія-Філліз.

25 Філадельфія у багатьох асоціюється з легендарним фільмом «Роккі Бальбоа» із неповторним Сильвестром Сталлоне в головній ролі.

12

Наступного ранку я йду до великого будинку, а Тедді вже чекає мене біля розсувних скляних дверей, тримаючи маленький блокнот і олівець.

— Доброго ранку й ласкаво прошу до мого ресторану, — промовляє він. — Скільки буде людей на вашій вечірці?

— Тільки одна, месьє.

— Прошу сюди.

Усі його м’які іграшки-тваринки розсаджені на стільцях навколо кухонного столу.

Тедді проводить мене до вільного місця між Ґодзиллою і Синім слоном. Хлопчик висуває стілець і дає мені паперову серветку. Я чую, як нагорі гарячково метушиться Керолайн. Схоже, вона знову пізно вийде з дому.

Тедді терпляче стоїть поруч з олівцем і блокнотом, готовий прийняти моє замовлення.

— Насправді у нас немає меню, — каже він. — Ми можемо приготувати все, що забажаєте.

— Тоді я візьму яєшню-бовтанку. З беконом, і млинцями, і спагетті, і морозивом. — Це викликає в нього сміх, тож я витискаю максимум із цього жарту. — А ще моркву, гамбургери, тако і кавун.

Він згинається навпіл од реготу. Цей хлопчина вміє зробити так, що я почуваюся достоту Кейт Маккіннон[26] із *SNL*[27] — ні більше ні менше, наче всі мої кривляння — просто вершина гумору.

— Як вам буде завгодно! — відказує він і, ледве стримуючи сміх, іде до своєї скрині, щоб наповнити мою тарілку пластмасовою їжею.

Дзвонить стаціонарний телефон, і Керолайн гукає мені зверху:

— Нехай воно перейде на голосову пошту, будь ласка, у мене немає часу!

Після трьох дзвінків автомат відповідає, і я чую повідомлення, яке записується:

— Доброго ранку! Це Даяна Фаррелл із початкової школи Спрінґ-Брука…

Це їхнє третє повідомлення за тиждень, і Керолайн вбігає на кухню, поспішаючи перехопити того, хто телефонує, поки він не поклав слухавку.

— Алло, це Керолайн. — Вона кидає на мене роздратований погляд — *Ну, ти можеш уявити собі цю ідіотську шкільну систему??* — і забирає телефон у барліг.

Тим часом Тедді приносить мені тарілку з купою іграшок: пластмасова яєшня, пластмасові спагетті й кілька кульок пластмасового морозива. Я хитаю головою і вдаю, що обурена:

— Я точно пам'ятаю, що замовляла бекон!

Тедді сміється, біжить через кімнату до своєї скрині з іграшками й повертається зі смужкою пластмасового бекону. Я прислухаюсь до діалогу Керолайн, але вона майже не говорить. Це схоже на розмови, які відбуваються в спальні Тедді під час тихої години, коли говорить переважно інша людина. Керолайн лише раз у раз каже «Так, так», або «Звичайно», або «Ні, дякую».

Я вдаю, що жадібно наминаю пластмасову їжу, як жирний кабан біля корита. Я голосно сопу й рохкаю, а Тедді аж заливається реготом. Керолайн заходить на кухню з бездротовим телефоном і кладе його назад на підставку.

— Це була директорка твоєї нової школи, — каже вона Тедді. — Їй не терпиться з тобою зустрітися!

Потім вона його міцно обіймає, цілує і вибігає з дому, бо вже 7:38 — і вона страшенно запізнюється.

«Доївши» сніданок, я оплачую уявний рахунок уявними грошима й запитую в Тедді, чим би йому хотілося зайнятися. Здогадуюсь, що в нього сьогодні й справді настрій до рольових ігор, бо він знову хоче грати в Зачарований ліс.

Ми йдемо Дорогою з жовтої цегли й Ущелиною Дракона аж до Королівської річки, а потім вилазимо на гілки Гігантської бобової стеблини, аж поки не опиняємось на висоті до трьох метрів над землею. В одній з гілок є невеликий отвір, і Тедді старанно складає туди невеличкі камінці й гострі палиці — арсенал зброї, на той випадок, якщо на нас коли-небудь нападуть гобліни.

— Гобліни не можуть лазити по деревах, бо в них занадто короткі руки, — пояснює Тедді. — Отож ми зможемо заховатись у цих гілках і кидати в них каміння.

Ми на весь ранок поринаємо в гру нескінченних відкриттів та імпровізацій. У Зачарованому лісі можливе все — жодних обмежень і заборон. Тедді зупиняється на березі Королівської річки й пропонує мені напитися з неї. Він запевняє, що ця річка має чарівні властивості, які допоможуть не потрапити в полон.

— У мене в котеджі цілий галон цієї води, — кажу йому. — Коли ми прийдемо додому, я з тобою поділюсь.

— Чудово! — вигукує він.

А потім далі скаче доріжкою, яка веде до наступного відкриття.

— Між іншим, — гукаю йому вслід. — Я знайшла малюнки, які ти мені залишив.

Тедді озирається і усміхається, чекаючи моїх пояснень.

— Малюнки, які ти залишив у мене на ґанку.

— Про гоблінів?

— Ні, Тедді, малюнки про те, як закопують Аню. Вони справді гарно зроблені. Тобі хтось допомагав?

Тепер він явно збитий з пантелику, ніби я несподівано змінила правила гри, не попередивши його.

— Я більше не малюю Ані.

— Усе гаразд. Я не засмучена.

— Але я цього не робив.

— Ти залишив їх на моєму ґанку. Під каменем.

Він обурено розводить руками:

— А ми можемо грати в Зачарований ліс, як звичайно? Будь ласка! Мені не подобається по-новому.

— Звичайно.

Я розумію, що, можливо, невчасно заговорила на цю тему. Та коли ми згодом повертаємось додому на обід, мені більше не хочеться до цього повертатися. Я готую нам курячі нагетси, і Тедді йде нагору на тиху годину. Я трохи вичікую, а потім теж скрадаюся нагору й прикладаю вухо до дверей його спальні. І мені чути, як олівець шарудить по паперу: *шурх-шурх-шурх*.

@@@

Пізніше того ж дня мені телефонує Рассел і запрошує на вечерю. Я ще й досі втомлена після вчорашньої ночі, тому пропоную відкласти зустріч, проте Рассел каже, що він їде у двотижневу відпустку, тож це має відбутися сьогодні.

— Я знайшов ресторан біля твого дому. «Фабрика чизкейків».

Я мало не сміюся, бо Рассел — завзятий прихильник здорового харчування. Його раціон майже повністю складається з рослин і білків без додавання цукру й вуглеводів, хіба коли-не-коли ложки чипсів ріжкового дерева чи органічного меду.

— Чизкейків? Ви серйозно?

— Я вже замовив столик. На сьому тридцять.

Отож, коли Керолайн повертається додому, я приймаю душ, одягаю сукню і, виходячи з котеджу, простягаю руку по стосик останніх малюнків Тедді. І тут зупиняюсь у дверях вагаючись. Після того, як я розповіла цю історію Адріану в книгарні, я розумію, що мені потрібен час, щоб усе це осмислити. Тому вирішую залишити малюнки вдома. Я хочу, щоб Рассел мною пишався. Хочу створювати враження сильної, здібної жінки, яка розквітає одужуючи. Я не буду обтяжувати його своїми турботами. Тож ховаю малюнки в тумбочку.

Ресторан великий, переповнений, аж гуде від напруження — справжня «Фабрика чизкейків». Господиня проводить мене до столика, де чекає Рассел. На ньому темно-синій спортивний костюм і його улюблені кросівки *HOKA* — ті, в яких він брав участь у Нью-Йоркському марафоні.

— А ось і вона! — Він обіймає мене, потім оглядає з голови до ніг. — Що сталося, Квінн? Ти наче мішок витрушений.

— Дякую, тренере. У вас теж вигляд нівроку.

Ми сідаємо на свої місця, і я замовляю зельтерську воду.

— Я серйозно, — каже він. — Ти добре спиш?

— Усе гаразд. У котеджі трохи шумно вночі, але я даю собі раду.

— А ти казала Максвеллам? Може, вони б чимось зарадили?

— Вони запропонували мені кімнату в головному будинку. Але я вже вам казала, що в мене все гаразд.

— Ти не можеш тренуватися, якщо не відпочиваєш.

— Це була всього одна погана ніч. Присягаюсь.

Намагаюся змінити тему й переводжу розмову на меню, де під кожною стравою вказана кількість калорій та інформація про харчову цінність продуктів.

— Ви бачили «Пасту наполітано»? Це дві тисячі п’ятсот калорій.

Рассел замовляє зелений овочевий салат з куркою-гриль і гарніром з вінегрету. Я беру ґламбургер і гарнір із солодкої картоплі фрі. Ми трохи розмовляємо про його майбутню відпустку — два тижні в Лас-Вегасі з подругою Дорін — особистим тренером в його *YMCA* (Християнській асоціації для юнаків). Але я бачу, що Рассел досі стурбований. Попоївши, він знову переводить розмову на мене:

— То як там Спрінґ-Брук? Як зустрічі товариства анонімних наркоманів?

— Це натовп стариганів, Расселе. Без образ.

— Ти ходиш туди раз на тиждень?

— Мені це не потрібно. Я врівноважена.

Я бачу, що йому не подобається така відповідь, але він на мене не наїжджає.

— А як щодо друзів? Ти спілкуєшся з якимись людьми?

— Учора ввечері гуляла з одним другом.

— А де ти з нею познайомилась?

— *Він* навчається в Ратґерсі, приїхав додому на літо.

Мій спонсор занепокоєно звужує очі:

— Ранувато для побачень, Квінн. Ти в зав’язці лише вісімнадцять місяців.

— Ми просто друзі.

— То він *знає*, що ти в зав’язці?

— Так, Расселе. Це була перша й головна тема нашої бесіди. Я розповіла йому, як мало не померла від передозування на задньому сидінні *Uber*. А потім ми детально обговорювали те, як я ночувала на вокзалі.

Він знизує плечима, ніби це цілком притомні речі для обговорення.

— Я був спонсором багатьох студентів, Меллорі. Ці кампуси — усі оці компанії, пиятики — це розплідник наркоманів.

— Ми провели дуже спокійний вечір у книгарні. Пили зельтерську воду й слухали музику. Потім він провів мене до будинку Максвеллів. Усе було чудово.

— Наступного разу, коли його побачиш, ти маєш сказати йому правду. Це частина твоєї особистості, Меллорі, ти повинна це прийняти. Що довше тягтимеш, то важче буде.

— Саме для цього ви мене сюди й запросили? Щоб прочитати лекцію?

— Ні, я запросив тебе, бо мені зателефонувала Керолайн. Вона турбується про тебе.

Я приголомшена.

— Серйозно?

— Вона сказала, що ти почала прекрасно. Назвала тебе динамо-машиною, Квінн. Вона була дуже задоволена тим, як ти працюєш. Але, за її словами, в останні кілька днів вона помітила, як щось змінилося. І щоразу, коли я чую ці слова…

— Я не вживаю, Расселе.

— Добре, окей, це добре.

— Вона *сказала*, що я вживаю?

— Вона сказала, що ти дивно поводишся. Вона бачила тебе надворі о сьомій ранку, як ти довбалась у її контейнерах для сміття. Що то, в біса, було?

Я здогадуюсь, що Керолайн, мабуть, помітила мене з вікна своєї спальні.

— Та нічого такого. Помилково викинула дещо. Довелося діставати. Велике діло.

— Вона каже, що ти говориш про привидів. Ти думаєш, що її син може бути одержимим?

— Ні, я цього ніколи не казала. Вона мене неправильно зрозуміла.

— Вона каже, що ти заприятелювала з наркоманкою, яка живе в сусідньому будинку.

— Ви про Міці? Я розмовляла з Міці двічі. За чотири тижні. Хіба це робить нас нерозлучними друзями?

Рассел робить мені знак говорити тихіше. Навіть у цій переповненій галасливій їдальні дехто із сусідів починає звертати на нас увагу.

— Я тут для того, щоб допомогти тобі, окей? Є щось таке, про що б ти хотіла поговорити?

Чи можу я й справді з ним поділитися? Чи можу викласти йому всі свої побоювання стосовно Енні Барретт? Ні, не можу. Бо розумію, що

всі мої тривоги здаються безглуздими. А мені треба, щоб спонсор пишався мною.

— Поговорімо про десерт. Я подумую про шоколадно-горіховий чизкейк.

Простягаю йому заламіноване меню, але він його не бере.

— Не з'їжджай з теми. Тобі потрібна ця робота. Якщо тебе виженуть, ти не зможеш повернутися в «Тиху гавань». У них там список охочих довший, ніж твоя рука.

— А я не збираюсь повертатися в «Тиху гавань». Я збираюсь дуже старанно працювати, і Керолайн мене розхвалюватиме всім сусідам, а коли літо закінчиться — можу заприсягтися, що вона залишить мене в себе. А ні, то наймусь у якусь іншу родину в Спрінґ-Бруці. Ось такий план.

— А як щодо батька? Як Тед?

— А що Тед?

— Він славний?

— Так.

— А не *занадто* славний? Руки не розпускає?

— Ви оце справді щойно вжили вираз *«руки розпускає»*?

— Ти знаєш, що я маю на увазі. Ці хлопці іноді зовсім береги плутають. Або й не плутають — тільки їм байдуже.

Я згадала свій урок плавання двотижневої давності, той вечір, коли Тед зробив мені комплімент про тату. Здається, він тоді поклав руку мені на плече, але ж не вщипнув за зад.

— Він не розпускає руки, Расселе. Він хороший. Я хороша. Ми всі хороші. А тепер, будь ласка, може, замовимо десерт?

Цього разу він неохоче бере меню.

— На що ми дивимось?

— Шоколадно-горіховий.

Він дивиться в кінець меню, де вказана інформація про харчову цінність продуктів.

— Тисяча чотириста калорій? Ти що, розігруєш мене?

— І дев'яносто два грами цукру.

— Побійся Бога, Квінн. У цьому ресторані, мабуть, щотижня хтось помирає. Вони виходять з ресторану й не встигають дійти до своїх

автівок, як у них стається серцевий напад. Тут на парковці мають чергувати медики, щоб встигнути їх реанімувати.

Наша офіціантка помічає, що Рассел роздивляється десерти. Вона — підліток, усмішлива й життєрадісна.

— Схоже, хтось збирається замовити чизкейк!

— Не дочекаєтесь, — каже він. — А ось моя подруга не проти якийсь узяти. Вона здорова, сильна, і в неї ще все життя попереду.

@@@

Після десерту Рассел наполягає підвезти мене до Максвеллів, щоб не довелося переходити трасу після настання темряви. Уже майже дев'ята тридцять, коли ми під'їжджаємо до будинку.

— Дякую за чизкейк, — кажу йому. — Сподіваюсь, ви гарно відпочинете.

Відчиняю дверцята машини, але Рассел зупиняє мене.

— Послухай, ти впевнена, що в тебе все гаразд?

— Скільки разів ви збираєтесь мене про це запитувати?

— Тоді скажи мені, чому ти тремтиш?

Чому я тремчу? Бо я нервуюсь. Я боюся, що підійду до котеджу і на ґанку знайду нову порцію малюнків. Ось чому я тремчу. Але нічого цього не збираюсь пояснювати Расселові.

— Я щойно з'їла п'ятдесят грамів насиченого жиру. І це шок для мого організму.

У нього скептичний вигляд. Це класична дилема спонсора: ти маєш довіряти своїм підопічним, ти маєш демонструвати, що віриш у них і абсолютно впевнений у їхньому одужанні. Але коли вони починають поводитися дивно — коли починають тремтіти в машинах спекотними ночами, — ти повинен стати поганим хлопцем. Ти маєш ставити важкі запитання.

Я відчиняю бардачок, а там і досі повно тест-карток.

— Ви хочете мене протестувати?

— Ні, Меллорі. Звісно, ні.

— Але ж ви явно стурбовані.

— Так, але я тобі вірю. Ті картки не для тебе.

— Так чи інакше, дозвольте мені це зробити. Дозвольте довести, що я в порядку.

На підлозі біля заднього сидіння в упаковці торохтять паперові стаканчики, тож я простягаю руку й беру один. Рассел дістає з бардачка тест-картку, і ми обоє виходимо з автівки. Я просто дуже хочу, щоб хтось мене супроводжував дорогою до котеджу. Я боюсь іти додому сама.

І знову на подвір'ї темно. Я й досі не замінила перегорілу лампочку над своїм ґанком.

— Куди ми йдемо? — запитує Рассел. — Де твій будинок?

Я показую на дерева:

— Он там. Ви побачите.

Ми підходимо ближче, і я починаю розрізняти його обриси. Ключі вже в руці, тож роблю пробний запуск *Viper*, і він видає гучний тріск, освітлюючи двір, немов розряд блискавки.

— Господи, — промовляє Рассел. — Що це, в біса, таке?

— Керолайн дала мені електрошокер.

— У Спрінґ-Бруці немає злочинності. Навіщо тобі електрошокер?

— Вона мама, Расселе. Вона турбується про персонал. Я пообіцяла їй, що причеплю його на зв'язку ключів.

На *Viper* є крихітний LED-ліхтарик, і з його допомогою я оглядаю ґанок: ані каменюк, ані нових малюнків. Відчиняю двері, вмикаю світло й веду Рассела в котедж. Його очі бігають по кімнаті: він нібито вражений тим, що я зробила з цим місцем, але Рассел — досвідчений спонсор, зрозуміло, що він заодно шукає тривожні ознаки.

— Це справді чудово, Квінн. Ти сама зробила всю цю роботу?

— Ні, це Максвелли все облаштували перед тим, як я тут оселилась. — Беру паперовий стаканчик з його рук. — Дайте мені хвилину. Будьте як вдома.

Ви, мабуть, думаєте, що це жахливо — прийти додому після смачної вечері й помочитися в паперовий стаканчик, а потім дати цей стаканчик близькому другу, щоб він перевірив його вміст. Але якщо якийсь час побути на реабілітації, то до цього досить швидко звикаєш. Іду у ванну й роблю те, що треба. Потім мию руки й повертаюсь зі зразком.

Рассел із хвилюванням чекає. Оскільки моя вітальня є разом і спальнею, мені здається, він почувається трохи ніяково, ніби порушив якийсь протокол «спонсор-підопічний».

— Я це роблю тільки тому, що ти сама зголосилася, — нагадує він. — Насправді я не турбуюсь.

— Розумію.

Він занурює тест-картку в стаканчик, утримує її в такому положенні, поки смужки не просочаться, а потім кладе на верх стаканчика, і ми чекаємо результатів. Він ще трохи говорить про свою відпустку, про те, що сподівається спуститися на дно Ґранд-Каньйону, якщо дозволять його коліна.

Але нам не доводиться дуже довго чекати. Тестові панелі показують одну лінію для негативних результатів і дві лінії — для позитивних, і негативні результати завжди з'являються швидко.

— Ідеально чисто, як ти й казала.

Він бере стаканчик, іде з ним у ванну, змиває сечу в унітаз. Потім зіжмакує стаканчик і разом із тест-карткою заштовхує якнайглибше в кошик для сміття. Нарешті миє руки теплою водою, терпляче й методично.

— Я пишаюся тобою, Квінн. Зателефоную після повернення. Два тижні, гаразд?

Після того як він іде, я замикаю двері й перевдягаюсь у піжаму. З приємністю згадую смачнезний чизкейк, а ще дуже пишаюся собою. Я залишила планшет заряджатися на кухні та, оскільки ще рано, вирішую подивитись якийсь фільм. Однак коли обходжу кухонний стіл, щоб забрати планшет, то бачу малюнки, яких так боялась, — не придавлені каменем на ґанку, а прикріплені магнітом до холодильника.

Я зриваю малюнки з холодильника, і магніти брязкають на підлогу. Аркуші м'які від вологи й теплуваті, наче їх недавно витягли з печі. Я кладу їх на стіл лицем донизу, щоб зображення не лізло мені в очі.

Потім поспіхом обходжу котедж і зачиняю обидва вікна. Попереду спекотна й задушлива ніч — найімовірніше, безсонна, але після своєї знахідки я не хочу ризикувати. Відгортаю килимок і перевіряю люк у підлозі — він і досі надійно прибитий цвяхами. Потім тягну ліжко через усе приміщення й барикадую ним двері. Якщо хтось спробує їх відчинити, двері вдарять по бильцю в ногах і розбудять мене.

Наскільки я розумію, ці малюнки могли опинитися на моєму холодильнику у три способи.

№ 1: Максвелли. У них точно є ключ до мого котеджу. Я цілком припускаю, що ці картинки намалювали Тед або Керолайн, а потім — поки я вечеряла з Расселом — хтось із них увійшов у мій котедж і причепив їх на холодильник. Але навіщо? Не бачу жодної правдоподібної причини для того, щоб хтось із них це зробив. Я відповідаю за безпеку й добробут їхньої дитини. Навіщо їм мене газлайтити, змушуючи відчувати, що я божеволію?

№ 2: Тедді. Припустімо, ця мила п’ятирічна дитина поцупила в батьків запасний ключ, тихенько вибралась зі своєї спальні, прокралась двором і занесла малюнки в мій котедж. Та якщо ми в це повіримо, то нам також доведеться повірити в те, що Тедді — це якийсь чарівний художник-геній, який перейшов від малювання дитячих каляків-маляків до повністю реалістичних тривимірних зображень

з майстерно переданими світлом і тінню — і все це за якихось кілька днів.

№ 3: Аня. Я не уявляю, що відбувається в спальні Тедді під час тихої години, але раптом Аня справді його контролює? Заволодіває його тілом і використовує руку для малювання цих картинок? А потім якось «приносить» ці довершені малюнки в мій котедж? Знаю, знаю: це схоже на божевілля.

Але якщо розглянути всі три гіпотези? Якщо порівняти їх? Найнеймовірніше пояснення виявиться найвірогіднішим.

І тієї ночі, коли крутилася в ліжку й переверталася з боку на бік, я таки придумала спосіб довести, що маю рацію.

---

26 Кейт Маккінон — американська акторка та популярна комедіантка.

27 «Суботнього вечора в прямому ефірі» — популярне американське щотижневе комедійне телевізійне шоу.

13

Наступного дня під час обіду я спускаюсь у підвал Максвеллів і починаю відкривати коробки. Підвал забитий транспортними коробками, які ще чекають розпакування, і вже в третій я знаходжу те, що шукаю. Я знала, що в Максвеллів повинна бути відеоняня, і, на мою радість, вона має доволі сучасний вигляд. Передавач являє собою HD-камеру з інфрачервоним нічним баченням і звичайними/ширококутними лінзами. Приймач — це великий екран завбільшки з книжку в паперовій обкладинці. Я складаю все це в невелику коробку з-під взуття й несу нагору. Коли приходжу на кухню, мене чекає Тедді.

— Що ти робила в підвалі?

— Просто так зазирала, — кажу йому. — Приготуймо тобі равіолі.

Чекаю, поки він візьметься за обід, потихеньку прокрадаюсь в його спальню і вибираю місце, де сховати камеру. Я зрозуміла, що коли хочу дізнатися, звідки беруться малюнки, то маю *побачити*, звідки

вони беруться — я маю спостерігати за його спальнею впродовж тихої години.

Але заховати камеру не так просто. Вона велика, незграбна, її важко приховати. До того ж вона має бути увімкнена в розетку. Але я знаходжу вихід завдяки купі м'яких іграшок-тваринок: дуже ретельно закопую там камеру, щоб об'єктив виглядав між Снупі й Вінні-Пухом. Потім вмикаю її в розетку, налаштовую на передачу, а тоді цілую хрестик, який висить у мене на шиї, і молюсь Богу, сподіваючись, що Тедді не помітить нічого незвичного.

Повертаюсь на кухню і сиджу з Тедді, поки той закінчує обідати. Цього ранку він балакучий. Скаржиться, що треба ходити в перукарню — Тедді ненавидить стригтися, він каже, що хоче відпустити волосся, як у Боягузливого Лева — але я його майже не слухаю. Я дуже нервуюсь. Ось-ось отримаю відповіді на свої численні запитання, проте не впевнена, що готова до них.

Хвилини тягнуться, як години, аж ось Тедді закінчує їсти, і я відправляю його нагору на тиху годину. А сама поспішаю в барліг і вмикаю приймач. Спальня Тедді просто наді мною, тож звук і зображення кришталево чисті. Камера спрямована на його ліжко, і мені ще видно більшу частину підлоги — два місця, де він, швидше за все, сидітиме й малюватиме.

Я чую, як двері в його спальню відчиняються й зачиняються. Тедді з'являється в кадрі праворуч, іде через кімнату до столу, бере свій альбом і пенал. А потім стрибає на ліжко. Я чую м'яке *бух* об матрац через приймач *і* крізь стелю над головою, наче це стереотрансляція.

Тедді всідається, спершись спиною на бильце в головах, згинає ноги в колінах, утворюючи «підставку» для альбома. Викладає рядочком олівці на нічному столику біля ліжка. Потім дістає мініатюрну точилку для олівців — таку, де стружки збираються в прозорий пластмасовий контейнер. Провертає олівець усередині — *хрусь, хрусь, хрусь* — потім виймає його, оглядає кінчик і думає, що той недостатньо гострий. Знову вставляє олівець у точилку — *хрусь, хрусь* — і вирішує, що цього достатньо.

Я на мить відводжу погляд, тільки щоб пийнути води, і, коли знову дивлюсь на екран, відео гальмує, зависає і пропускає кадри, ніби

не встигає за звуком. Я все ще чую хрускіт олівця в точилці, але відео застигло на зображенні Тедді, який простяг руку по олівець.

А потім — єдине слово, промовлене тихо, майже пошепки:

— Привіт.

Після цього відразу чується швидке шипіння статики. Відео проскакує вперед, знову зависає. Зображення розмивається, втрачає чіткість. Тедді відриває погляд від альбома, спрямовуючи увагу в бік дверей спальні, до когось чи чогось за межами кадру.

— Готую олівці, — каже він, а потім сміється. — Олівці? Для малювання.

Чується довше шипіння статики, шум наростає і спадає з ритмом, який нагадує мені дихання. У мікрофоні щось тріскає і лопається — і знову зображення проскакує вперед. Тепер Тедді дивиться просто в камеру, а його голова збільшується вдвічі. Це схоже на відображення в кривому дзеркалі; риси його обличчя неймовірно розтягаються, руки схожі на маленькі короткі плавники, але обличчя величезне.

— Обережно, — шепоче він. — Потихеньку.

Статика гучнішає. Намагаюсь прикрутити звук, але ручка не діє; звук голоснішає і голоснішає, аж поки я чую його навколо, ніби він вирвався з динаміка й заповнив усю кімнату. Відео скаче, і тепер видно, що Тедді розтягся на матраці, розкинувши руки, а його тіло б'ється в конвульсіях — і я чую, як його ліжко *бух-бух-бухає* в стелю.

Вискакую з барлога, біжу через фоє, далі мчу сходами на другий поверх. Хапаюсь за ручку дверей до Тедді, а вона не повертається — застрягла, заблокована.

Або щось її міцно тримає.

— Тедді!

Я грюкаю кулаками у двері. Потім відступаю і з розмаху гачу ногою, як роблять у кіно, та тільки раню її. Намагаюсь висадити двері плечем, і це так боляче, що я падаю на підлогу, тримаючись за бік. І тут помічаю, що можу зазирнути в кімнату Тедді. Під його дверима вузенька, у півтора сантиметра, щілинка. Лягаю на бік, кладу голову на підлогу, заплющую одне око й заглядаю в ту щілинку. У ніс щосили б'є сморід — токсичний удар концентрованого аміаку, який вивіряється з кімнати, немов гарячий вихлоп. Він заповнює мені весь рот, і я відкочуюсь геть, кашляючи, задихаючись і хапаючись за горло, ніби

мене оббризкали з перцевого балончика. По обличчю течуть сльози. Серце мало не вискакує з грудей.

І ось коли я лежу в коридорі, витираю шмарклі з носа, намагаюсь оговтатися, стараюсь зібрати всі сили, щоб просто сісти, то чую, що крихітний механізм у дверній ручці клацає.

Я спинаюсь на ноги й відчиняю двері. Сморід знову забиває мені пароки — це запах сечі, надзвичайно концентрований, який висить у повітрі, наче пара з душу. Я задираю футболку й затуляю нею рота. А Тедді ніби й не відчуває цього запаху; він і вухом не веде на весь мій лемент. Він сидить на ліжку з альбомом на колінах і олівцем у правій руці. Працює швидко, густо кладе товсті чорні лінії на аркуш.

— Тедді!

Він не підводить голови. Схоже, він мене не чує. Його рука не перестає рухатись — затушовує аркуш темрявою, зображуючи чорне нічне небо.

— Тедді, послухай, ти в порядку?

Він і досі мене ігнорує. Я наближаюся до його ліжка, і наступаю на одну з м'яких іграшок, плюшевого коня, який починає голосно й пронизливо іржати.

— Тедді, подивись на мене.

Я кладу руку йому на плече, і він нарешті підводить погляд. І я бачу, що його очі абсолютно білі. Зіниці закотилися під лоба. Але рука й далі рухається, малює сама собою, без його участі. Я хапаю його зап'ястя — і мене вражає жар його шкіри, сила, що нуртує в руці. Зазвичай його тіло розслаблене й гнучке, як у ганчірної ляльки. Я часто жартома кажу, що в нього порожні кістки, бо він такий легкий, що запросто можна розкрутити й запустити в небо. Але зараз під його шкірою струмує якась дивна енергія; відчувається, що всі м'язи напружені, як у маленького пітбультер'єра, готового до нападу.

Потім його очі повертаються на місце.

Він дивиться на мене, блимає.

— Меллорі?

— Що ти робиш?

Він розуміє, що тримає олівець, і негайно кидає його.

— Не знаю.

— Ти малював, Тедді. Я бачила. Усе твоє тіло трусилося, наче в судомному нападі.

— Вибач…

— Не треба вибачень. Я -не серджуся.

У нього тремтить нижня губа.

— Я ж попросив вибачення!

— Просто скажи мені, що сталося!

Я розумію, що кричу, але нічого не можу із собою вдіяти. Я страшенно налякана тим, що тут бачу. На підлозі валяються два малюнки, а в альбомі — третій, незакінчений.

— Тедді, послухай мене. Хто ця дівчинка?

— Я не знаю.

— Це дочка Ані?

— Я не знаю!

— Чому ти все це малюєш?

— Я цього не робив, Меллорі, присягаюсь!

— Тоді чому це у твоїй кімнаті?

Він глибоко вдихає.

— Я знаю, що Аня несправжня. Я знаю, що її тут немає. Іноді мені *сниться*, що ми разом малюємо, але коли я прокидаюсь, то жодних малюнків не буває. — Він пошпурює альбом через усю кімнату, ніби намагається заперечити його існування. — Тут не повинно бути жодних малюнків! Вони нам просто *сняться*!

І я розумію, що відбувається: мабуть, Аня виносить малюнки зі спальні до того, як Тедді прокидається, щоб йому не доводилось на них дивитися. А я прийшла й перервала їхній звичний процес.

Усе це понад сили Тедді, і він вибухає сльозами. Я беру його на руки — тіло знову м’яке й розслаблене, він знову схожий на звичайного хлопчика. Усвідомлюю, що прошу його пояснити щось таке, чого він не розуміє. Прошу пояснити неможливе.

Він кладе свою праву долоньку в мою, і я бачу, що маленькі пальчики в плямах від олівця. Міцно тримаю його, заспокоюю і запевняю, що все буде добре.

Та насправді я в цьому не дуже впевнена.

Бо я точно знаю, що ця дитина — шульга.

14

Того вечора до мене заходить Адріан, і ми разом розглядаємо малюнки. Їх усього дев’ять: три малюнки, залишені в мене на ґанку;

три — прикріплені до холодильника; і три — які я зібрала сьогодні в спальні Тедді. Адріан увесь час перемішує аркуші, немов намагається розікласти їх у правильному порядку, ніби існує певна магічна послідовність, котра здатна розкрити якусь історію. Я весь день ламала над ними голову, але й досі не можу вловити в них жодного сенсу.

Уже сутеніє, сонце майже сіло. Повітря надворі імлисте й сіре. Ліс сповнений миготливими світлячками. Навпроти — великий будинок, крізь кухонні вікна якого мені видно, як Керолайн завантажує посудомийну машину; поки вона прибирає після вечері, нагорі Тед вкладає їхнього сина спати.

Ми з Адріаном тісненько сидимо на сходах, так близько одне до одного, аж черкаємось колінами. Я розповідаю йому про свій експеримент із відеонянею, про те, що бачила, як Тедді малював — наосліп, користуючись недомінуючою рукою. І, чесно кажучи, Адріан має всі підстави назвати мене божевільною — я розумію, що ця історія схожа на якусь маячню, — тому відчуваю величезне полегшення, коли хлопець сприймає мене серйозно. Він підносить малюнки до самого обличчя й кашляє.

— Господи, вони й справді смердять.

— Так пахне в спальні Тедді. Не завжди, а час від часу. Керолайн каже, що він мочиться в ліжко.

— Я не думаю, що це сеча. Минулого літа в нас була робота в окрузі Берлінґтон. Недалеко від Пайн-Барренс. Один хлопець найняв нас, щоб розчистити його пустирище. Це пів акра здичавілої землі. Бур'яни вище голови. Ми буквально прорубували собі дорогу мачете. А скільки сміття — ти не повіриш: старий одяг, пляшки з-під пива, кеглі для боулінгу — просто неймовірний мотлох. Але найгірше, що ми там знайшли, — це мертвий олень. У розпал липня. Але нас найняли розчистити ту ділянку, тож нам треба було його спакувати й забрати звідти. Не вдаватимусь у подробиці, Меллорі, але це було жахливо. І я ніколи не забуду — ти постійно чуєш це в кіно, і це правда — той жахливий сморід. Смерділо, як від цих малюнків.

— Що мені робити?

— Не знаю. — Він бере стосик малюнків і відсовує подалі, щоб не наражатися на можливу небезпеку від них. — Ти впевнена, що з Тедді все гаразд?

— Не знаю, що й думати. Це справді було щось ненормальне. Його шкіра обпікала. І коли я до нього торкалась, здавалося, що то був уже не Тедді… а щось інше.

— Ти казала його батькам?

— Що я їм скажу? «Мені здається, що ваш син одержимий духом Енні Барретт»? Я вже пробувала. Вони так розпсихувались.

— Але тепер усе по-іншому. У тебе є докази. Усі ці нові малюнки. Ти ж сама казала: Тедді не міг такого намалювати без сторонньої допомоги.

— Але я не можу довести, що це Аня йому допомагала. Я не можу довести, що вона прокрадається в мій котедж і залишає їх на холодильнику. Бо це якесь безглуздя.

— Це не означає, що це неправда.

— Ти не знаєш його батьків так, як знаю їх я. Вони мені не повірять. Треба копати далі, мені потрібен справжній доказ.

Ми п’ємо зельтерську воду і їмо попкорн для мікрохвильовки із однієї великої миски — найкраще, що я спромоглася приготувати нашвидкуруч. Мені незручно за таку свою гостинність, але Адріан, схоже, не звертає на це уваги. Він розповідає новини про публічну бібліотеку Спрінґ-Брука. Його мати почала прочісувати архіви, але поки нічого не знайшла.

— Вона каже, що теки в жахливому стані. Земельні акти. Старі газети. Усе переплутано. Вона думає, що їй знадобиться ще тиждень.

— Я не можу чекати наступного тижня, Адріане. Ця штука — дух чи привид, що воно там таке — проникає в мій котедж. Іноді вночі я відчуваю, що воно на мене дивиться.

— Що ти маєш на увазі?

Я ніколи не могла словами описати це невловиме відчуття десь на периферії уваги, яке іноді супроводжувалось тоненьким писком. Мені кортить розповісти про науковий експеримент у Пенсильванському університеті й запитати в Адріана, чи доводилось йому чути про такий термін, як «виявлення погляду». Але не хочу казати нічого, що б спрямувало розмову на моє минуле. Я й так уже занадто забрехалась; досі шукаю найкращого способу в усьому зізнатися.

— Є ідея, — каже він. — У моїх батьків є невеличка квартирка над гаражем. Зараз нею ніхто не користується. Ти б могла пожити в нас

кілька днів. Працюватимеш тут, а житимеш у безпечному місці, поки ми не з'ясуємо, що відбувається.

Намагаюсь уявити, як я пояснюю ситуацію Максвеллам: кажу п'ятирічному Тедді, що переїжджаю, бо мені дуже страшно жити на їхньому подвір'ї.

— Я не переїду. Мене найняли доглядати за Тедді, і я житиму тут і доглядатиму за Тедді.

— Тоді дозволь мені тут залишитись.

— Ти жартуєш.

— Я ляжу в тебе на підлозі. Жодних дурниць — просто додатковий захід безпеки. — Дивлюсь на нього, і, хоч уже майже зовсім темно, я абсолютно впевнена, що він червоніє. — Якщо привид Енні Барретт проникне у твій котедж, він перечепиться об мене, розбудить — і тоді ми з нею разом побалакаємо.

— Ти з мене смієшся?

— Ні, Меллорі, я намагаюсь допомогти.

— Мені заборонено мати ночувальників. Це одне з правил внутрішнього розпорядку.

Адріан притишує голос до шепоту:

— Я щоранку встаю о п'ятій тридцять. Я зможу вислизнути ще до світання. Ще до того, як Максвелли прокинуться. Вони ні про що не здогадаються.

Мені хочеться сказати «так». Я залюбки побалакала б з Адріаном аж до глухої ночі. І я справді не хочу, щоб він ішов додому.

Але мене зупиняє лише одне — правда. Адже Адріан і досі думає, що допомагає Меллорі Квінн — спортсменці-стипендіатці з бігу на довгі дистанції, студентці університету.

Він навіть не здогадується, що я, Меллорі Квінн, — колишня наркоманка і повна нікчема. Він не знає, що моя сестра мертва, а мати не хоче зі мною розмовляти, що я втратила двох людей, які були для мене найдорожчими й найважливішими у світі. І я не уявляю, як йому про це розповісти, бо сама ледве можу це прийняти.

— Ну ж бо, Меллорі. Скажи «так». Я турбуюсь про тебе.

— Ти про мене нічого не знаєш.

— Тоді поговори зі мною. Розкажи. Що я маю знати?

Але зараз я не можу йому сказати — не тоді, коли мені понад усе потрібна його допомога. Я змушена потримати свою історію в секреті ще кілька днів. А тоді, присягаюся, розповім йому все.

Він обережно кладе руку на моє коліно.

— Ти мені подобаєшся, Меллорі. Дозволь допомогти тобі.

Я розумію, що він набирається сміливості. Уже дуже давно ніхто не намагався мене поцілувати. І я *хочу*, щоб він мене поцілував — але й не хочу, тож просто сиджу, завмерши, а він потихеньку повертається до мене.

Аж ось у великому будинку навпроти розчиняються розсувні двері, і Керолайн Максвелл виходить надвір, несучи книжку, пляшку вина й келих на довгій ніжці.

Адріан сахається і прокашлюється.

— Ну що ж, уже пізно.

Я підводжусь.

— Так.

Ми йдемо через двір, оминаємо великий будинок і брукованою стежкою виходимо на під'їзну доріжку Максвеллів для двох машин.

— Моя пропозиція залишається в силі, якщо ти передумаєш, — каже Адріан. — Хоча, як на мене, тобі не варто хвилюватися.

— Чому?

— Ну, оця штука — цей дух, чи привид, чи що воно там таке, — ти її коли-небудь бачила?

— Ні.

— А ти її чула хоч раз? Дивні стогони чи шуми? Шепіт серед ночі?

— Ніколи.

— А вона займає твої речі? Збиває зі стін картини, грюкає дверима, вмикає світло?

— Ні, нічого такого.

— От бачиш! У неї було багато можливостей налякати тебе. І вона або не хоче, або не може цього робити. Мабуть, вона намагається спілкуватися. Я думаю, малюнки будуть іще, і коли ми отримаємо їх усі, то зрозуміємо, що вона хоче сказати.

Чи має він рацію? Не знаю. Але мені подобається спокій і впевненість у його голосі. Завдяки цьому я починаю вірити, що всі мої проблеми цілком можна вирішити.

— Дякую, Адріане. Дякую, що ти мені віриш.

@@@

Коли я прямую назад до свого котеджу, з внутрішнього дворика озивається Керолайн:

— Я бачу, ти завела нового друга. Сподіваюсь, я його не сполохала?

Перетинаю двір, щоб не кричати здалеку.

— Він один із ваших ландшафтних дизайнерів. Працює на *Lawn King*.

— А, знаю, я познайомилась із Адріаном кілька тижнів тому. Якраз перед тим, як ти сюди переїхала. Тедді був дуже вражений його трактором. — Вона робить ковток вина. — Він милий, Меллорі. Його очі!

— Ми просто друзі.

Вона знизує плечима.

— Це мене зовсім не стосується. Але звідси здавалось, що ви сидите дуже близько.

Відчуваю, що червонію.

— Можливо, *трохи* близько?

Вона згортає книжку й відкладає її вбік, заохочуючи мене присісти.

— А що ми ще про нього знаємо?

Я пояснюю, що він живе за три квартали звідси, що працює на свого батька і вчиться інженерної справи в Ратґерському університеті в Нью-Брансвіку.

— Він любить читати. Я натрапила на нього в книгарні. А ще Адріан, схоже, знає всіх у Спрінґ-Бруці.

— А як щодо попереджувальних знаків? Є якісь недоліки?

— Поки я не знайшла жодних. Хіба що він завзятий фанат «Зоряних воєн». Тобто я не здивуюсь, якщо він вирядиться відповідно і піде на їхній фестиваль.

Керолайн сміється:

— Якщо це його найбільший недолік, я б начепила костюм принцеси Леї і стрибала б навколо нього. А коли ти знову з ним зустрічаєшся?

— Ще не знаю.

— Можливо, тобі зробити наступний крок? Запроси його в дім. Можете користуватися басейном, влаштуйте разом пікнік. Я впевнена, що Тедді сподобається поплавати з ним.

— Дякую, — кажу їй. — Може, так і зроблю.

Кілька секунд ми сидимо в приємній тиші, насолоджуючись спокоєм ночі, а потім Керолайн простягає руку по своє читання — стару книжку в м'якій палітурці, пошарпану й заповнену численними примітками. На обкладинці зображена оголена Єва, яка стоїть в Едемському саду й тягнеться по яблуко, а недалечко чигає змій.

— Це Біблія?

— Ні, поезія. «Утрачений рай». Колись у коледжі вона мені подобалась, а тепер я не можу вчитати жодної сторінки. Так, наче материнство зруйнувало мою здатність зосереджуватись.

— У мене в котеджі є перша книга «Гаррі Поттера». Я взяла її в бібліотеці, щоб почитати Тедді, але можу дати вам, якщо хочете.

Керолайн усміхається так, наче я сказала щось кумедне.

— Мабуть, я просто піду спати. Уже пізно. Добраніч, Меллорі.

Вона йде в будинок, а я потихеньку вирушаю двором до свого котеджу. Знову чую чиїсь кроки в заповіднику Гайденс-Ґлен — чи то оленів, чи п'яних підлітків, чи мерців — хтозна, але ці звуки мене більше не лякають.

Бо я вирішила, що Адріан має рацію.

Мені не треба боятися Ані.

Вона не намагається завдати мені болю.

Не намагається налякати мене.

Вона хоче щось мені сказати.

І я думаю, що настав час обійтися без посередника.

15

Наступного ранку я кажу Тедді, що до нас прийде Адріан на обідній пікнік біля басейну, і ми беремося готувати пишне святкове частування: бутерброди з куркою на грилі, салат з макаронів, фруктовий салат і свіжий лимонад. Тедді гордо виносить усе це на настил біля басейну, а я напинаю садові парасольки, щоб ми могли пообідати в затінку.

Я вже стисло розповіла Адріанові про свій план, і він погодився побути з Тедді, поки ми з Міці спробуємо скористатися спіритичною дошкою. Він приходить точно опівдні, в пляжних шортах і в червоній футболці університетської футбольної команди *Scarlet Knights* («Червоні Лицарі»), і Тедді мчить уздовж басейну, щоб привітатися з ним. І хоч зріст Тедді всього метр двадцять, він якимось чином примудряється відчинити захисну огорожу навколо басейну. Потім входить у роль метрдотеля, запрошує Адріана до нашого «ресторану» й проводить до столика.

Адріан захоплено дивиться на всю виставлену їжу.

— Як би я хотів залишитися тут і цілий день їсти! Але відпросився в *El Jefe* усього на годину. Потім він прийде по мене — і тоді нам буде непереливки.

— Ми швиденько поїмо, щоб іще поплавати, — каже йому Тедді. — А потім зможемо пограти в Марко Поло!

Я даю Адріанові купу інструкцій. Постійно повторюю йому, щоб Тедді не знімав свої надувні нарукавники, що в басейні для нього глибоко, навіть на мілководді. Я так нервуюсь, що не можу нічого їсти. Раз у раз поглядаю на котедж, де Міці вже з годину проводить підготовчу роботу, організовуючи «зібрання». Вона не впевнена, що цей план спрацює. В ідеалі, каже вона, Тедді має сидіти разом із нами за спіритичною дошкою. Але Міці погоджується, що коли Тедді перебуватиме метрів за двадцять від нас, то цього буде достатньо. І це єдине, на що я готова погодитись.

Тедді не терпиться поплавати, тож він з’їдає половину бутерброда й запевняє, що вже наївся. І Адріан, розуміючи, що я вже готова починати, похапцем їсть, а потім однією рукою піднімає Тедді.

— Ви готові, містере Т.?

Тедді лементує й верещить від задоволення.

А тепер складна частина:

— Тедді, ти не проти, якщо з тобою трошки посидить Адріан? Мені треба дещо зробити в котеджі.

Як я й чекала, Тедді мало не божеволіє від щастя. Він біжить настилом аж до кінця басейну, маніакально розмахуючи руками, не тямлячи себе від радості, що Адріан — Адріан!! — буде його няньчити.

— Прошу тебе, слідкуй за ним дуже уважно. Не спускай ока. Ні на секунду. Якщо з ним щось станеться…

— У нас усе буде чудово, — обіцяє Адріан. — Я про тебе хвилююсь. Ти вперше користуєшся спіритичною дошкою?

— Уперше з часів середньої школи.

— Будь обережною, добре? Кричи, як щось буде потрібно.

Я хитаю головою.

— І близько не підходьте до котеджу. Навіть якщо почуєте, що ми кричимо. Я не хочу, щоб Тедді знав, чим ми там займаємось. Якщо він розповість батькам, вони оскаженіють.

— А якщо виникнуть проблеми?

— Міці каже, що разів сто таке робила. Вона запевняє, що це абсолютно безпечно.

— А раптом Міці помиляється?

Я ручаюсь, що все буде добре, однак не впевнена, що це його переконує. За сьогодні Міці вже шість разів зателефонувала мені на мобільний, попереджаючи про важливі заходи безпеки й обмеження. Вона заборонила мені надівати прикраси й користуватись парфумами. Макіяж, капелюхи, шарфи, взуття з відкритим носком — у жодному разі. З кожною розмовою її маніакальність зростала. Вона пояснила, що вживає ТГК[28], щоб «розблокувати» свої нейронні зв’язки, і я боюсь, що весь отой канабіс зробив із неї параноїчку.

Тедді біжить назад, просто на нас, і врізається в коліна Адріана, мало не звалюючи його в басейн.

— Ти вже готовий? Ми тепер можемо поплавати?

— Розважайтеся, хлопці, — кажу їм. — А я скоро прийду.

@@@

Коли приходжу в котедж, у Міці вже все готово. На моєму кухонному столі височіє стосик довідників, на вікна почеплена товста чорна тканина, щоб сюди не потрапив жоден сонячний промінчик. Коли я відчиняю двері, мружачись, щоб очі звикли до сутінків, то помічаю, як вона виглядає надвір, витріщаючись на Адріана, який знімає футболку.

— Оце так-так. Де ти знайшла цього красеня — Червоного Лицаря?

Схоже, вона не впізнає Адріана без його садового причандалля й не здогадується, що це той самий чоловік, якого сама ж охрестила ґвалтівником кілька тижнів тому.

— Він живе трохи далі на цій вулиці.

— І ти довіряєш йому наглядати за дитиною? Нас не потурбують?

— У нас усе буде гаразд.

Я зачиняю двері й наче запечатую себе в могилі. Повітря насичене деревним запахом паленої шавлії — Міці пояснює, що це відганятиме злих духів. Вона порозставляла по всій кімнаті з пів дюжини товстих невисоких вотивних свічок, які дадуть нам достатньо світла для роботи. Кухонний стіл застелений чорною тканиною, а посередині стоїть спіритична дошка, оточена колом крихітних гранул-кристалів.

— Морська сіль, — пояснює Міці. — Осторога наче зайва, але оскільки це твій перший раз, я не хочу ризикувати.

Перш ніж почати, Міці просить показати їй усі отримані мною малюнки. У мене назбиралась уже ціла колекція; прокинувшись цього ранку, я знайшла три нових малюнки на підлозі котеджу, наче їх просунули в щілину під вхідними дверима.

Схоже, Міці особливо вразив останній малюнок — із жіночим профілем. Вона вказує на силует на обрії.

— Хто ця людина, яка йде до неї?

— Мені здається, вона йде від неї.

Міці пересмикнула плечима, немов од холоду, відганяючи від себе зайві думки.

— Гадаю, нам треба буде просто запитати. Ти готова?

— Не знаю.

— Тобі треба до вбиральні?

— Ні.

— Твій телефон вимкнений?

— Так.

— Тоді ти готова.

Ми сідаємо за стіл одна навпроти одної. Між нами третій стілець — порожній, для Ані. У темряві котеджу мені здається, ніби Спрінг-Брук кудись віддалився. Чи, краще сказати, я відчуваю себе в Спрінг-Бруці й одночасно далеко від нього. Повітря тепер інше — густіше, ним важче дихати. Я й досі чую, як Тедді сміється, а Адріан вигукує:

«Бомбочка!» — а потім сплеск води в басейні, але всі ці звуки трохи спотворені, ніби я чую їх по телефону з поганим зв’язком.

Міці розташовує посередині спіритичної дошки маленьку планшетку у формі сердечка і запрошує мене покласти пальці на один її бік. Знизу планшетка має три маленькі коліщатка на крихітних латунних роликах; від найменшого дотику вона легко відкочується від мене.

— Заспокойся, тобі не треба її штовхати, — каже Міці. — Нехай інструмент сам робить усю роботу.

Я згинаю пальці, намагаючись їх розслабити.

— Вибачте.

Міці кладе пальці на протилежний бік планшетки. Потім заплющує очі.

— Гаразд, Меллорі, зараз я почну бесіду. Встановлю контакт. А коли наладимо хороший зв'язок, я дозволю тобі поставити твої запитання. А зараз просто заплющ очі й розслабся. Роби глибокі очищувальні вдихи. Вдихай через ніс і видихай через рот.

Я нервуюсь і трохи соромлюсь, але голос Міці діє заспокійливо. Ловлю себе на тому, що копіюю її, повторюю її позу й дихання. Ладан розслаблює м'язи й заспокоює думки. Усі мої повсякденні тривоги й клопоти — Тедді, Максвелли, тренування, тверезість — усе починає відходити кудись далеко.

— Ласкаво просимо, духи, — промовляє Міці, і я різко сіпаюсь назад, заскочена зненацька гучністю її голосу. — Це безпечне місце. Ми вітаємо вашу присутність. Запрошуємо вас приєднатися до нашої розмови.

Знадвору до мене все ще долинають звуки від басейну — шалене хлюпання й плескотіння. Але потім я зосереджуюсь сильніше — і мені вдається блокувати їх. Розслабляю кінчики пальців, лише торкаюсь планшетки, але зовсім не тисну на неї.

— Енні Барретт, ми хочемо поговорити з Енні Барретт, — каже Міці. — Ви тут, Енні? Ви нас чуєте?

Що довше я сиджу на твердому стільці з дерев'яною спинкою, то чіткіше відчуваю всі деталі стільця, які контактують з моїм тілом, — сидіння під сідницями, поперечина, що тисне мені на лопатки. Я пильно дивлюсь на планшетку, чекаючи хоч найменшої ознаки руху. Тліє шавлія, потріскуючи й похрустуючи.

— А як щодо Ані? Тут є Аня? Ви нас чуєте, Аню?

Мої повіки важчають, і я стуляю їх. Почуваюсь немов під гіпнозом чи під чарами ночі, коли лежу в теплій постелі під м'якою ковдрою і вже провалююсь у сон.

— Ви тут, Аню? Ви поговорите з нами?

Відповіді немає.

Я більше не чую звуків знадвору. Чую лише важке дихання Міці.

— Дозвольте допомогти вам, Аню. Будь ласка. Ми слухаємо.

І раптом щось торкається моєї шиї. Наче хтось пройшов позаду стільця. Я озираюсь — там нікого немає, але коли знову дивлюсь на спіритичну дошку, то відчуваю, що за спиною хтось є. Довге м'яке волосся торкається моєї щоки, ковзає по плечу. А потім невидима вага тисне на руку — обережний тиск, підштовхування, просування планшетки вперед. Одне з її коліщаток тихенько пискає, ніби перелякана мишка.

— Ласкаво просимо, духу! — усміхається мені Міці, і я розумію, що вона й гадки не має про те, що відбувається; вона явно не бачить і не відчуває, що хтось стоїть позаду мене. — Дякуємо, що відгукнулися на наше запрошення!

Тепле дихання лоскоче мені потилицю, шкірою біжать мурашки. Знову хтось тисне на мою руку й зап'ястя, пересуваючи планшетку по дошці повільними круговими рухами.

— Це Аня? — запитує Міці. — Ми розмовляємо з Анею?

На дошку нанесено стандартний алфавіт і числа від нуля до дев'яти, а ще в її верхніх кутках є слова «так» і «ні». Я пасивно спостерігаю, стежачи за тим, як планшетка на мить зупиняється на літері *I*, потім повертається до *G*, а далі до *E*. Міці торкається чотирма пальцями до планшетки, а вільною рукою тримає олівець, щоб записувати результати: *I-G-E*?

На лобі в неї виступає піт. Вона дивиться на мене й безбоязно хитає головою.

— Говоріть повільніше, духу, — просить вона. — У нас достатньо часу. Ми хочемо вас зрозуміти. Це Аня?

Планшетка пересувається до *N*, потім до *X*, а далі до *O*.

— Ти нахиляєшся, — роздратовано шепоче Міці, і я розумію, що це до мене.

— Що?

— На стіл. Ти штовхаєш, Меллорі.

— Це не *я*.

— Відхились на стілець. Сядь прямо.

Я надто налякана, щоб сперечатися з нею, щоб сказати їй правду. Не хочу переривати того, що відбувається.

— Духу, ми вітаємо ваше повідомлення! Вітаємо будь-яку інформацію, якою ви хочете поділитися.

Тиск на мою руку посилюється, і планшетка прискорюється, літаючи вздовж і впоперек дошки, раз у раз зупиняючись на випадкових літерах, видаючи послідовність якоїсь спіритичної мішанини: *L-V-A-J-X-S*.

Міці продовжує ретельно записувати, але її роздратування явно зростає. Отриманий результат нагадує кашу з літер

Дерев'яна планшетка аж бринить від енергії, наче сердечко якоїсь маленької переляканої тваринки. Вона шугає по всій дошці, і Міці ледве встигає записувати однією рукою. Повітря таке густе, що можна задихнутися; мої очі сльозяться, і я не розумію, чому не спрацьовує мій детектор диму. Потім Міці приймає свої пальці, але планшетка продовжує рухатись. Моя рука штовхає її через усю дошку, планшетка зривається з краю стола й із торохкотінням падає на підлогу. Міці розлючено підхоплюється:

— Так я і знала! Це ти штовхала! Ти штовхала весь цей час!

Уся вага полишає мою руку, і я зненацька виходжу з трансу. Моє сприйняття довкілля повертається. Зараз середа, дванадцята сорок п'ять пополудні, і я чую, як Адріан рахує надворі: «Шість Міссісіпі, сім Міссісіпі…», — а Міці спопеляє мене поглядом.

— Це Аня зробила. Не я.

— Я слідкувала за тобою, Меллорі. Я тебе засікла!

— Вісім Міссісіпі!

— Це Аня рухала моєю рукою. Вона мене направляла.

— Це не піжамна вечірка. Це не гра. Це мій засіб до існування, я ставлюсь до цього дуже серйозно!

— Дев'ять Міссісіпі!

— Ти змарнувала мій час. Ти змарнувала мені весь день!

І раптом я мружусь від денного світла. Вхідні двері котеджу розчинені — і на ґанку стоїть малюк Тедді, вдивляючись у темряву.

Він притуляє палець до вуст, закликаючи нас зберігати тишу. Надворі Адріан вигукує:

— Десять Міссісіпі! Хто не заховався, я не винуватий!

Тедді пірнає всередину й тихенько зачиняє двері. Потім роззирається по кімнаті, зачудовано роздивляючись вотивні свічки, запнуті чорним вікна й мій кухонний стіл із колом із морської солі.

— У що ви граєте?

— Любчику, це називається спіритична дошка, — кидається пояснювати Міці, запрошуючи його роздивитися ближче. — У правильних руках це — інструмент для спілкування. Щоб розмовляти з мертвими.

Тедді дивиться на мене, шукаючи підтвердження, ніби не може повірити, що Міці каже правду.

— Справді?

— Ні, ні, ні. — Я вже підводжуся зі стільця й веду його до дверей. — Це просто іграшка. Просто гра. — Менше всього мені потрібно, щоб Тедді розповів своїм батькам про спіритичний сеанс. — Ми просто прикидалися. Не насправжки.

— Ще й як насправжки, — править своєї Міці. — Якщо поважати її можливості. Якщо ставитись до цього серйозно.

Я відчиняю двері й у кінці двору бачу Адріана, який шукає Тедді серед дерев уздовж Гайденс-Ґлен.

— Сюди, — гукаю.

Він підбігає до нас, а Тедді кидається повз мої ноги й мчить по траві, усе ще захоплений їхньою грою в хованки.

— Вибач за це, — каже Адріан. — Я сказав йому, щоб він лишався на настилі басейну. Сподіваюсь, він нічого не зіпсував.

— Тут уже все було зіпсоване, — заявляє Міці. Вона збирає свої речі, гасить свічки й складає лотки з пахощами. — У цьому котеджі немає ніяких духів. І ніколи не було. Це просто казочка, яку вона придумала, щоб привернути до себе увагу.

— Міці, це неправда!

— Я сто разів користувалася цією дошкою, і вона ніколи такого не витворяла.

— Я вам присягаюсь…

— Присягайся оно своєму Червоному Лицарю, гаразд? Поплач у нього на плечі, може, він тебе пожаліє. Але більше не проси мене дурно гаяти час.

Вона згрібає свої книжки в сумку, а потім стрімко проноситься повз мене і мало не спотикається, спускаючись сходами котеджу.

— Що тут сталося? — запитує Адріан.

— Тут була Аня, Адріане. Вона була в котеджі. Я тобі клянусь, я відчувала, що вона стоїть наді мною. Рухає моєю рукою. Але літери склались у якусь тарабарщину. Ми нічого не змогли прочитати. А потім на найцікавішому Міці урвався терпець. Вона почала перцювати й кричати на мене.

Стоячи на ґанку, ми дивимось, як Міці кривуляє через газон, як нею хилитає то ліворуч, то праворуч, коли вона марно намагається йти прямо.

— Із нею все гаразд? — запитує Адріан.

— Ну, вона добряче під кайфом, але це, здається, частина ритуалу.

Двором бреде зажурений Тедді. Схоже, він розуміє, що сталося щось погане, що дорослі засмучені. З надією в голосі запитує:

— Хтось хоче за мною поганятися?

Адріан перепрошує, але каже, що мусить іти.

— Мені треба повернутись, бо *El Jefe* розлютиться.

— Я можу за тобою поганятися, — пропоную Тедді. — Дай нам лише одну хвилинку.

Ясно, що це не та відповідь, на яку чекає хлопчик. Він бреде двором до майданчика біля басейну, незадоволений нами обома.

— У тебе все буде гаразд? — запитує Адріан.

— Я в порядку. Просто сподіваюсь, що Тедді нічого не скаже своїм батькам…

Але я впевнена, що він скаже.

---

28 Тетрагідроканабінол (ТГК) — головний психоактивний компонент канабісу.

16

Після пікніка біля басейну Тедді йде в спальню на тиху годину, а я сиджу внизу в барлозі. Може, мені не треба цікавитися тим, що він робить нагорі? Можливо, для мене буде краще, якщо я перестану ставити так багато запитань?

Після обіду ми довго гуляємо в Зачарованому лісі. Йдемо Дорогою з жовтої цегли до Ущелини Дракона й далі — аж до Королівської річки, і я намагаюсь вигадати нову історію про принцесу Меллорі й принца Тедді. Але принц Тедді бажає говорити тільки про спіритичні дошки: «Чи потрібні їм батарейки? Як вони знаходять мертвих людей? Чи можуть вони знайти *будь-яку* мертву людину? *Чи можуть* вони знайти Авраама Лінкольна?» На все це я відповідаю: «Не знаю», — сподіваючись, що він втратить до цього інтерес. А він натомість допитується, чи дуже дорого коштує така дошка і чи не можна її зробити самому.

Керолайн повертається додому у звичний час, а я поспішаю на довгу пробіжку, намагаючись втекти подалі й зняти стрес. Додому повертаюсь майже о сьомій, і на ґанку мене вже чекають Тед і Керолайн. Щойно я бачу їхні обличчя, розумію: вони знають.

— Добре потренувалась? — цікавиться Тед.

— Досить непогано. Майже дев'ять миль.

— Дев'ять миль, справді? Це чудово.

Але Керолайн не налаштована підтримувати світську бесіду:

— Ти нам нічого не хочеш розповісти?

Таке враження, наче мене затягли в кабінет директора й змусили вивернути кишені. Я не придумую нічого кращого, як тупо клеїти дурня.

— А що сталося?

Вона тицяє мені в руки аркуш паперу.

— Я знайшла цей малюнок перед вечерею. Тедді не хотів мені показувати. Але я наполягла. А тепер подивись на це і скажи мені, чому ми не повинні вигнати тебе цієї ж миті.

Тед торкається її руки:

— Не будемо гарячкувати.

— Не заспокоюй мене, Теде. Ми платимо Меллорі за те, що вона наглядає за нашою дитиною. А вона кидає його на садівника. Щоб погратися спіритичною дошкою. З дурепою, яка живе по-сусідству. І де я тут гарячкую?

Цей малюнок зовсім не схожий на ті темні й зловісні картинки, які хтось залишав у мене на ґанку й на холодильнику. Це лише групка схематично намальованих Тедді фігурок — мене та якоїсь сердитої жінки, очевидно, Міці, — які зібрались навколо прямокутника, розмальованого літерами й числами.

— Я це *знала*!

Керолайн звужує очі:

— Що знала?

— Аня була тут! Під час сеансу! Міці звинуватила мене в тому, що я штовхала вказівник, але це була Аня! Це вона його рухала. Тедді її бачив. Малюнок це доводить!

Керолайн збентежена. Вона повертається до Теда, і той здіймає руки, благаючи нас заспокоїтись.

— Переведімо подих, гаразд? Розберімося з тим, що ми чуємо.

Звичайно, вони збиті з пантелику. Вони ж не бачили всього того, що я. Вони ніколи не повірять мені, не побачивши малюнки. Я відчиняю двері котеджу й закликаю їх зайти разом зі мною. Потім дістаю стосик малюнків і акуратно розкладаю їх на ліжку у вигляді таблички.

— Ось подивіться. Ви ж упізнаєте папір, так? Із альбомів Тедді? Минулого понеділка я знайшла перші три малюнки в себе на ґанку. Я запитала Тедді, і він мені сказав, що не має до них жодного стосунку. Наступного дня я вечеряла з Расселом. Двері до мого котеджу були замкнені. Та коли я прийшла додому, на моєму холодильнику з'явились іще три малюнки. Тому я сховала камеру в спальні Тедді…

— *Що* ти зробила? — запитує Керолайн.

— Відеоняню. З вашого підвалу. Я поставила камеру в його кімнаті на час тихої години й побачила, що він малює. — Вказую на наступні три малюнки. — Я бачила, як він малював ось це. Малював правою рукою.

Керолайн хитає головою.

— Вибач, Меллорі, але ми ведемо мову про п'ятирічного хлопчика. Ми всі згодні, що Тедді обдарований, але він жодним чином не здатен…

— Ви мене не розумієте. Тедді не малював цих малюнків. Це зробила Аня. Дух Енні Барретт. Вона приходить у спальню Тедді. Вона використовує його як маріонетку. Якимось чином вона контролює його тіло й малює, а потім приносить малюнки в мій котедж. Бо вона мені щось розповідає.

— Меллорі, пригальмуй, — каже Тед.

— Ми намагались провести сеанс, щоб Аня дала Тедді спокій. Я хотіла поговорити з нею. Безпосередньо. Не залучаючи до цього Тедді. Але щось пішло не так, і це не спрацювало.

Я зупиняюсь, щоб налити собі води, і залпом випиваю її.

— Я розумію, що це звучить як маячня. Але всі необхідні докази — ось, перед вами. Подивіться на ці малюнки. Вони чимось об'єднані, вони розповідають якусь історію. Допоможіть мені розібратись у цьому, будь ласка.

Керолайн опускається на стілець і ховає обличчя в долонях. Тед спромагається зберігати спокій, ніби він твердо налаштований вирішити це питання.

— Ми дуже хочемо допомогти тобі, Меллорі. Я радий, що ти відверта й чесна з нами. Але, перш ніж ми знайдемо сенс у цих малюнках, нам треба узгодити кілька фактів, гаразд? І найважливіший із них полягає в тому, що духів не існує.

— Ви не можете цього довести.

— Бо ти не можеш довести зворотне! Подивись на це з іншого боку, Меллорі: у тебе немає доказів того, що дух Енні Барретт реальний.

— Оці малюнки — мій доказ! Вони намальовані на папері з альбому Тедді. Якщо він їх не малював, якщо Енні якимось чарівним способом не доправляла їх у мій котедж — то як вони тут опинились?

Я помічаю, що увага Керолайн перемістилась на маленький приставний столик біля мого ліжка, де я зберігаю свій телефон, планшет, Біблію… і чистий альбом для малювання, який Тедді мені подарував ще місяць тому, коли я тільки почала працювати в Максвеллів.

— Та ні, — кажу їй. — Ви думаєте, що це *я* їх малюю?

— Я цього не казала, — мовить Керолайн. Але я бачу, як запрацювала її фантазія, бачу, як вона вибудовує свою версію.

Зрештою, хіба не була я схильна до провалів у пам’яті?

Хіба не загубилася минулого тижня коробка олівців Тедді?

— Запитаймо у вашого сина, — пропоную їм. — Він не буде брехати.

Щоб перейти двір і піднятися в спальню Тедді, потрібно не більше хвилини. Він уже почистив зуби й перевдягся у свою піжаму в пожежних машинах. Хлопчик сидить на підлозі біля ліжка, будує дерев’яну хатину Лінкольна й наповнює її спальні пластмасовими тваринами. Ми ніколи не виступали проти нього ось таким єдиним фронтом. А зараз усі троє, збуджені й напружені, заходимо до його спальні. Він одразу розуміє, що щось сталося.

Тед підходить до ліжка й куйовдить його волосся.

— Гей, парубче.

— Ми хочемо запитати в тебе про щось важливе, — каже Керолайн. — І нам треба, щоб ти відповів правдиво. — Вона бере малюнки й розкладає їх на підлозі віялом. — Це ти намалював?

Він хитає головою:

— Ні.

— Він *не пам'ятає*, що малював їх, — пояснюю я. — Бо він входить у якийсь транс. Щось таке, як напівсвідомий стан.

Керолайн стає на коліна біля сина й починає гратися з пластмасовим козликом, намагаючись зберігати легкість та невимушеність.

— Це Аня допомагала тобі малювати ці картинки? Вона казала тобі, що робити?

Я невідривно дивлюсь на Тедді, намагаючись зустрітися з ним поглядом. Але дитина не дивиться на мене.

— Я знаю, що Аня не справжня, — каже він батькам. — Аня — просто вигаданий друг. Вона б ніколи не намалювала справжніх малюнків.

— Звичайно, не намалювала б, — каже Керолайн. Вона обіймає його однією рукою і міцно пригортає до себе. — Ти абсолютно правильно говориш, любий.

І я починаю відчувати, що божеволію. Ніби ми всі навмисно ігноруємо очевидне, ніби ми всі раптом вирішили погодитися, що 2+2=5.

— Але ж ви всі відчуваєте якийсь запах у цій спальні, правда? Озирніться навколо. Вікна відчинені, система кондиціювання працює, його простирадла чисті. Я їх сьогодні випрала, я перу їх щодня, але тут завжди відчувається неприємний запах. Наче сірка чи аміак. — Керолайн робить мені знаки очима, але ж вона пропускає головне. — Тедді не винен! Це Аня! Це її запах! Це запах гнилі, це…

— Стоп, — каже мені Тед. — Просто більше нічого не говори, добре? Ми розуміємо, що ти засмучена. Ми тебе чуємо, гаразд? Але якщо хочемо вирішити цю проблему, то мусимо послуговуватись фактами. Абсолютними істинами. І я тобі чесно скажу, Меллорі: я не відчуваю жодного запаху в цій кімнаті. Я вважаю, що в спальні Тедді чудовий запах.

— Я теж, — вторує йому Керолайн. — Немає нічого поганого в тому, як пахне його спальня.

А от тепер я вже не сумніваюсь у тому, що божеволію.

Я відчуваю, що Тедді — моя остання надія, але й досі не можу якось змусити його подивитись на мене.

— Ну ж бо, Тедді, ми про це говорили. Ти знаєш цей запах, ти казав мені, що це Аня.

Але він тільки хитає головою, кусаючи нижню губу, і раптом вибухає сльозами.

— Я знаю, що вона не справжня, — каже він матері. — Я знаю, що вона вигадана. Я знаю, що вона просто прикидається.

Керолайн пригортає його.

— Звичайно, знаєш, — каже вона, намагаючись заспокоїти його, а потім повертається до мене. — Я думаю, що тобі зараз краще піти.

— Зачекайте…

— Ні. Ми вже достатньо поговорили. Тедді треба лягати спати, а тобі — повертатись у свій котедж.

І дивлячись на заплаканого Тедді, я розумію, що вона, мабуть, має рацію: я більше нічого не можу для нього зробити. Тому збираю малюнки й виходжу зі спальні, а Тед спускається зі мною на перший поверх.

— Він вам бреше, — кажу я Тедові. — Він говорить те, що ви хочете почути, щоб не набратися неприємностей. Але Тедді в це не вірить. Він уникав дивитися на мене.

— Можливо, він боявся дивитися на тебе, — каже Тед. — Може, він боявся, що ти розсердишся, якщо він скаже правду.

— То що тепер? Ви з Керолайн збираєтесь мене звільнити?

— Ні, Меллорі, звісно, ні. Я думаю, ми просто перебудемо ніч, щоб охолонути. Спробуємо причесати думки. Так буде добре?

Чи буде це добре? Не знаю. Я не вважаю, що мені треба причісувати свої думки. Я й досі переконана, що маю рацію, а вони помиляються, і я зібрала більшість складників головоломки — тепер просто треба розташувати їх у правильному порядку.

Тед обіймає мене.

— Послухай, Меллорі: тут ти в безпеці. Тобі нічого не загрожує. Я ніколи не дозволю, щоб із тобою сталося щось погане.

Я досі спітніла після пробіжки — від мене точно жахливо пахне, — але Тед пригортає сильніше і пригладжує долонею волосся в мене на

потилиці. І за якусь мить це перетворюється із утішання в щось недоладне. Я відчуваю, як його тепле дихання лоскоче мені шию, відчуваю, як він притискається до мене кожним дюймом свого тіла, і не знаю, як вирватись із його хватки.

Аж тут у коридорі чуються кроки Керолайн. Тед відскакує від мене, а я кидаюсь геть і вислизаю через задні двері, щоб більше не зустрічатися з його дружиною.

Я не знаю, що оце відбулося, але вважаю, що Тед має рацію.

Декому й справді не завадить перебути ніч і охолонути.

17

Я повертаюсь у котедж і знаходжу на телефоні повідомлення від Адріана з двох слів: хороші новини. Телефоную — він бере слухавку після першого виклику.

— Бібліотека щось знайшла.

— Щось таке, як фотографія Енні Барретт?

— Краще. Книжку її малюнків.

На задньому плані я чую інші голоси, сміх чоловіків і жінок, наче він розмовляє зі мною з бару.

— Ти хочеш зустрітися?

— Так, але треба, щоб ти прийшла сюди. У будинок моїх батьків. Вони влаштовують вечерю, і я пообіцяв скласти компанію їхнім друзям. Але якщо ти прийдеш, я зможу злиняти.

Я досі в спортивному вбранні для бігу, ще не робила розтяжок і, пробігши 8,78 миль, шалено страждаю від спраги й голоду. Однак обіцяю, що буду там хвилин за тридцять. Якщо я один день не порозтягаюсь — це не смертельно.

Жадібно випиваю ще одну склянку води, швиденько готую бутерброд і біжу в душ. За три хвилини вбираюся в один із найкращих нарядів Керолайн — м’ятно-зелену сукню з ніжним білим квітковим принтом. А потім поспішаю у Квітковий палац.

Двері відчиняє Адріан, а не його батьки, і я відчуваю полегшення. На ньому повсякденний одяг для заміського клубу — рожева сорочка поло, заправлена в штани кольору хакі з поясом.

— Ти якраз вчасно, — каже він. — Ми саме приготували десерт. — Потім нахиляється нижче й шепоче: — Між іншим, мої батьки хочуть знати, чому ми так цікавимось Енні Барретт. Тому я сказав, що ти знайшла кілька малюнків у своєму котеджі, схованих під мостинами. Я сказав, що ти намагаєшся з'ясувати, чи їх намалювала Енні. Мені було легше придумати маленьку невинну побрехеньку, ніж сказати правду.

— Розумію, — кажу я. І я справді його розумію — навіть більше, ніж він уявляє.

Квітковий палац набагато більший від будинку Максвеллів, але всередині здається меншим, теплішим і затишнішим. Усі кімнати обставлені меблями в місіонерському стилі; стіни прикрашені сімейними портретами й картами Центральної і Південної Америки. Відчувається, що ця сім'я живе тут багато років. Ми минаємо піаніно, антикварну шафу, повну гончарних виробів; скрізь на вікнах буяють пишно-зелені кімнатні рослини. Мені кортить зупинитись і все гарненько роздивитись, але Адріан прямує просто в галасливу їдальню, де зібралося з дюжину людей середнього віку. Вони купчаться навколо столу, заставленого келихами й десертними тарілками. Одразу точаться п'ять різних розмов, і ніхто не помічає нашого приходу, поки Адріан не починає махати руками й закликати до уваги.

— Прошу уваги, це Меллорі, — каже він. — Цього літа вона працює нянею в родині на Еджвуд-стріт.

На чолі столу Ігнасіо підіймає свій келих і проголошує тост, розхлюпуючи вино собі на руку й зап'ястя.

— А ще вона спортсменка з Великої десятки! Бігає на довгі дистанції за Пенсильванський університет!

І ці люди реагують так, наче я — Серена Вільямс[29], яка щойно повернулася з Вімблдону з черговою перемогою. Мати Адріана, Софія, кружляє навколо столу з пляшкою Мальбека, наповнюючи келихи, і співчутливо кладе руку мені на плече.

— Вибач мого чоловіка, — каже вона. — Він трохи *achispado*.

— Вона має на увазі, напідпитку, — перекладає Адріан, а потім вказує на їдальню і кожному мене представляє. Я не можу одразу запам'ятати стільки імен. Тут і начальник пожежної охорони Спрінґ-

Брука, і лесбійська пара, яка керує міською пекарнею, і пара сусідів із цього ж кварталу.

— Я так розумію, що ти прийшла по бібліотечну книжку, — каже Софія.

— Так, але мені не хотілося б переривати…

— Я тебе благаю! Я знаю цих людей тридцять років. Нам більше нічого сказати одне одному! — Її друзі сміються, а Софія бере зі столу теку з файлами. — Ходімо, у дворі поговоримо.

Вона відчиняє розсувні скляні двері, і я виходжу за нею на задній двір у найекстравагантніший сад із усіх, мною бачених. Зараз середина липня, і все квітує: блакитна гортензія, яскраво-червона цинія, жовті лілійники і маса екзотичних квітів, яких я ніколи не бачила. Тут є лавочки, східці, арки, оповиті пурпуровою іпомеєю, фонтанчики-купальні для птахів, доріжки з каменю і ряди соняшників, вищих за мене. А посеред усього цього примостилася кедрова альтанка зі столом і стільцями, з якої відкривається вид на ставок із золотими рибками й ніжно-хлюпотливим водоспадом. Шкода, що в мене немає часу всім цим помилуватися — таке враження, що я гуляю по Диснейленду, — а ось для Адріана й Софії це лише їхній задній двір, подумаєш, дивовижа.

Ми заходимо в альтанку, й Адріан за допомогою застосунку на телефоні робить яскравішим святкове освітлення, прикріплене на стелі. Всідаємось, і Софія береться до справи.

— Це важкий проєкт для дослідження. Перша проблема полягає в тому, що історія дуже стара, тож в інтернеті нічого немає. По-друге, Енні Барретт померла одразу після Другої світової війни, коли всі газети все ще були зациклені на Європі.

— А як щодо місцевих новин? — цікавлюся. — Чи не було в Спрінґ-Бруці щоденної газети?

— «Вісник», — каже вона киваючи. — Він виходив із 1910 до 1991 року, але мікрофільм пропав під час пожежі на складі. Усе пішло прахом. — Вона показує жестом *пуфф!*, і я помічаю на її передпліччі крихітне тату: витончену троянду з довгим стеблом, елегантну й зроблену зі смаком, але все одно мене це вражає. — Я перевернула бібліотеку в пошуках фізичних копій, та марно. Нічого аж до 1963 року. Тоді я вирішила, що зайшла в глухий кут, але один

співробітник указав мені на полицю з творами місцевих авторів. Щоразу, як хтось у місті видає книжку, ми зазвичай замовляємо примірник. Просто з увічливості. Це переважно детективи й мемуари, та іноді трапляється щось, пов’язане з краєзнавством. Саме там я і знайшла оце.

Вона дістає з теки дуже тоненьку книжечку, що насправді більше нагадує брошуру — сторінок із тридцять з гаком, у картонній обкладинці, скріплену товстими іржавими промисловими скобами. А титульну сторінку явно набирали на старомодній ручній друкарській машинці:

@@@

ВИБРАНІ ТВОРИ
ЕННН К. БАРРЕТТ
(1927—1948)

@@@

— Її не було в нашій комп’ютерній системі, — веде далі Софія. — Не думаю, що ця книжка хоч раз потрапляла в обіг за п’ятдесят років.

Я підношу книжку до обличчя. У неї затхлий, їдкий запах — наче сторінки гниють.

— Чому вона така маленька?

— Її двоюрідний брат видав цю книжку своїм коштом. Просто невеличкий наклад для друзів і родини, і я думаю, що хтось подарував один примірник бібліотеці. Тут, на першій сторінці, є передмова від Джорджа Барретта.

На дотик обкладинка стара й ламка, немов сухе лушпиння, що ось-ось розсиплеться під пальцями. Я обережно розгортаю книжку й починаю читати.

У березні 1946 року моя двоюрідна сестра Енн Кетрін Барретт виїхала з Європи, щоб почати нове життя тут, у Сполучених Штатах. Виявивши жест християнської доброти, ми з дружиною Джин запросили Енні жити разом із нашою родиною. У нас із Джин немає братів і сестер, тому ми дуже сподівались,

що в нашій господі з'явиться ще один дорослий родич — хтось, хто допомагатиме виховувати наших трьох малолітніх дочок.

Коли Енні прибула в Сполучені Штати, їй було лише дев'ятнадцять років. Вона була дуже гарна, але, як і більшість молодих жінок, дуже нерозумна. Ми з Джин доклали неймовірних зусиль, щоб ввести Енні у товариство Спрінґ-Брука. Я — член міської ради, а також служу в ризниці церкви Святого Марка. Моя дружина Джин дуже активно працює в місцевому жіночому клубі. Наші найближчі друзі постійно закликали мою двоюрідну сестру приєднатися до нашої спільноти, але Енні відкинула всі їхні дружні й люб'язні запрошення.

Вона була легковажна й самотня і називала себе художницею. Увесь вільний час проводила за малюванням у своєму котеджі або гуляла босоніж у лісі позаду нашого будинку. Іноді я бачив, як вона колінкує в траві, немов тварина, роздивляючись гусениць і нюхаючи квіти.

Джин склала невеличкий перелік справ, які Енні мала щоденно виконувати в обмін на проживання в окремій кімнаті й харчування. Але ці завдання майже ніколи не виконувались. Енні не виказувала жодного бажання бути частиною нашої сім'ї, частиною нашої спільноти — ба навіть частиною великого американського експерименту.

У нас із Енні було багато суперечок стосовно способу її життя. Я не раз її попереджав, що вона поводиться безвідповідально й навіть аморально, і всі її недолугі рішення, зрештою, матимуть найгірші наслідки. І зовсім не радію з того, що обставини довели, що я таки мав рацію.

9 грудня 1948 року на мою двоюрідну сестру було скоєно напад, її викрали з маленького гостьового котеджу на краю заднього двору нашого обійстя. Сьогодні, коли я пишу ці слова, майже через рік після тих подій, місцева поліція вважає Енні мертвою, і я боюсь, що її тіло поховане десь на трьох сотнях акрів позаду мого будинку.

Після того як сталась ця трагедія, до мене звернулося багато моїх сусідів зі Спрінґ-Брука, щоб помолитися й виказати співчуття. Я склав цю книжку на знак удячності за їхню

підтримку. Попри розбіжності з моєю двоюрідною сестрою, я завжди вважав, що їй притаманна творча іскра, і ця збірка є пам'яткою її невеликим досягненням. Тут зібрані всі закінчені твори Енн Кетрін Барретт на момент її смерті. Де було можливо, я додавав назви й дати створення. Нехай ці картини стануть даниною поваги цьому сумному життю, яке так трагічно обірвалося.

Джордж Барретт
Листопад 1949 року
Спрінґ-Брук, Нью-Джерсі

Я починаю гортати сторінки. Книжка складається з розмитих чорно-білих фотографій полотен пензля Енні. На картинах із назвою «Нарциси» і «Тюльпани» зображені хвилясті прямокутники, зовсім не схожі на квіти. А картина під назвою «Лисиця» вся покреслена діагональними лініями. У книжці й близько немає нічого хоча б віддалено реалістичного — просто абстрактні форми, бризки й краплі фарби, наче зроблені за допомогою спін-арт машинки на церковному карнавалі.

Яке величезне розчарування.

— Це зовсім не схоже на малюнки в моєму котеджі.

— Але живопис — це одне, а малюнок — зовсім інше, — каже Софія. — Деякі художники використовують різні стилі для різних матеріалів. Або просто люблять їх змішувати. Один із моїх улюблених, Ґерхард Ріхтер, усю свою кар'єру переміщався від дуже абстрактного до дуже реалістичного живопису. Можливо, Енні подобались обидва.

— Але якщо це правда, то книжка не дає жодних відповідей.

— Зачекай-но, — каже Софія. — Є ще одна штука, яку маю тобі показати. Учора я зателефонувала в суд, бо саме там зберігаються старі заповіти. Вони перебувають у вільному доступі, їх може подивитися будь-хто. Ви не повірите, чим тільки люди готові поділитися після своєї смерті. — Вона відкриває теку й дістає кілька розмитих фотокопій. — Я не розраховувала знайти заповіт Енні Барретт — вона померла надто молодою, — але знайшла останню волю й заповіт Джорджа Барретта. Він помер у 1974 році й залишив усе своїй дружині, Джин. І ось тут усе стає по-справжньому цікавим. Джин

вийшла на пенсію, переїхала до Флориди й прожила до 1991 року. А після смерті майже все своє майно заповіла донькам. Але вона також залишила п’ятдесят тисяч доларів племінниці, Долорес Джин Кемпбел із Акрона, штат Огайо. Ну, ви здогадуєтесь, чому це здалось мені дивним?

І я одразу розумію, у чому вся сенсаційність цієї книжки.

— Бо в Джин і Джорджа не було братів і сестер. Джордж сам про це сказав у своєму вступі.

— Точно! То хто ж ця таємнича племінниця і звідки вона взялася? І я запитала себе: а що, як Джин тільки *вважає* цю дівчину племінницею, а насправді вона — дитина двоюрідної сестри? Що, як вона і є тим наслідком «безвідповідальної» і «аморальної» поведінки Енні? І я почала думати: може, Джордж розповідає не всю історію? Може, Джин почувалася зобов'язаною наглядати за цією дівчиною?

Подумки підраховую.

— Якщо Долорес народилась у 1948 році, то вона не така вже й стара. Може, і досі жива.

— Ще б пак! — Софія штовхає мені через стіл маленький квадратний папірець. На ньому написане ім'я «Долорес Джин Кемпбел» і десятизначний номер телефону. — Це код міста Акрон, штат Огайо. Вона живе в будинку для літніх людей із назвою «Притулок для спочинку».

— Ви з нею розмовляли?

— Щоб позбавити тебе ейфорії від набирання цього номеру? Нізащо, Меллорі. Але мені дуже цікаво, хто відповість на дзвінок. Я б хотіла почути, про що ти дізнаєшся.

— Дякую. Це неймовірно.

З будинку долинає звук розбитого скла в супроводі гучного реготу. Софія кидає погляд на сина.

— Схоже, твій батько знову розповідає брудні анекдоти. Піду-но я туди, поки він мене не зганьбив. — Вона підводиться. — Але скажіть мені ще раз, чому ви цим так цікавитесь?

— Меллорі знайшла в котеджі кілька малюнків, — каже Адріан, — захованих під підлогою. Ми ж уже про це говорили.

Софія сміється:

— *Mijo*[30], з тебе був нікудишній брехун у чотири роки, а нині й поготів. Сьогодні вранці ти сказав, що Меллорі знайшла малюнки в шафі.

— Під підлогою шафи, — наполягає Адріан.

Софія кидає на мене красномовний погляд, мовляв: *Ти віриш цьому хлопцю?*

— Друзі, якщо не хочете мені сказати, то й нехай. Але моя порада вам обом: будьте обережні. Якщо почнете встромляти носи в сімейні таємниці, то хтось їх може відкусити.

@@@

Мені кортить негайно зателефонувати Долорес, але вже пізно, майже десята година вечора, і Адріан запевняє, що вранці розмова вийде кращою.

— Вона, мабуть, уже спить.

Я розумію, що він має рацію, просто мені не терпиться. Я мушу знати інформацію, і якомога швидше. Розповідаю йому про останню суперечку з Максвеллами.

— Я показала їм малюнки Ані. Пояснила, як ті продовжують з’являтися в моєму котеджі. Але вони мені не вірять, Адріане. Тобто, звичайно ж: вони мені не вірять! Це схоже на маячню. Я розумію, що це схоже на маячню. Керолайн повернула все так, що, мабуть, це *я сама* й малюю ці картинки — типу, я вигадала всю цю історію, щоб привернути до себе увагу.

— Ми доведемо, що ти кажеш правду, — каже Адріан. — Але спочатку маємо сходити в будинок і взяти трохи чуррос[31].

— Навіщо?

— Бо вони такі фантастичні, що змусять тебе забути про всі проблеми. Повір мені.

Ми повертаємось у будинок і бачимо, що вечірка набирає обертів. Стереосистема виконує хіти *«Top 40»*, усі перемістились у вітальню, а Ігнасіо, здається, ще більше *achispado*, ніж раніше. Він танцює пасодобль — танець, який, за його словами, досконально освоїв у юності, а Софія, його дивовижна партнерка, трясе спідницями і вторує йому. Гості плескають у долоні й підтримують їх схвальними вигуками, а Адріан лише хитає головою, збентежений і роздратований.

— Отаке відбувається щоразу, коли приходять гості, — каже він. — Мій тато ще той артист.

Ми беремо з холодильника дві банки зельтерської. Потім Адріан накладає повну тарілку чуррос, поливає їх шоколадним соусом і веде мене надвір показати сад. Він розповідає, що батько тридцять років вирощував цей сад, це — його особистий Версаль.

— Що таке Версаль?

— Типу палац. У Франції.

Схоже, його дивує, що я про це ніколи не чула, але що я можу сказати? Люди в Південній Філадельфії мало цікавляться французькою королівською сім'єю. Але й ідіоткою я не хочу здатися, тож підсипаю ще брехні:

— А-а, *Версаль*, — кажу сміючись. — Я тебе недочула.

Ми блукаємо стежками, й Адріан розкриває мені всі таємниці саду: сімейку кардиналів, що звила гніздечко на вишні. Маленький альков для приватної молитви з вівтарем Діви Марії. І дерев'яну лавку на березі ставка із золотими рибками, біля водоспаду. Ми зупиняємось і кришимо рибкам чуррос. Мабуть, рибок сім-вісім гойдаються на водяній гладіні, розтуливши роти.

— Це справді особливе місце.

Адріан знизує плечима.

— Як на мене, хай би тут був плавальний басейн. Такий, як у Максвеллів.

— Ні, так краще. Ти щасливчик.

Я відчуваю, як його рука лягає мені на талію, і, коли повертаюсь до нього, він мене цілує.

Його вуста солодкі, як кориця з шоколадом, і мені кортить ближче пригорнути його до себе, знову поцілувати.

Але спершу я мушу сказати правду.

Я кладу руку йому на груди.

— Зачекай.

Він зупиняється.

Дивиться мені в очі, чекає.

І мені так шкода, але я не уявляю, як йому сказати. Уся ця сцена надто ідеальна: і маленькі мерехтливі вогники, і мелодійне хлюпотіння водоспаду, і п'янкі пахощі квітів — і це ще один чудовий момент, зруйнувати який мені не стає сил.

Адже ясно, що точка неповернення вже далеко позаду. Мало того, що я брехала Адріанові. Я ще й набрехала його батькам і навіть друзям його батьків. Коли ці люди дізнаються правду, вони нізащо мене не приймуть. Мої стосунки з Адріаном не мають жодних шансів. Ми як одна з тих мильних бульбашок Тедді — чарівна, весела, невагома, але приречена луснути.

Він розуміє, що щось не так, і відсторонюється.

— Вибач мені. Здається, я неправильно оцінив момент. Але якщо я досить довго й швидко базікатиму, то ми зможемо вдати, що нічого й не було, гаразд?

Він підводиться ніяковіючи.

— У нас у гаражі є пінг-понг. Хочеш пограти?

Я беру його за руку й тягну назад на лавку. Цього разу сама цілую його. Кладу долоню йому на серце й міцно пригортаюсь — так, щоб не було жодних сумнівів щодо моїх почуттів.

— Ні, — кажу йому. — Я не хочу звідси йти.

@@@

Але зрештою таки йду.

Вечірка закінчується десь о десятій тридцять. З нашої лавки в затінку дерев чутно, як хряпають дверцята автомобілів, запускаються двигуни, і гості від'їжджають парадною кільцевою під'їзною доріжкою.

Ми з Адріаном засиджуємося в саду далеко за північ. Урешті все світло в будинку гасне — схоже, його батьки вже полягали спати, і я вирішую, що мені, мабуть, час іти.

Адріан пропонує провести мене додому. Я кажу йому, що це не обов'язково, що це лише кілька кварталів, але він наполягає.

— Це не Південна Філадельфія, Меллорі. Після настання темряви вулиці Спрінґ-Брука стають досить непривітними.

— У мене електрошокер на зв'язці ключів.

— Він не захистить тебе від якоїсь п'яної матері за кермом мінівена. Мені буде набагато спокійніше, якщо проведу тебе додому.

Скрізь панує тиша. Вулиці порожні, будинки темні. Щойно ми виходимо із саду, усі чари розвіюються. А коли попереду бовваніє будинок Максвеллів, то я й зовсім згадую всі свої старі проблеми, а ще згадую, ким є насправді. І вкотре відчуваю, що маю бути чесною. Може, я й не можу набратися сміливості, щоб усе йому розповісти — не сьогодні, не зараз. Але хочу сказати йому бодай щось правдиве:

— У мене давно не було хлопця.

Він знизує плечима.

— У мене *ніколи* не було хлопця. Я просто хочу сказати, що нам не треба ні з чим поспішати. Поки ми не познайомимося краще. Не будемо квапити події.

— Що ти робиш завтра ввечері?

— Я серйозно, Адріане. Ти можеш дізнатися про мене дещо, що тобі не сподобається.

Він бере мою руку й стискає її.

— Я хочу дізнатися про тебе все. Я хочу змінити свою спеціальність на Меллорі Квінн і навчитися всього, чого тільки можна.

О, ти не уявляєш — думаю я собі. Тобі це навіть на думку не спаде.

Він цікавиться, чи бувала я в «Бріджет Фойз» — його найулюбленішому ресторані у Філадельфії. Я кажу, що не була у Філлі шість тижнів і зовсім не поспішаю туди повертатись.

— А як щодо Прінстона? Я про місто — не про університет. Там є одна місцина з пречудовими тапас[32]. Ти любиш тапас? Замовити столик?

На цей момент ми перетинаємо двір Максвеллів, зупиняємось перед моїм котеджем, і, звісно ж, я кажу «так» і обіцяю, що буду готова на п’яту тридцять.

А потім ми знову цілуємось, і якщо заплющити очі, то можна легко уявити, що ми опинились у садах палацу, і що я — Меллорі Квінн Суперзірка з бігу на довгі дистанції з перспективним майбутнім і безхмарним щасливим життям. Притуляюся до стіни котеджу. Одна Адріанова рука — у моєму волоссі, а друга гладить мою ногу, ковзаючи під сукню, і я не уявляю, як збираюсь сказати йому правду, просто не уявляю.

— Це не називається «не квапити події», — нагадую я. — Тобі вже треба йти додому.

Він забирає руки від мого тіла, відступає і глибоко вдихає.

— Я прийду завтра.

— О п’ятій тридцять.

— До зустрічі. На добраніч, Меллорі.

Я стою на ґанку й дивлюсь, як він іде через двір, розчиняючись у темряві ночі, і розумію, що неодмінно маю сказати йому правду. Вирішую, що розповім йому все завтра за вечерею в Прінстоні. Тож якщо він навіть засмутиться, то не зможе мене там покинути і змушений буде підвезти додому. А мені за цей час, можливо, вдасться переконати його, щоб дав мені другий шанс.

Потім я відчиняю двері до котеджу, вмикаю світло й бачу Теда Максвелла, який лежить у моєму ліжку.

---

29 Серена Вільямс — американська професійна тенісистка, перша ракетка світу.

30 Синку (*icn.*).

31 Іспанська страва: смажені тістечка із заварного тіста з кремом і соусом.

32 В Іспанії — будь-яка закуска, котру подають у барі до пива чи вина.

18

Він сідає, затуляє очі від світла.

— Господи, Керолайн, ти можеш його вимкнути?

Його голос на октаву нижчий, ніж зазвичай, хрипкий від сну.

Я не відходжу від дверей.

— Це Меллорі.

Він придивляється крізь пальці і, схоже, дуже дивується, виявивши себе в моєму котеджі, у моєму ліжку, під моїми ковдрами.

— О Боже. О чорт. Вибач.

Він ривком скидає ноги з ліжка, схоплюється і відразу втрачає рівновагу. Хапається за стіну й чекає, поки кімната перестане крутитися. Тед настільки п'яний, що навіть не помічає, що на ньому немає штанів, що він підпирає стіну в сорочці поло й чорних трусах-боксерах. У ногах ліжка валяються брюки чинос — видно, він стяг їх із себе, перш ніж залізти під ковдру.

Чоловік каже:

— Це не те, чим може здатися.

Здається, наче Теда обшукує поліція. Його ноги широко розставлені, а обидві руки притиснуті до стіни.

— Може, мені покликати Керолайн?

— Ні! Боже, ні. — Він повертається, щоб глянути на мене. — Просто мені треба, щоб ти… о Господи, о, ні. — Знову повертається до стіни й відновлює рівновагу. — Можеш принести мені води?

Я заходжу в котедж і зачиняю двері. Іду до раковини й наповнюю один із маленьких пластикових стаканчиків, які тримаю спеціально для Тедді. Він розмальований полярними ведмедями й пінгвінами. Приношу його Теду й відчуваю запах спиртного; від нього тхне скотчем, чується кислий запах поту. Він п'є зі стаканчика, виплескуючи половину собі на шию і груди. Тому я знову його наповнюю, і цього разу йому вдається вилити в рот більшу частину води. Але його тіло й досі прикуте до стіни, наче він ще не зовсім готовий поладнати з гравітацією.

— Теде, чому б вам не залишитися тут? Я піду у великий будинок. Можу поспати на дивані.

— Ні, ні, ні, мені треба повернутись.

— Я справді думаю, що варто покликати Керолайн.

— Мені вже краще. Вода допомагає. Дивись.

Він підводиться на повний зріст і робить хиткий крок до мене. Потім витягає руки й безпорадно розмахує ними, явно потребуючи допомоги. Я беру його за руку й веду до підніжжя ліжка. Він валиться на матрац, не відпускаючи моєї руки, аж поки я не сідаю поруч.

— П’ять хвилин, — обіцяє він. — Уже кращає.

— Хочете ще води?

— Ні, не хочу, щоб мене знудило.

— А як стосовно «Тайленолу»?

Мені потрібен привід, щоб устати й відійти від нього, тож рушаю до ванної і повертаюсь із трьома пігулками дитячого жувального аспірину. Кладу їх у спітнілу долоню Теда, і той слухняно їх пережовує.

— Ми з Керолайн посварились. Мені просто потрібне було якесь місце, маленька кімнатка, щоб провітрити голову. Я побачив, що тут не світиться, і здогадався, що ти пішла десь погуляти ввечері. Я не збирався спати.

— Розумію, — кажу йому, хоча насправді не розумію, не уявляю, чому він заліз у моє ліжко.

— Звичайно, ти розумієш. Ти дуже чуйна людина. Саме тому ти така чудова мати.

— Я ще не мати.

— Ти могла б *стати* чудовою матір’ю. Ти добра, турботлива, ти ставиш дитину на перше місце. Це ж не вища математика. Ти що, носиш сукню Керолайн?

Його очі блукають по моєму тілу, і я заходжу за кухонний стіл, радіючи тому, що між нами є хоч якийсь бар’єр.

— Минулого місяця вона дала мені трохи свого одягу.

— Дешевня. Барахло. Ти заслуговуєш на краще, Меллорі. — Він бурмоче щось нерозбірливе, я вловлюю лише останню фразу: — Ти застрягла в цьому задуп’ї, а там цілий великий світ.

— Мені тут подобається. Подобається Спрінґ-Брук.

— Бо ти більше ніде не була. Якби ти подорожувала, якби побувала на Відбі-Айленді ти б зрозуміла.

— Де це?

Він пояснює, що це частина ланцюга островів на північному заході Тихого океану.

— Якось, навчаючись у коледжі, я провів там літо. Найкраще літо в моєму житті. Я працював на ранчо, весь день проводив на сонці, а ввечері ми сиділи на березі й пили вино. Ані телевізорів, ані екранів. Просто хороші люди, природа й найкращі у світі краєвиди.

Потім він помічає на покривалі чинос. І, схоже, розуміє, що вони належать йому й мають бути на його ногах. Він струшує брюки й тягне їх до ступнів, але одразу впускає на підлогу. Я розумію, що доведеться допомогти. Стаю перед ним на коліна, тримаючи розстебнуті брюки, щоб він міг їх натягти — спочатку на одну ногу, потім на другу. Він натягає їх вище стегон, потім дивиться мені в очі.

— Присягаюсь тобі, Меллорі, якби ти побачила затоку П'юджет-Саунд, то за п'ять хвилин забула б Спрінґ-Брук. Ти б зрозуміла, що Спрінґ-Брук — це задуп'я і пастка.

Я не дуже дослухаюсь до його балаканини. Коли ти зростаєш у Південній Філадельфії, то часто стикаєшся з купою п'яниць і знаєш, що їхнє варнякання — це абсолютна і беззмістовна маячня.

— Спрінґ-Брук чудовий. І у вас тут прекрасне життя. Чудова сім'я, чудова дружина.

— Вона спить у кімнаті для гостей. Вона до мене не торкається, — бурчить Тед, дивлячись на свої штани, тож мені легко вдати, що я цього не почула.

— У вас чудовий будинок, — правлю я своєї.

— Це вона купила. Не я. Це останнє місце на Землі, де б я хотів жити.

— Що ви маєте на увазі?

— Батько Керолайн був дуже багатий. Ми могли дозволити собі жити де завгодно. Мангеттен, Сан-Франциско — та хоч де. Але вона захотіла Спрінґ-Брук — і ось ми в Спрінґ-Бруці. — Він говорить так, наче події вийшли з-під його контролю. — Не зрозумій мене неправильно, Меллорі. Вона хороша людина. У неї велике серце. І вона зробить усе для благополуччя Тедді. Але це не те життя, якого я хотів. Ні на що з цього я ніколи не підписувався.

— Може, дати вам ще води?

Він хитає головою так, ніби я не можу збагнути чогось найголовнішого.

— Я не прошу тебе піклуватися про мене. Я кажу, що це *я* потурбуюсь про *тебе*.

— Розумію. І подумаю про це. Але зараз треба доправити вас додому. Керолайн, мабуть, хвилюється.

Тед уже зовсім язиком не володає — щось плете про озеро Сенека, про край виноробства й утечу від усього. Він спромагається стояти без моєї допомоги, потім підтягає брюки-чинос і застібає їх на ґудзики.

— Треба їх спалити.

— Завтра, — кажу йому. — Спалимо їх завтра.

— Але не в котеджі. — Він вказує на датчик диму на стіні. — У тебе тут дуже стара електропроводка — на роликах і в трубках, — тож вона не така вже й міцна. Дуже крихка. Сама нічого там не крути. Клич мене на допомогу.

Я відчиняю двері котеджу, і Тед дибуляє на ґанок. Якимось чином йому вдається зійти трьома сходинками на галявину й не перечепитися, а потім він ступає в темряву й рушає до великого будинку.

— На добраніч, — гукаю йому вслід.

— Побачимо, — озивається він.

Я зачиняю двері котеджу й замикаю їх. Знаходжу зіжмакані серветки *Kleenex* на столику біля ліжка. Беру їх паперовим рушником і затовкую на дно кошика для сміття. Потім стягую з ліжка ковдри, знімаю простирадла й виявляю в цій мішанині три свої ліфчики. Я не знаю, як вони опинились у моєму ліжку — і не хочу знати. Завтра я все виперу й спробую забути, що це взагалі сталося.

Оскільки інших простирадл у мене немає, доводиться стелити на матрац банні рушники й лягати на них. Це не настільки жахливо, як здається. Усе, що треба зробити, — це заплющити очі — і я знову переношусь у прекрасний палацовий сад із його ніжними водоспадами й духмяними квітковими арками. Нічого не зіпсує мені цієї ночі — ані суперечка з Керолайн через спіритичний сеанс, і вже ж не виявлення Теда в моєму котеджі. І, перш ніж заснути, я прошу в Бога пробачення за те, що набрехала Адріанові. Прошу, щоб Він допоміг мені знайти правильні слова, щоб розповісти хлопцеві правду. Молюсь, щоб Адріан дивився крізь усі ті жахливі речі, які я вчинила, і бачив мене такою людиною, якою стала зараз, а не тим убоїщем, яким була раніше.

19

Наступного ранку я приходжу у великий будинок і бачу Керолайн і Теда, які сидять у сніданковому куточку, вбрані на роботу.

Керолайн п’є чай, а Тед сьорбає чорну каву, і вони дивляться одне на одного в мертвій тиші. Здогадуюсь, що вони чекають на мене.

— Ти можеш до нас приєднатися? — питає Керолайн. — Тед хоче тобі щось сказати.

У Теда жахливий вигляд. Він явно з похмілля. Краще б йому зараз лежати нагорі в ліжку або стояти на колінах у ванній в обнімку з унітазом.

— Я хочу попросити вибачення за свою поведінку минулої ночі. Це було абсолютно неприйнятно і…

— Теде, все гаразд, я вже забула про це.

Керолайн хитає головою.

— Ні, Меллорі, ми не збираємось удавати, що нічого не було. Маємо повністю визнати все, що сталося минулої ночі.

Тед киває і слухняно продовжує, ніби декламує якусь завчену публічну заяву:

— Мої дії були безцеремонними й образливими. Мені соромно за свою поведінку, і я намагаюсь зрозуміти, що спонукало мене зловжити своєю перевагою.

— Вибачення прийняті, — запевняю їх. — Вам не треба більше нічого казати. Мені було б краще, якби ми просто продовжили, гаразд?

Тед дивиться на Керолайн, і вона знизує плечима. Чудово, достатньо.

— Дякую за розуміння, Меллорі. Обіцяю, що такого більше не повториться.

Він підводиться, бере свій портфель і непевною ходою крокує до фоє. За мить я чую, як грюкають вхідні двері, а потім по під’їзній доріжці рушає його авто.

— Він боїться, що ти подаси на нас у суд, — пояснює Керолайн. — Ти можеш розповісти мені, що сталося? Своїми словами?

— Керолайн, запевняю вас, нічого не сталось. Минулого вечора я ходила додому до Адріана. Його батьки влаштували вечірку. Повернулась додому після півночі, а в моєму котеджі — Тед. Він був

п’яний. Сказав, що ви посварились і йому потрібне було якесь спокійне місце, щоб охолонути.

— Я думала, що він унизу. Спить на дивані.

— Як тільки я прийшла додому, він вибачився й пішов. Оце й усе.

— Він розповідав тобі про нашу сварку?

— Ні, він просто сказав, що ви — хороша людина. З добрим серцем. Він сказав, що ви зробите все для своєї сім’ї.

— І?

— І це все. Його важко було зрозуміти. Він говорив про якийсь острів, де провів літо, коли вчився в коледжі.

— «Працював на сонці і спав під зорями», — каже Керолайн, і я здогадуюсь, що вона пародіює свого чоловіка, м’яко насміхаючись із нього. — Коли він напивається, то розповідає про Відбі-Айленд.

— Я не заперечувала. Дала йому води й трохи дитячого аспірину, а потім відчинила двері — і він пішов. Кінець історії.

Вона вдивляється в моє обличчя, немов шукає доказів.

— Мені незручно ставити тобі наступне запитання, але, оскільки ти — моя наймана робітниця, думаю, що мушу це зробити. Він до тебе чіплявся?

— Ні, зовсім ні.

Тобто, можливо, я могла б згадати, що він зняв штани, копирсався в шухляді з моєю білизною і казна-що робив у моєму ліжку перед тим, як я прийшла. Але який у тому був би сенс? У бідолашної Керолайн і так уже вигляд досить жалюгідний, та й Тед попросив вибачення. Не бачу сенсу все це розбурхувати. І точно не збираюся звільнятися через те, що сталося.

— Керолайн, присягаюсь, він і пальцем мене не торкнувся. І близько цього не було.

Вона глибоко зітхає.

— Цього літа Тедові виповнилось п’ятдесят три. Упевнена, що ти чула про кризу середнього віку в чоловіків. Вони починають піддавати сумніву всі свої рішення. А на додачу до всього його бізнес ледь животіє. Це б’є по його его. Цієї осені він сподівався найняти кількох нових людей, але це, виявляється, досить проблематично.

— Наскільки велика компанія?

Вона кидає на мене дивний погляд.

— Він хотів би, щоб у штаті було сорок людей, але на сьогоднішній день там усього лише Тед. Це фірма, яка складається з однієї людини.

Усього лише Тед? А мені здавалося, що він працює у великому хмарочосі Центр-Сіті, повному секретарш, крутих комп'ютерів і величезних скляних вікон із видом на площу Ріттенхаус.

— Він казав, що працює з *Cracker Barrel*. І з *Yankee Candle*. Великими компаніями.

— Він проводив із ними зустрічі, — пояснює Керолайн. — Тед ходить по різних компаніях і пропонує запускати й супроводжувати їхні сайти, консультувати їхню діяльність у сфері електронної торгівлі. Але важко зацікавити таких великих клієнтів, якщо ти працюєш сам-один.

— Він згадував співробітників. Хлопців з іменами Майк та Ед. Казав, що вони разом обідають.

— Авжеж, вони всі працюють в одному коворкінг-центрі *WeWork*. В одному з тих офісів, де люди орендують столи на місяць. Бо Тедові треба мати електронну адресу в місті. Чимала частина його бізнесу полягає в тому, щоб справляти хороше враження. Здаватися важливішим, ніж ти є насправді. Це літо видалося дуже напруженим, і, схоже, минулої ночі ти бачила перші тріщини на фасаді.

У неї зривається голос, і я розумію, що жінка хвилюється не тільки за Теда, а й за їхній шлюб, за всю сім'ю. І я справді не уявляю, що їй сказати. Відчуваю полегшення, коли чую кроки Тедді, який спускається сходами. Керолайн сідає прямо й витирає очі серветкою.

Хлопчик заходить на кухню, тримаючи в руках айпад. Він водить пальцями по поверхні екрана, і той реагує гучними какофонічними вибухами.

— Привіт, Ведмежатку! Що це в тебе?

Він не відриває погляду від екрана.

— Мені дала його мама вчора ввечері. Раніше він був татів, а тепер — мій.

Малий бере пластиковий стаканчик і набирає воду з крана. Без жодних пояснень несе айпад і стаканчик у барліг.

— Тедді відпочиває від малювання, — пояснює Керолайн. — Через усю цю веремію ми вирішили, що йому не завадять якісь нові інтереси. А в *App Store* купа освітніх ресурсів. Математичні ігри, фонетичне

читання, навіть іноземні мови. — Вона йде через кухню й відчиняє шафку над холодильником, куди Тедді не зможе дістати. — Я зібрала всі його олівці й фломастери і склала ось сюди. Тедді страшенно захопився айпадом, тож, думаю, він цього й не помітив.

Я знаю, що перше правило догляду за дітьми — ніколи не критикувати матір, але не можу позбавитись од відчуття, що це помилка. Тедді отримував справжнє задоволення від малювання, і, на мою думку, неправильно позбавляти його цього привілею. Гірше того: розумію, що це відбувається через мене, бо я не можу перестати торочити про Енні Барретт.

Керолайн помічає моє розчарування.

— Це експеримент. Усього на кілька днів. Можливо, це допоможе нам розібратися в тому, що коїться.

Вона зачиняє дверцята шафки, ніби демонструючи цим, що проблема вирішена.

— А тепер розкажи мені про цю вечірку в будинку Адріана. Ти добре провела час?

— Дуже добре. — І я точно рада змінити тему, бо думаю про наше вечірнє побачення, відколи встала з ліжка. — Ми зустрічаємось сьогодні ввечері. Він хоче поїхати в Прінстон. У якийсь тапас-ресторан.

— О-о-о, ті місця такі романтичні.

— Він заїде по мене о п’ятій тридцять.

— Тоді я постараюсь повернутись додому раніше. Щоб у тебе було більше часу підготуватися. — Потім вона дивиться на годинник. — Чорт, мені треба бігти. Я така рада за тебе, Меллорі! Тобі буде так весело сьогодні ввечері!

@@@

Коли Керолайн іде, я знаходжу Тедді — він сидить у барлозі, зачарований грою *Angry Birds*. Малий пальцем розтягає гумку і стріляє з гігантської рогатки; він запускає різнокольорових пташок у низку дерев’яних і сталевих споруд, зайнятих свинями. І з кожною новою атакою зривається какофонія вереску, вибухів, ударів, сирен і цуг-флейт. Я сідаю навпроти Тедді й плескаю в долоні.

— То що ми робимо сьогодні вранці? Невеличка прогулянка в Зачарованому лісі? А що скажеш про Кулінарний поєдинок?

Він знизує плечима, люто нашкварюючи пальцями по екрану.

— Мені однаково.

Одна з пташок не потрапляє в ціль, і Тедді нахмурюється, розчарований результатом. Він нахиляється дуже близько до екрана, ніби хоче вскочити в нього.

— Ну ж бо, Тедді. Відклади гру.

— Я ще не закінчив.

— Мама каже, що це для тихої години. Вона не хоче, щоб ти грався цим весь ранок.

Він відвертається від мене, затуляючи планшет своїм тілом.

— Іще один рівень.

— І який завдовжки цей рівень?

Виявляється, ще один рівень триває добрих пів години. Закінчивши, Тедді благає мене зарядити айпад, щоб йому вистачило батарейок на потім.

Ми проводимо ранок, гуляючи в Зачарованому лісі. Я намагаюсь придумати нову історію про пригоди принца Тедді й принцеси Меллорі, але хлопчика цікавить винятково стратегія гри *Angry Birds*. Жовтими пташками краще атакувати дерев'яні споруди. Чорні пташки можуть руйнувати бетонні стіни. Білі пташки набирають швидкість, скинувши свої яєчні бомби. Насправді це зовсім не розмова; він просто перелічує якісь факти й дані, ніби намагається впорядкувати правила в голові.

Я помічаю срібний полиск серед листя на землі й стаю навколішки, щоб роздивитись, що то. А це — нижня половина стріли; верхня частина з оперенням відсутня, залишився тільки алюмінієвий стержень і пірамідоподібний наконечник.

— Це — чарівна ракета, — кажу до Тедді. — Такою зброєю вбивають гоблінів.

— Круто, — говорить Тедді. — А ще, зелений птах — це птах-бумеранг. Коли він атакує, то завдає подвійної шкоди. Тому я зіграю ним першим.

Я пропоную піти до Гігантської бобової стеблини й поповнити цією стрілою наш арсенал зброї. Тедді погоджується, але при цьому не виявляє особливого ентузіазму. Схоже, він просто відбуває час, з нетерпінням чекаючи, коли ранок закінчиться і ми підемо додому.

Обіцяю приготувати на обід усе, що Тедді забажає, але хлопчик каже, що йому байдуже, тож я просто готую йому сир на грилі. Поки малий наминає бутерброд, я нагадую, щоб він не користувався айпадом на тихій годині. Раджу йому весело провести час, граючись леґо, або конструктором «Колоди Лінкольна», чи іграшковими свійськими тваринами. А він дивиться на мене так, наче я хочу його надурити, ніби намагаюсь обманом позбавити того привілею, який він заслужив по праву.

— Дякую, але в мене є своя гра, — каже Тедді.

Він несе планшет у спальню, а я за кілька хвилин підіймаюся сходами на другий поверх і притуляю вухо до дверей його спальні. Ані шепотіння, ані розмов із кимось невидимим. Лише сміх Тедді вряди-годи й звуки пострілів із рогатки, пташиний вереск і гуркіт зруйнованих споруд. Він аж не тямиться від радості, але щось у цьому його щасті мене засмучує. Таке враження, ніби минулої ночі хтось клацнув вимикачем — і зникло щось чарівне.

Іду вниз, беру свій телефон і набираю номер будинку для літніх людей із назвою «Притулок для спочинку». Я кажу адміністратору, що хочу поговорити з однією мешканкою — Долорес Джин Кемпбел. Телефон дзвонить кілька разів, потім вмикається стандартне привітання голосової пошти.

— М-м, привіт, мене звуть Меллорі Квінн. Ми не знайомі, але я подумала, що, можливо, ви зможете мені допомогти.

Розумію, що навіть не уявляю, як викласти своє запитання, бо ж треба було потренуватися, перш ніж телефонувати, але вже пізно й треба просто йти напролом.

— Я хотіла запитати, чи не звали часом вашу матір Енні Барретт, із Спрінґ-Брука, Нью-Джерсі? Бо якщо це так, то я б дуже хотіла з вами поговорити. Чи не могли б ви мені передзвонити?

Залишаю свій номер і закінчую розмову, відчуваючи, що зайшла в глухий кут. Упевнена, що більше ніколи не почую про цю жінку.

Я мию посуд після обіду, а потім обходжу кухню з мильною губкою і протираю всі столи й полиці, намагаючись бути корисною. Відчуваю себе як ніколи вразливою на своєму робочому місці. Ніби в Керолайн щодня з’являється нова причина звільнити мене. Тож я займаюся справами, які не входять безпосередньо до моїх обов’язків: підмітаю

і мию підлогу, протираю ізсередини мікрохвильовку. Відкриваю тостер і висипаю крихти з лотка. Лізу під раковину й наливаю рідке мило в дозатори, а потім стаю на стілець і витираю пилюку зі стельового вентилятора.

Уся ця дрібна рутинна робота мене трохи заспокоює, але я не впевнена, що Керолайн її помітить. Думаю, що мені потрібен якийсь масштабніший і честолюбніший проєкт, щось таке, чого вона не зможе не помітити. Я йду в барліг, лягаю на диван і подумки перебираю різноманітні варіанти, аж раптом мені спадає на думку пречудова ідея: ми підемо з Тедді в супермаркет, накупимо цілу гору їжі й приготуємо його батькам вечерю-сюрприз. Я розігрію всі страви в духовці, щоб їх можна було їсти, як тільки вони прийдуть додому. Навіть стіл накрию, щоб їм і пальцем не довелось ворухнути. Вони просто зайдуть у хату, посидять за смачною вечерею і будуть вдячні, що я — частина їхньої сім'ї.

Але перш ніж я спромагаюсь втілити цю ідею в життя, перш ніж підводжусь і складаю перелік того, що треба купити, я засинаю.

Не розумію, як це стається. Я не так уже й утомилась. Просто хотіла на хвильку заплющити очі. Але наступне, що я пам'ятаю, — це сон про місце з мого дитинства — малесенький сімейний парк розваг під назвою *Storybook Land* («Країна казок»). Його побудували в 1950-х на честь усіх класичних казок і дитячих віршиків Матінки Гуски. Діти могли там залізти на Гігантське бобове стебло, завітати до трьох поросят або помахати у вікно Старій жінці, яка жила в черевику — скрипучій аніматронній ляльці з порожнім поглядом.

Уві сні я веду Тедді повз карусель, він аж не тямиться від захоплення і просить потримати всі його олівці й крейдочки, щоб він міг покататися на тій каруселі. Він висипає всю коробку мені в руки — більше, ніж я можу втримати, — і олівці розсипаються навколо моїх ніг. Я розтикую їх по кишенях, бо рук не вистачає. І коли нарешті все збираю, Тедді зникає. Я загубила його в натовпі. Мій сон перетворюється на нічне жахіття.

Я гасаю по парку, розштовхуючи інших батьків, вигукуючи ім'я Тедді й зазираючи в кожен куточок. У парку «Країна казок» повно п'ятирічних дітей, і зі спини вони всі схожі одне на одного, будь-хто з них може бути Тедді, я ніде не можу його знайти. Я хапаю батьків за

поли, благаю їх допомогти мені — будь ласка, будь ласочка, допоможіть, — а вони жахаються. «Це ж *твоя* відповідальність, — кажуть мені. — Чому ми маємо допомагати?»

Хоч-не-хоч, я мушу телефонувати Максвеллам. Боюсь повідомляти їм, що сталося, але це надзвичайна ситуація. Дістаю телефон і набираю номер Керолайн, аж раптом я його бачу! Аж у кінці парку він сидить на сходах хатинки Червоної Шапочки. Я ліктями прокладаю собі шлях крізь тисняву людей, намагаючись рухатись якомога швидше. Та коли добігаю до хатинки, це зовсім не Тедді. Це моя сестра Бет! На ній жовта футболка, вилинялі джинси й картаті чорно-білі кеди *Vans*.

Я підбігаю, обіймаю її і піднімаю. Не можу повірити, що вона тут, що вона жива! Я стискаю її так сильно, що Бет починає сміятися, а її ортодонтичні брекети виблискують на сонці.

— Я думала, що ти померла! Я думала, що вбила тебе!

— Не будь дурепою, — каже вона, і сон настільки реалістичний, що я відчуваю її запах. Від неї пахне кокосом і ананасом, бомбочками для ванн з пінаколадою, які вона з подружками часто купувала в *Lush* — дорожезному косметичному магазині в торговельному центрі *King of Prussia*.

Вона пояснює, що та аварія була великим непорозумінням і весь цей час я даремно себе звинувачувала.

— Ти впевнена, що з тобою все гаразд?

— Так, Мел, я в повному порядку, на мільйон відсотків. А тепер ходімо кататись на *Balloon Bounce*?

— Так, Бет, так! Що завгодно! Усе, що захочеш!

А потім знову з'являється Тедді, він тягне мене за руку, обережно трясе, щоб розбудити. Я розплющую очі — і ось лежу на дивані в барлозі, а Тедді простягає мені айпад.

— Він знову розрядився.

Я впевнена, що хлопчик помиляється. Я ж тільки-но, під час обіду, зарядила цей айпад, його батарея показувала рівень заряду 100 відсотків. Та коли сідаю на дивані, то помічаю, що в барлозі значно потемніло: сонце вже не світить у вікна, які виходять на північ. Годинник над каміном сповіщає про те, що зараз 5:17, але це неправильно, цього просто не може бути.

Дістаю телефон і переконуюсь, що зараз насправді 5:23.

Я проспала чотири години.

І Максвелли будуть удома з хвилини на хвилину.

— Тедді, що сталось? Чому ти мене не розбудив?

— Я дійшов до тридцятого рівня, — гордо каже він. — Відкрив вісім нових карток із пір'ям.

Мої руки брудні. Пальці й долоні вимазані чорною сажею, ніби я копалась у землі. На колінах у мене валяється недогризок олівця, а на підлозі розкидані олівці, фломастери й кольорові крейдочки — усе те малювальне причандалля, яке Керолайн заховала на кухні.

Тедді розглядає барліг широко розплющеними очима.

— Мама так розсердиться.

Я дивлюсь туди, куди й він, і бачу, що всі стіни вкриті малюнками — численними малюнками, щільними й детальними, від підлоги й до стелі.

— Тедді, навіщо ти це зробив?

— Я? *Я* нічого не робив!

І, звичайно ж, він цього не робив. Та він і не зміг би! Він недостатньо високий для цього! І це не в нього руки вимазані вугіллям і графітом. Я ходжу по кімнаті, щоб краще роздивитися. Це малюнки Ані — тут не може бути жодних сумнівів. Вони повсюди: на стінах, у простінках між вікнами, термостатами й вимикачами світла.

— Меллорі? Ти в порядку?

Він сіпає мене за полу сорочки, але я не в порядку.

Я точно *не* в порядку.

— Тедді, послухай мене. Нам треба прибрати все це, перш ніж мама з татом прийдуть додому. У тебе в спальні є якісь стирачки? Великі товсті рожеві гумові стирачки?

Він дивиться на всі олівці, крейдочки й фломастери на підлозі.

— Це все, що в мене є. Але я більше не можу цим користуватися. Аж поки ми не докопаємось до суті справи.

Але вже й так пізно. Я чую, як на під'їзну доріжку в'їжджає автомобіль. Виглядаю і бачу не тільки Теда й Керолайн, але й Адріана. Він паркує свій робочий пікап перед будинком. А я зараз саме мала б надівати одну з літніх суконь Керолайн, готуючись до визначної вечері в Прінстоні.

— Іди нагору, Тедді!

— Чому?
— Бо я не хочу, щоб ти був тут.
— Чому?

— Будь ласка, йди нагору. Прошу тебе. — На журнальному столику лежить USB-кабель, і я даю його Тедді. — Іди й заряди айпад у своїй спальні.

— Гаразд, круто.

Тедді бере айпад з кабелем і вибігає з барлога, наче поспішає скористатися чимось, раніше не дозволеним. Я чую, як його маленькі ніжки тупочуть нагору до спальні.

А потім чути, як відчиняються вхідні двері, як вони м'яко шурхотять, ковзаючи по кахляній підлозі. Я чую, як Керолайн говорить до Адріана, вітаючи його у себе вдома.

— А куди ви йдете вечеряти?

— Це справді гарна тапас-місцина, — каже він. — Там готують запаморочливі *patatas bravas*.

— М-м-м-м, а що це? — цікавиться Тед.

— Містере Максвелл, це найкраща картопля фрі, яку ви коли-небудь куштували, гарантую.

Розумію, що мені треба їх перехопити і якось підготувати до того, що я накоїла. Іду на кухню, і Керолайн саме запитує Адріана, чи

не хоче він чогось випити. Шафка над холодильником і досі розкрита навстіж, її вміст викрадено, але Керолайн ще цього не помітила.

А Адріан такий вродливий, що в мене аж серце розривається. Хлопець ніби щойно вийшов із душу. Волосся трохи вологе, він стильно вдягнений у темні джинси й сліпучо-білу сорочку на ґудзиках. Ніхто не помічає, як я заходжу на кухню, аж поки я не озиваюсь.

— Дещо сталося.

Керолайн вражено дивиться на мене.

— Меллорі?

— Що це в тебе на руках? — запитує Тед.

Адріан поспішає до мене.

— Ти в порядку?

І я розумію, що він — моя остання надія.

Він єдиний, хто *може* мені повірити.

— Це може здатися божевіллям, але я присягаюсь, що кажу правду. Коли Тедді пішов нагору на тиху годину, я відчула, що трохи стомилась. Я прилягла на диван відпочити. Збиралась просто полежати із заплющеними очима якихось кілька хвилин. А потім якимось чином — я не знаю як — дух Ані заволодів моїм тілом.

Керолайн витріщається на мене.

— Що?

— Я знаю. Я знаю, що це схоже на маячню. Але, поки я спала, вона змусила мене витягти всі олівці, фломастери й крейдочки. — Я вказую на порожню шафку над холодильником. — А оскільки ви забрали весь папір, вона змусила мене малювати на ваших стінах. Вона не змогла увійти в Тедді, тому влізла в мене.

Адріан обвиває рукою мою талію.

— Гей, усе гаразд. Ти зараз у безпеці. Ми все це з'ясуємо.

Керолайн проштовхується повз мене, вривається в барліг, ми всі йдемо за нею. Вона різко втягує повітря, вражено дивлячись на стіни й не ймучи віри очам.

— Де Тедді?

— У своїй кімнаті. Він у порядку.

Керолайн кидає погляд на чоловіка. Той біжить нагору.

Я намагаюсь детально описати події післяполудня.

— Він пішов до своєї спальні о першій. На тиху годину. Я дозволила йому взяти айпад, як ви сказали. Тедді був нагорі й спустився хвилин десять тому, якраз коли ви прийшли додому.

— Чотири години? — запитує вона.

Я показую Адріанові праву руку, всю вкриту графітом, вугіллям і пухирями.

— Я шульга, так само як і Тедді. Самостійно я б цього ніколи не зробила. Вони схожі на малюнки в моєму котеджі.

— Так, авжеж! Стиль один і той же! — Він дістає смартфон, ходить по кімнаті й фотографує різні зображення. — Перше, що ми маємо зробити, — це порівняти їх з іншими малюнками. Подивитися, чи впишуться вони в послідовність.

— Ні, — заперечує Керолайн. — Перше, що ми зробимо, — це токсикологічний тест. Просто зараз. Або я викликаю поліцію.

Адріан дивиться на неї:

— Токсикологічний тест?

— Я не можу повірити в те, що залишала тебе наодинці з нашим сином. Я не можу повірити в те, що довіряла тобі! Про що я тільки, в біса, думала?

— Я не вживаю. — Намагаюся говорити тихо, ніби якось можна вдавати, що ми вдвох із нею ведемо приватну розмову. Ніби Адріан не стоїть просто тут і не слухає. — Присягаюсь вам, Керолайн, що я зав'язала.

— Тоді в тебе не буде жодних проблем із тестом. Коли ти почала тут працювати, то погодилась на вибірковий тест щотижня. Ти сама на це зголосилась. У дні за нашим вибором. — Вона бере моє зап'ястя й розглядає руку, шукаючи характерні сліди. — Гадаю, нам треба було набагато раніше почати це робити.

З другого поверху повертається Тед і одним поглядом запевняє Керолайн, що Тедді в порядку. Тим часом Адріан намагається переконати Керолайн у тому, що вона неправильно розуміє всю ситуацію.

— Місіс Максвелл, я не знаю, про що ви говорите, але Меллорі не вживає наркотиків. Невже ви справді думаєте, що вона мала б спортивну стипендію, якби вживала героїн? Пенн Стейт негайно вигнав би її з команди.

У кімнаті западає ніякова тиша, і я розумію, що Керолайн дає мені шанс виправдатися. Я відчуваю, як мені до очей підступають сльози, бо це не так мало статися.

— Гаразд, зачекай, — кажу йому. — Річ у тім, що я була не зовсім чесна з тобою.

Адріан досі обіймає мене, але його обійми слабшають.

— Що це означає?

— Я збиралася сьогодні ввечері сказати тобі правду.

— Про що ти говориш?

І я досі не можу цього зробити.

Досі не уявляю, з чого почати.

— Меллорі не вчиться в Пенн Стейт, — пояснює Тед. — Останні вісімнадцять місяців вона проходила реабілітаційний курс. У соціальному гуртожитку «на пів дорозі додому». Вона зловживала знеболювальними за рецептом і героїном.

— Та іншими наркотиками, яких навіть не пам'ятає, — додає Керолайн. — Мозку потрібен час, щоб одужати, Меллорі.

Тепер Адріан зовсім мене не тримає. Тепер я вишу на його тілі, немов якийсь великий понурий жалюгідний монстр, немов паразит. Він струшує мене із себе, щоб бачити обличчя.

— Це що, правда? — запитує хлопець.

— Я не вживаю, — кажу йому. — Присягаюсь тобі, Адріане, наступного вівторка буде двадцять місяців, як я в зав'язці.

Він відступає на крок, ніби я його вдарила. Керолайн ніжно кладе руку йому на плече.

— Тобі, мабуть, важко це почути. Ми просто вважали, що Меллорі була чесна з тобою стосовно своєї історії. Ми думали, що вона сказала тобі правду.

— Ні, зовсім ні.

— Адріане, я працюю з багатьма наркоманами в госпіталі для ветеранів. Вони хороші люди, і наша головна мета — повернути їх назад у суспільство. Але іноді буває неправильно вибраний час. Іноді ми випускаємо людей, коли вони ще не готові.

Я дивлюсь на Керолайн, задихаючись од люті.

— Тут відбувається зовсім НЕ це! Я не вживаю наркотиків. І я не чортів художник! Я присягаюся, Керолайн. Щось не те із цим

будинком. Привид Енні Барретт переслідує вашого сина, а тепер переслідує мене, і це її послання. — Я вказую на кімнату, на всі її стіни. — Це її історія!

Я розумію, що нагадую божевільну, і те, що кажу, схоже на маячню. Адріан дивиться на мене в якомусь сум'ятті, ніби бачить уперше.

— Але все решта — правда? — запитує він. — Ти жила в реабілітаційному центрі? Ти вживала *героїн*?

Мені так соромно, що я не можу здобутися на слово, але він читає відповідь на моєму обличчі. Адріан повертається і виходить з барлога, я кидаюсь за ним, але Керолайн заступає мені дорогу.

— Не заважай йому, Меллорі. Не додавай болю.

Я дивлюсь у вікно й бачу, як Адріан перетинає бруковану доріжку, а його обличчя перекривлене від болю. На півдорозі до під'їзної доріжки він уже майже біжить, наче йому не терпиться забратися від мене якнайдалі. Сідає в чорний пікап і різко рушає.

І коли я знову повертаю голову до Керолайн, вона вже тримає пластиковий стаканчик.

— Ну ж бо. Покінчимо з цим.

Жінка веде мене до вбиральні. Я заходжу й намагаюсь зачинити двері, проте вона мене зупиняє, хитаючи головою. Ніби боїться, що я збираюсь якимось чином маніпулювати своїм зразком, наче я завжди ношу із собою про всяк випадок флакончик із чистою сечею. Керолайн робить мені люб'язність — відвертає голову, поки я скидаю шорти й присідаю над унітазом. Я здавала ці тести сотні разів, тож добре натренувалась відбирати зразки акуратно. Можу наповнити стограмовий стаканчик, не розливши й краплі. Я ставлю стаканчик на край раковини, потім натягаю шорти й мию руки. Вода стає чорною, залишаючи на дні раковини зернистий осад. Я намилюю руки, щоб відшкребти пальці й долоні, однак графіт в'ївся в мою шкіру, як чорнило, як плями, котрі ніколи не зійдуть.

— Я чекаю на тебе в барлозі, — каже Керолайн. — Ми не почнемо, поки ти не прийдеш.

Після мого миття рук на бездоганно білому умивальнику-стійці залишається брудне сіре кільце. Ще один привід почуватися винною. Намагаюсь відчистити його шматком туалетного паперу, потім витираю руки об шорти.

Коли приходжу в барліг, Керолайн і Тед сидять на дивані, а мій зразок стоїть на журнальному столику на паперовому рушнику. Керолайн показує мені тест-картку все ще в целофані, демонструючи цілісність її упаковки. Потім розпаковує картку, відкриває п'ять тестових смужок і занурює їх у стаканчик.

— Послухайте, я розумію, навіщо ви це робите, але позитивного результату не буде. Я вам присягаюсь. Я в зав'язці вже двадцять місяців.

— А ми хочемо тобі вірити, — каже Керолайн, а потім кидає погляд на вкриті малюнками стіни. — Але нам треба зрозуміти, що тут сьогодні сталося.

— Я вже казала вам, що сталося. Аня заволоділа моїм тілом. Вона використала мене, як маріонетку. Я не малювала жодного з цих малюнків! Це зробила вона!

— Якщо ми збираємось це обговорювати, — каже Керолайн, — то маємо зберігати спокій. Ми не можемо кричати одне на одного.

Я переводжу дух.

— Гаразд. Окей.

— Отже, перед тим як ти почала тут працювати, ми довго обговорювали твою історію з Расселом. Він розповів нам про твої проблеми — хибні спогади, провали в пам'яті…

— Це зовсім інше. У мене більше немає цих проблем.

— Ти знаєш, усього кілька днів тому в Тедді пропала коробка з олівцями. Він прийшов до мене весь у сльозах. Був засмучений, бо ніде не міг їх знайти. І незабаром після того всі ці малюнки якимось дивом починають з'являтися у твоєму котеджі. Чи не схоже це на якийсь загадковий збіг?

Я дивлюсь на стаканчик. Минула всього хвилина. Для результатів надто рано.

— Керолайн, я ледве здатна провести пряму лінію. У школі я відвідала один урок малювання. У мене була трійка з плюсом. Я жодним чином не могла намалювати ці малюнки. У мене немає для цього хисту.

— Мої пацієнти завжди кажуть одне й те ж: «Я не вмію малювати, хоч убий!» А потім вони проходять арттерапію — і результати просто

приголомшливі. Вони малюють неймовірні картини, щоб подолати свою травму. Щоб прийняти правду, з якою вони не готові зустрітися.

— Це зовсім не те.

— Поглянь на жінку на своїх малюнках. Вона молода, висока. У неї спортивна статура. Вона справді *біжить*, Меллорі. Нікого тобі не нагадує?

Я розумію, куди хилить Керолайн, але вона помиляється.

— Це не автопортрет.

— Це символічне представлення. Візуальна метафора. Ти втратила свою молодшу сестру. Ти засмучена, ти в паніці, ти відчайдушно хочеш повернути її назад — але надто пізно. Вона впала в долину смерті. — Жінка ходить по барлогу, спрямовуючи мою увагу з одного малюнка на інший. — А потім з'являється ангел, щоб допомогти їй — нічого особливого в цій метафорі немає, еге ж? Ангел веде Бет до світла, і ти не можеш їх зупинити. Бет переходить в інший світ, вона ніколи не повернеться. Ти знаєш це, Меллорі. Усе це тут, на стіні. Це історія не Ані. Це *твоя* історія. Це історія *Бет*.

Я хитаю головою. Не хочу втягати сюди Бет. Навіть не хочу, щоб Керолайн називала її ім'я.

— Ми знаємо, що сталося, — провадить вона. — Рассел розповів нам твою історію, і це жахливо, Меллорі. Мені дуже шкода, що це сталося. Я розумію, що ти відчуваєш велику провину, велике горе. Але якщо не спрямуєш кудись ці почуття, якщо ти їх просто притлумлюватимеш… — Вона жестом вказала на малюнки по всій кімнаті. — Вони як пара під тиском, Меллорі. Шукатимуть тріщинки й знайдуть спосіб утекти.

— А як же всі інші малюнки? Жінка, яку душать?

— Абстрактне поняття, що стало буквальним, — каже Керолайн. — Можливо, горе або залежність. Мертва хватка, якою наркотики вчепились у твоє тіло.

— А жінка, яку тягнуть через ліс?

— Може, це хтось, хто витяг тебе з небезпеки? Спонсор чи наставник? Наприклад, Рассел.

— Тоді чому він мене закопує?

— Він тебе не закопує, Меллорі. Він *звільняє* тебе. Викопує тебе з-під гори героїну й повертає в суспільство. І подивись на себе тепер!

Керолайн повертає тест-картку так, щоб я бачила результати. Усі п’ять смужок — індикатори ТГК, опіоїдів, кокаїну, амфетамінів і метамфітамінів — показують негативний результат.

— Двадцять місяців у зав’язці, — каже Тед. — Браво! Браво!

— Ми справді пишаємось тобою, — стверджує Керолайн. — Однак зрозуміло, що попереду ще багато роботи, чи не так?

І я не знаю, як відповісти.

Я згодна, що між малюнками Ані й моєю особистою історією існують якісь загадкові паралелі.

І так, я боролась із провалами в пам’яті, хибними спогадами та іншими наслідками наркотичної залежності.

Але в моєму котеджі є ще дванадцять малюнків, від яких смердить смертю, і відповідальність за них лежить тільки на одній людині.

— Це Аня намалювала. Не я.

— Аня — це уявний друг. Тедді знає, що вона вигадана. Він розуміє, що насправді її не існує.

— Тедді наляканий і розгублений, він повторює все, що ви йому втовкмачуєте. Я розумію, що ви, шановні, учились у шикарних школах і думаєте, що пізнали весь світ. Але ви помиляєтесь щодо цих малюнків, ви помиляєтесь щодо цього будинку і ви помиляєтесь щодо Тедді. У вас під носом відбувається якесь збіса феєричне лайно, а ви не хочете подивитися правді в очі!

На цей момент я кричу, бо вже не можу стримуватися, але Тед і Керолайн непохитні. Я бачу, що вони вже мене не слухають і вже готові піти.

— Я думаю, що ми маємо просто залишитися кожен при своїй думці, — каже мені Керолайн. — Може, вона привид, а може, — просто провина. Це не має значення, Меллорі. Головне те, що ти залишила нашого сина без догляду на чотири години, і я більше не довіряю тобі за ним наглядати.

Тед погоджується, що «мають відбутися зміни», а Керолайн каже, що варто вважати цей момент своєрідним роздоріжжям, можливістю поліпшити ситуацію для всіх.

І при цьому вони обоє такі позитивні, такі доброзичливі й приязні, що я одразу розумію, що мене звільняють.

20

Я не пробула в котеджі й десяти хвилин, як задзвонив телефон.

Це Рассел. Телефонує з якогось маленького мотелю на шосе 66, десь у пустелі між Лас-Вегасом і Ґранд-Каньйоном. Зв’язок поганий, лінія тріщить і шкварчить.

— Квінн! Що сталося?

— Здається, я втратила роботу.

— Та ні, ти *точно* втратила роботу! Керолайн скинула мені фото твого божевільно-ідіотського мистецького проєкту. Що у вас там, у біса, коїться?

— У цьому будинку щось є, Расселе. Якась примара. Спочатку вона ганялася за Тедді, а тепер узялася за мене.

— Примара?

Загалом, Рассел — це фонтан безмежної енергії та ентузіазму. Але несподівано в його голосі вчувається втома й ледь помітне розчарування:

— Ти маєш на увазі щось таке, як привид?

— Я не вживаю. Керолайн мене протестувала.

— Я знаю.

— Це щось інше. Це…

Нас перериває шипіння статики, і на мить я лякаюсь, що втратила з ним зв’язок. Потім знову чую його голос:

— Ти маєш піти на зібрання. Котра там година? Шоста тридцять? Вечір п’ятниці? Спробуй церкву Святого Спасителя. Вони починають о сьомій, здається.

— Мені не потрібне зібрання.

— У тебе є друзі, яким ти можеш зателефонувати? Хтось, у кого можеш побути? Я не хочу, щоб ти була вночі сама. — І, мабуть, судячи з моєї мовчанки, він розуміє, що допомогти мені нікому. — Гаразд, послухай. Я їду додому.

— Ні!

— Усе гаразд. Мені тут усе одно не подобається. Погода нестерпна. Мені доводиться бігати всередині, на біговій доріжці, бо якщо ти вийдеш надвір хвилин на десять, то від цієї спеки в тебе зупиниться серце.

Він пояснює, що йому знадобиться два-три дні, щоб приїхати й забрати мене. Зараз він їде в Ґранд-Каньйон, тому йому доведеться повернутися в Лас-Вегас і забронювати новий рейс.

— Тож, може, в неділю, але точно в понеділок. Тобі просто треба протриматись до понеділка, окей? Ми з Дорін заберемо тебе. Можеш побути в мене кілька тижнів. Треба, щоб тебе оглянув лікар. Розробимо план «Б».

— Дякую, Расселе.

Я впускаю телефон на підлогу й заплющую очі. Знаю, що мені треба встати з ліжка, що я маю піти на зібрання чи принаймні приготувати собі вечерю. Але надворі починається дощ — одна з тих несподіваних літніх гроз, які налітають нізвідки. Вітер сіпає дах, і вода каскадами заливає мої вікна. Я сиджу в пастці котеджу, і так хочеться, щоб у мене був хтось, кому я могла б зателефонувати. Боюся довгих вихідних, які чекають на мене попереду, довгого самотнього чекання, поки приїде Рассел, щоб забрати мене. Мої єдині інші друзі залишились у «Тихій гавані», але надто соромно розповідати їм, що я накоїла.

Звісно, в мене також є друзі ще з часів *до* «Тихої гавані». Я повитирала всі їхні імена й номери зі своїх контактів, але було б неважко їх знайти. До Філадельфії зі Спрінґ-Брука якихось тридцять хвилин їзди потягом. Мені б тільки дістатися до Кенсінґтон-авеню, а там я б уже надибала купу знайомих облич, старих друзів, радих мене бачити, готових дати прихисток удома. У мене тисяча двісті доларів на поточному рахунку. Я можу зібратись і піти собі — і жодна душа тут не сумуватиме за мною.

Крім Тедді.

Тедді *точно* сумуватиме за мною — я знаю, що сумуватиме.

Не можу покинути його не попрощавшись.

Я маю залишатись тут, допоки не поясню йому все, щоб він зрозумів, що його провини ні в чому немає.

І тому я залишаюсь у своєму ідеальному маленькому котеджі — найчудовішому місці, де будь-коли жила, прекрасно облаштованому нагадуванні про все, що я тільки-но втратила. А дощ іде, не перестає, і дзижчання в моєму мозку просто нестерпне, наче голова повна комарів. Я затоплюю собі подушкою в обличчя і кричу, але цей шум нічим не можна заглушити.

Тієї ночі я сплю десять, дванадцять, чотирнадцять годин. Щоразу прокидаючись, згадую, що сталося, а потім зариваюсь у ковдри, аж поки знову не засну.

У суботу о десятій ранку я встаю і жену себе в душ. Від цього стає трохи легше, здається. Потім виходжу надвір, а на ґанку лежить камінь, придавлюючи аркуш паперу.

О Господи, Боже мій, кажу собі, *я точно божеволію*.

Але це всього лише записка від Керолайн:

Люба Меллорі,

ми з Тедом веземо Тедді на узбережжя. Ми сказали йому, що ти від'їжджаєш, і він, звичайно, засмутився. Сподіваюсь, що день, проведений на пляжі та в парку розваг, допоможе йому відволіктися від сумних думок. Нас не буде до пізнього вечора, тож басейн і двір у твоєму розпорядженні.

І ще: вранці телефонував Рассел, повідомляв новини. Він забронював нічний квиток на завтрашній вечір і буде тут у понеділок вранці, між 10 і 11 годинами.

Ми б хотіли разом провести завтрашній післяобід, відзначаючи час, який ти провела з нашою сім'єю, — з купанням, вечерею, десертом тощо. Початок о 15:00, якщо тебе влаштує. Будь ласка, телефонуй, як щось буде потрібно або ти просто захочеш поговорити. Я на зв'язку, щоб підтримати тебе під час цього перехідного періоду.

З любов'ю — Керолайн

Іду у великий будинок, щоб випити трохи помаранчевого соку, але коли вводжу свій пароль на клавіатурі, він не спрацьовує. Ще б пак він спрацював. Тед і Керолайн довіряють мені в межах двору, а вже в хату — зась. А що ж я хотіла, обмалювавши всі їхні стіни.

Знаю, що мені треба вирушати на пробіжку. Я почуватимусь краще, якщо вийду й подолаю кілька миль. Але мені дуже ніяково вийти на вулицю, дуже соромно потикатись між люди. Гадаю, новина про моє шахрайство швидко поширилась, і тепер уже всі в Спрінґ-Бруці знають мою таємницю. Я бреду назад у котедж, насипаю собі тарілку колечок *Cheerios*, а потім згадую, що молока немає. І я їх просто гризу сухими,

беручи пальцями. Вкладаюсь на ліжку й заходжу на канал *Hallmark* на планшеті, передивляючись добірки фільмів, але несподівано всі вони здаються мені фальшивими, гидкими й жахливими, повними брехливих обіцянок і нудотних хеппі-ендів.

Я вже хвилин із десять намагаюсь дивитися щось під назвою «Різдвяні пригоди любительки взуття», коли чую на ґанку чиїсь кроки, і хтось обережно стукає в мої двері. Думаю, що це Міці прийшла попросити вибачення за свою поведінку під час спіритичного сеансу. Гаркаю: «Я зайнята», — і збільшую гучність на планшеті.

У вікні з'являється обличчя Адріана.

— Нам треба поговорити.

Я зриваюся з ліжка й відчиняю двері.

— Так, справді треба, бо…

— Не тут, — каже він. — Перед будинком стоїть мій автомобіль. Проїдьмося.

@@@

Він не каже, куди ми їдемо, та, коли виїжджаємо на магістраль 295, я здогадуюсь. Ми вливаємось у швидкоплинний дорожній рух, на дорогу *76 West*, і переїжджаємо через міст Волта Вітмена, що високо ширяє над корабельнями й морськими портами річки Делавер. Адріан везе мене додому.

— Не треба цього робити. Розверни автівку.

— Ми майже на місці, — каже він. — Ще хвилин п'ять.

Для футболу рано, і «Філз», мабуть, немає в місті, бо швидкісна дорога вільна, на ній немає жвавого руху. Адріан звертає на Ореґон-авеню. Він поглядає на GPS, але звідси я можу вести його із зав'язаними очима. І досі знаю кожну дорогу, кожен знак «Стоп» і кожен світлофор. Усі старі підприємства й досі на своїх місцях: забігайлівки фастфуду і крамнички сирних сандвічів, азійські супермаркети, роздрібні продавці мобільних телефонів, і спорт-бар/стриптиз-клуб, який найняв двох моїх однокласників просто із середньої школи. Навряд чи можна переплутати мій старий район зі Спрінґ-Бруком. Усі дороги у вибоїнах, тротуари всіяні битим склом і курячими кістками. Але багато блокованих будинків обшиті новим алюмінієвим сайдингом і мають кращий вигляд, ніж за моєї пам'яті, ніби люди докладали зусиль, щоб усе було гарненько.

Адріан зупиняється на розі Восьмої і Шанк. Припускаю, що він знайшов мою адресу в інтернеті, бо ми стоїмо просто перед коротким приземкуватим блокованим будинком, який я колись називала домом. Шви цегляної кладки оновлені, віконниці свіжопофарбовані, а там, де колись був наш білий гравійний «дворик», тепер яскрава зелена трава. Біля вхідних дверей на драбині стоїть якийсь чоловік у робочих рукавицях і вигрібає сухе листя з водостоків.

Адріан стає на парковку і вмикає покажчики повороту. Я не бачила своїх сусідів ще із середньої школи і боюсь, що вони мене помітять. Будинки щільно притиснуті один до одного, і легко собі уявити, як усі разом відчиняють двері й висипають надвір, щоб повитріщатися на мене.

— Будь ласка, просто їдь.

— Це тут ти виросла?

— Ти ж уже знаєш, що тут.

— А хто цей чоловік на драбині?

— Не знаю. Просто їдь, добре?

Чоловік на драбині повертається і розглядає нас. Він середнього віку, лисуватий, не дуже високий, вдягнутий у футболку *Eagles*.

— Ви щось хотіли?

Я ніколи його не бачила. Може, мати найняла якогось робітника. Найімовірніше, вона продала будинок і переїхала, а цей чоловік — новий власник. Я вибачливо махаю йому й повертаюсь до Адріана.

— Якщо ти зараз не поїдеш, я виходжу з машини й пішки повертаюсь у Спрінґ-Брук.

Він вмикає першу передачу, і ми їдемо на зелене світло. Я спрямовую його через затори у ФДР Парк Південної Філадельфії — улюблене місце для пікніків, днів народження і весільних фотосесій. У дитинстві ми називали його «Озера», бо він увесь поцяцькований ставками й лагунами. Найбільше з них — Лугове озеро, і ми знаходимо лавочку з гарним видом на водяну гладінь. Далеко на обрії, на тлі сірого неба, нам видно надземні дороги федеральної автостради номер 95, шість смуг автомобілів, що мчать в аеропорт і з нього. І довгий час мовчимо, бо ніхто з нас не знає, з чого почати.

— Я не брехала про стипендію, — кажу йому. — У десятому класі я пробігла 5 кілометрів за п’ятнадцять хвилин двадцять три секунди.

Була шостою найшвидшою дівчиною в Пенсильванії. Можеш поґуґлити.

— Я вже поґуґлив, Меллорі. У перший день, коли ми познайомились, я прибіг додому й розшукав усіх Меллорі Квінн у Філадельфії. Знайшов усю твою шкільну статистику. Достатньо, щоб та історія скидалася на правдиву. — Потім він сміється. — Але нічого у твіттері, нічогісінько в соціальних мережах. Мені здавалося, що це так круто — ця аура таємничості. Дівчата в Ратґерсі цілодобово стирчать в інстаграмі, постячи гламурні фотки й чекаючи компліментів. Але ти була інша. Я думав, що така впевнена в собі. І уявити не міг, що ти щось приховуєш.

— Загалом я була чесною.

— *Загалом*? Що це значить?

— Я брехала тільки про своє минуле. І все. Не про малюнки від Ані. І вже точно не про те, що відчуваю до тебе. Я збиралася розповісти тобі всю правду минулої ночі за вечерею, присягаюсь.

Він мовчить. Просто дивиться на озеро. Неподалік діти граються дроном; він схожий на мініатюрний НЛО з вісьмома пропелерами, що шалено обертаються, і щоразу, коли він наближається, здається, що то літає рій бджіл. Розумію, що Адріан чекає продовження моєї історії, що він дає мені шанс виправдатися. Я роблю глибокий вдих.

— Гаразд, отже…

21

Усі проблеми почалися з простого стрес-перелому крижової кістки — крихітної тріщини в трикутній кістці біля основи хребта. То був вересень мого останнього класу в середній школі, і рекомендоване лікування полягало у восьмитижневому відпочинку — якраз на початку бігового сезону. Це була погана новина, але не повна катастрофа. Така травма поширена серед молодих дівчат-бігунок, легко лікувалась і не впливала на пропозицію, яку я отримала від Пенсильванського університету. Від болю лікарі прописали мені оксиконтин — одну пігулку 40 мг двічі на день. Усі казали, що я буду готова до зимових трекових перегонів у листопаді.

Я й далі ходила на всі тренування, тягала спорядження і допомагала всім підраховувати результати, але було важко спостерігати за товаришами по команді збоку, знаючи, що я маю бігти разом із ними. До того ж, оскільки в мене з'явилося більше вільного часу, мати розраховувала, що я допомагатиму вдома. Більше готуватиму їжу, більше прибиратиму, ходитиму по покупки й доглядатиму молодшу сестру.

Мати виховувала нас сама. Вона була невисока на зріст, повнувата й викурювала по пачці за день, хоч і працювала в Лікарні милосердя адміністраторкою виставлення рахунків, тож розуміла всі ризики для здоров'я. Ми з Бет вічно канючили, щоб вона кинула курити, постійно ховали її сигарети *Newport* під диваном чи в інших не доступних для неї місцях. Але вона просто йшла й купувала нову пачку. Казала, що це був її захисний механізм і щоб ми відчепилися від неї. За першої-ліпшої нагоди вона нагадувала, що в нас немає бабусь-дідусів, тіток-дядьків, і вже точно жоден новий чоловік не мріє на обрії — тож ми всі втрьох маємо стояти одна за одну. Це був рефрен нашого дитинства: стояти одна за одну.

Три-чотири суботи на рік лікарня викликала маму на «несподівану понаднормову роботу», для вирішення проблем із протермінованими платежами, в яких ніхто не міг розібратися. Якось у п'ятницю ввечері мамі зателефонували, і вона сказала нам, що наступного дня має йти на роботу. А потім попередила мене, що я повинна відвезти сестру в парк «Країна казок».

— Я? Чому я?

— Бо я обіцяла, що відвезу її.

— То відвези в неділю. У тебе ж вихідний у неділю.

— Але Бет хоче взяти із собою Ченгуан, а Ченгуан може поїхати тільки в суботу.

Ченгуан була найкращою подругою моєї сестри — дивачка з рожевим волоссям, яка малювала в себе на щоках котячі вуса. Вони з Бет були членкинями якогось аніме-клубу.

— Завтра змагання! У Веллі-Форджі. До третьої мене не буде.

— Пропусти змагання, — каже мати. — Ти ж не біжиш. Команді ти не потрібна.

Я спробувала пояснити матері, що моя присутність була б величезною психологічною підтримкою для товаришів по команді, але вона на це не купилась.

— Ти везеш Бет і Ченгуан.

— Вони вже завеликі для «Країни казок»! Це дитячий парк!

— Це така іронія. — Мати відчинила задні двері, запалила сигарету й видихнула дим через сітку. — Вони *знають*, що завеликі для цього, саме тому й хочуть туди поїхати. — Вона знизала плечима, наче це був цілком раціональний людський учинок.

Наступного ранку — в суботу, сьомого жовтня — Ченгуан прийшла до нас додому в жовтій футболці з блискучим білим єдинорогом й у вицвілих джинсах. Вона їла з пакетика кисло-солодкі жувально-мармеладні цукерки у вигляді спагеті й запропонувала мені. Я похитала головою і сказала, що краще здохну. Згори збігла Бет у такій же футболці з єдинорогом і в таких самих джинсах. Вочевидь, вони заздалегідь домовились одягтися однаково, і це була частина нашої химерно-дурнуватої пригоди.

Я наполягла на виїзді з дому о 9:00. Планувала бути на шосе, поки бігали мої товариші по команді, щоб, приїхавши до «Країни казок», дізнатися про результати. Але Ченгуан вкусив павук, і місце укусу постійно свербіло, тож нам довелося заїхати в аптеку *Walgreens*, щоб купити бенадрил. Це забрало пів години, тож ми переїхали міст Волта Вітмена аж о дев'ятій тридцять і тільки о дев'ятій сорок п'ять виїхали на швидкісну автомагістраль Атлантик-Сіті. Три смуги автомобілів мчали до узбережжя Нью-Джерсі зі швидкістю вісімдесят миль на годину. Я опустила вікна й зробила гучніше онлайн-радіо Q102, щоб не чути, як Бет і Ченгуан регочуться на задньому сидінні. Вони теревенили без угаву, постійно перебивали й перекрикували одна одну. Мій телефон лежав на консолі між передніми сидіннями. Заряджався від адаптера прикурювача. Крізь музику долинуло джеркотіння вхідного текстового повідомлення, а потім ще одного й ще одного. Я зрозуміла, що це, найімовірніше, моя подруга Лейсі, яка ніколи не обмежувалась одним повідомленням, а катала зразу п'ять. Смуга переді мною була вільна. Я кинула погляд на телефон, на вхідні повідомлення, що пересувалися вгору по екрану:

ЧОРТ ЗАБИРАЙ
БОЖЕ Ж ТИ МІЙ
!!!!!!!!
ти не повіриш хто на 3-му місці

Годинник на приладовій панелі показував 9:58. Я здогадалась, що перегони дівчат уже закінчились, і Лейсі сумлінно надсилала мені результати. Я знову перевірила дорогу, потім однією рукою взяла телефон, ввела свій пароль і набрала відповідь: скажи мені.

Збоку на екрані блимали три крапки, вказуючи на те, що Лейсі набирає відповідь. Я пам'ятаю, як Ед Ширан співав по радіо про замок на пагорбі. А ще пам'ятаю, що глянула у дзеркало заднього огляду. За мною їхав позашляховик, хлопець мало не висів на моєму бампері, і, недовго думаючи, я газонула, щоб трохи збільшити відстань між нами. У дзеркало мені було видно, як Бет і Ченгуан лопають одну гуммі-макаронину. Вони гризли її з обох кінців, як собаки в мультику «Леді та Блудько». Дівчата реготали, як божевільні, і я ще подумала: що, в біса, з ними таке? Це нормальна поведінка в підлітковому віці? А потім телефон запульсував у долоні, сигналячи, що Лейсі відповіла.

А потім була середа, і я прийшла до тями в лікарні у Вайнленді, Нью-Джерсі. У мене була зламана ліва нога, тріщини в трьох ребрах, а тіло підключене до дюжини моніторів і машин. Біля ліжка сиділа мати, стискаючи блокнот на спіралі. Я спробувала сісти, але не змогла поворухнутись. Я нічого не розуміла. Вона почала верзти якусь нісенітницю. Там, на автомагістралі, був велосипед. Якась сім'я везла пляжне причандалля на багажнику позашляховика, а потім звідти зірвався гірський велосипед, і всі машини почали виляти, щоб ухилитися від нього. Я спитала: «Де Бет?» — і її обличчя просто впало. І тоді я зрозуміла.

Водій переді мною зламав ключицю. Усі пасажири в позашляховику позаду отримали незначні травми. Ченгуан вийшла з аварії без жодної подряпини. Моя сестра виявилась єдиним смертельним випадком, але лікар сказав, що я була впритул до неї на другому місці. Усі в один голос запевняли, що я не повинна себе звинувачувати, що я не зробила нічого поганого. Усі звинувачували сім'ю з гірським велосипедом. У лікарні мене навідали кілька полісменів, але справжнього

розслідування ніхто так і не проводив. У якийсь момент, коли машина перевернулась, немов бочка, мій телефон вилетів у вікно. Він або розбився в трощі, або загубився десь у високих лілових диких квітах, що росли на узбіччі автостради. Я так і не дізналась, хто посів третє місце.

За два тижні я вийшла з лікарні з новим рецептом на оксиконтин, щоб використовувати його «за потреби знеболення», але біль переслідував цілодобово, щодня, від моменту пробудження до тієї хвилини, коли падала в ліжко. Пігулки трохи притлумлювали його, і я благала лікарів знову й знову виписувати мені рецепти — просто щоб пережити Геловін, День подяки, Різдво, — але до лютого я вже ходила нормально, тож рецептів мені більше не давали.

Біль був гіршим за все, що я будь-коли відчувала. Це те, чого люди не розуміють про оксиконтин, чи принаймні тоді ми цього не розуміли. За кілька місяців цей препарат перепрошив мій мозок, захоплюючи все більше й більше больових рецепторів, і тепер оксиконтин мені був потрібен, просто щоб жити. Я не могла ані спати, ані їсти, ані зосередитись на заняттях. І ніхто не попередив мене, що це станеться. Ніхто не сказав готуватись до боротьби.

Саме тоді я взялася за своїх однокласників — просила їх понишпорити у своїх ванних кімнатах, у спальнях батьків. Ти б вжахнувся, якби знав, скільки оксиконтину валяється в людей удома. І коли ці джерела врешті вичерпались, у мене з'явився друг, у якого був товариш, котрий знав одного хлопця. Купівлю оксиконтина в дилера дуже легко обґрунтувати логічно. Це ж ті самі пігулки, які мені наказали вживати лікарі. Я купувала ліки, а не наркотики. Але націнка була жахливою, і за місяць я спустошила всі свої заощадження. Три жалюгідні дні страждала від холодного поту й нудоти, перш ніж один із моїх нових друзів-наркоманів запропонував мені дешевшу й розумнішу альтернативу.

Героїн — таке велике страшне слово, хоча це те саме, що й Оксі, але за меншу ціну. Треба просто перебороти відразу до голки. На щастя, на *YouTube* знайшлося більш ніж достатньо помічного відео — навчальні ролики (начебто для діабетиків), де було детально показано, як знайти вену і як обережно й у правильний момент відвести назад поршень,

щоб переконатися, що ти встановив контакт із кровотоком. І щойно я це зрозуміла, все перетворилось із просто поганого на повне лайно.

Я ледве закінчила школу, та й то лише завдяки співчутливим учителям, які мене пошкодували. Але всі тренери розуміли, що відбувалося, тож Пен Стейт якимось чином відмовився від своєї пропозиції. Вони звинувачували автокатастрофу і мої травми, казали, що жодна фізіотерапія не дозволить мені підготуватися до осені, і я не пам'ятаю, щоб це мене розчарувало. Я навіть не пам'ятаю, як дізналася ці новини. На той час, коли вони звернулись до матері, я вже ночувала в *Northern Liberties*[33], завалюючись на диван нового друга Ісаака, якому було тридцять вісім років.

Після закінчення школи я тривалий час жила лише для того, щоб уживати наркотики і діставати гроші, для того щоб купувати ще більше наркотиків — будь-яких наркотиків. Якщо не було Оксі чи героїну, я вживала що доведеться. Мати витратила купу часу й грошей, намагаючись допомогти мені, але я була молодою і вродливою, а вона — старою, виснаженою і товстою — у неї не було шансів. Одного разу вона сіла на 17-й автобус, і в неї стався серцевий напад; мати мало не померла, поки приїхала швидка й забрала її в лікарню. А я цього навіть не знала, аж поки через шість місяців не опинилась у реабілітаційному центрі й не спробувала зателефонувати матері, щоб порадувати її хорошими новинами. А вона просто подумала, що я клянчитиму гроші, й поклала трубку.

Я телефонувала ще кілька разів, але мати не відповідала, тож я залишала оті довгі й безладні голосові повідомлення, визнаючи, що аварія сталася з моєї провини, і просила вибачення за все. На цей час я жила в «Тихій гавані» і була абсолютно тверезa, але вона, звичайно, мені не повірила. *Я* б теж собі не повірила. Нарешті одного дня мені відповів цей чоловік. Він сказав, що його звуть Тоні, і що він друг моєї матері, і що вона більше не хоче про мене чути. Коли я зателефонувала наступного разу, номер був відключений.

Я не розмовляла з матір'ю два роки. Навіть точно не знаю, що з нею сталося. Проте розумію, що в мене багато, дуже багато причин бути вдячною. Я вдячна, що не заразилась ані ВІЛ, ані гепатитом. Вдячна, що мене не зґвалтували. Вдячна водійці *Uber*, яка відволодала мене налоксоном, коли я втратила свідомість на задньому сидінні її

«пріуса». Вдячна судді, який відправив мене на реабілітацію, а не до в'язниці. Вдячна, що зустріла Рассела й він згодився стати моїм спонсором і спонукав знову почати бігати. Без його допомоги я б ніколи не зайшла так далеко.

Адріан не перериває моєї розповіді. Він просто дає мені говорити й говорити, аж поки я нарешті не доходжу до головного:

— Я завжди почуватимусь винною в тому, що сталося. Усі звинувачували водія з гірським велосипедом. Але якби я була уважною…

— Ти цього не знаєш, Меллорі. Може, ти б звернула з дороги, а може, й ні.

Але я знаю, що я маю рацію.

Я завжди знатиму, що я маю рацію.

Якби я повернулась у минуле й робила все заново, то просто змінила б смугу, або різко повернула б кермо, чи вдарила б по гальмах — і все й досі було б добре.

— Ми спали в одній спальні, я вже це казала? На двоярусному ліжку, яке ненавиділи і постійно скаржились матері. Казали їй, що ми єдині діти в нашому кварталі, які живуть в одній кімнаті, хоч це було зовсім не так! Тож хай там як, а після аварії, того дня, коли вийшла з лікарні, мати привезла мене додому, я піднялась нагору і…

І я навіть не можу описати, що відбувалося далі. Я не можу розповісти йому, наскільки тихо було в кімнаті без Бет і як я не могла заснути, не чуючи звуків її дихання і шурхотіння її простирадл.

— Це, мабуть, важко, — каже Адріан.

— Я дуже сумую без неї. Щодня. Може, саме тому я й брехала тобі, Адріане, не знаю. Але присягаюсь, що ніколи не брехала про все інше. Я не брехала про мої почуття і не брехала про малюнки. Я не пам'ятаю, як малювала їх. Хоча, думаю, що мала б пам'ятати. Розумію, що це — єдине логічне пояснення. Я їду зі Спрінґ-Брука в понеділок. Кілька тижнів поживу у свого спонсора. Спробую привести голову до ладу. Вибач, що була такою психопаткою.

Ми дістаємось до тієї точки розмови, де я сподіваюсь, що Адріан щось скаже — хай, може, і не «Я тебе прощаю», це було б занадто великодушно, — але хоча б якесь визнання того, що я звірила йому

душу, що розповіла історію, яку ніколи й нікому не розповідала, хіба що на зборах анонімних наркоманів.

Натомість він підводиться і каже:

— Нам треба йти.

Ми рушаємо до парковки. Біля машини Адріана граються троє малих хлоп'ят, цілячись із пістолетів, які склали з власних пальців, і стріляючи уявними кулями. Коли ми підходимо ближче, малі кидаються бігти асфальтованою парковкою, лементуючи, галасуючи й божевільно розмахуючи руками. Вони нагадують мені хлопчиків на великому гральному майданчику. Їм років по п'ять-шість, і ці діти зовсім не схожі на тихого й задумливого Тедді, який тягнеться до своїх книжок з картинками й блокнотів для малювання.

Адріан мовчить, аж поки ми не всідаємось у його автівку. Він запускає двигун і вмикає кондиціонер, але не рушає.

— Послухай, коли я вчора пішов з твого дому, то був дуже розлючений. Не тому, що ти збрехала мені — це ще пів біди. Але ти збрехала моїм батькам і всім їхнім друзям. Це просто неподобство, Меллорі. Не знаю, як їм тепер усе пояснюватиму.

— Я розумію, Адріане. Мені дуже шкода.

— Але справа ось у чому: після того як учора пішов од тебе, я не міг повернутися додому. Мої батьки знали про наше побачення, і я не хотів зустрічатися з ними, не хотів розповідати, що це був провал. Тому пішов у кіно. Там показували отой новий марвелівський фільм, і це був непоганий спосіб убити час. Я просидів там і двічі його подивився, тож зміг прийти додому після півночі. І коли нарешті піднявся нагору, у свою спальню, то там на столі мене чекало ось це.

Він простяг руку через переднє сидіння, відчинив бардачок і дістав аркуш паперу, замальований темним олівцем.

— Мабуть, тепер моя черга отримувати звинувачення в божевіллі? Припускаю, що ти цілком могла прокрастися в мій будинок, знайти мою спальню і покласти цей малюнок на стіл при тому, що мої батьки були вдома весь вечір. Можу також припустити, що то п'ятирічний Тедді пробрався в мій дім. Або його батьки. Але я думаю, що все не так, Меллорі, — хитає головою Адріан. — Найімовірніше пояснення полягає в тому, що ти весь цей час мала рацію. Це *малює* Аня. І вона хоче, щоб *я* знав, що ти кажеш правду.

---

33 Колишній промисловий район у Філадельфії, відновлений художниками в 1990-х роках, зараз є жвавим гіпстерським центром із художніми галереями та модними бутиками.

22

Ми повертаємось у Спрінґ-Брук і негайно беремося до справи. Я беру всі малюнки, які знаходжу в котеджі, плюс три картинки, які взяла в спальні Тедді. В Адріана є один малюнок, який опинився в нього на столі, плюс усі фотографії, які він зробив у барлозі Максвеллів. Він уже роздрукував усі зображення на струменевому принтері, щоб можна було долучити їх до створення послідовності. До того, як Рассел має приїхати й забрати мене, залишилось менше сорока восьми годин, і, перш ніж це відбудеться, я рішуче налаштована переконати Максвеллів у тому, що ми говоримо правду.

Розкладаємо всі малюнки на майданчику біля басейну, придавлюючи їх камінцями або купками сипкого гравію. Потім з пів години перекладаємо їх, намагаючись створити певну логічну послідовність, яка б мала якийсь сенс.

Після багатьох спроб і помилок ми отримуємо таке:

— Перший малюнок — це повітряна куля, — починаю я. — Ми в якомусь парку чи на полі. Якесь місце, де дуже багато відкритого простору. Багато неба.

— Тоді це точно не Спрінг-Брук, — каже Адріан. — Тут дуже великий рух повітряного транспорту з Філадельфії.

— Ми бачимо жінку, яка малює зображення повітряної кулі. Припустімо поки що, ніби це Аня. Судячи з її легкої сукні без рукавів, я думаю, що це літо, або ж ми перебуваємо в якомусь місці з теплим кліматом.

— Поряд дівчинка грається цяцьками. Можливо, донька Ані. Тедді якось казав, що в Ані є донька. Не схоже, щоб вона дуже добре за нею наглядала.

— Аж тут з’являється білий кролик.

— Дівчинка заінтригована. Вона грається іграшковим кроликом, а тут з’являється справжній.

— Отож вона йде за кроликом у долину…

— …але Аня не помічає, що дівчинка кудись іде. Вона дуже занурена в роботу. А ми вже бачимо, що дитина десь на обрії. Вона покинула свої іграшки. Це ще має сенс?

— Думаю, так, — каже Адріан.

— Добре, бо саме тут і починається плутанина. Щось іде не так. Кролик утік, а дівчинка заблукала. Можливо, вона травмувалась. Або навіть померла. Бо на наступному малюнку…

— До неї підходить ангел.

— І цей ангел веде дівчинку до світла.

— Але хтось хоче їх зупинити. Хтось женеться за ними.

— Це Аня, — каже Адріан. — Це та сама біла сукня.
— Точно. Вона біжить рятувати свою дівчинку, щоб її не забрали.

— Але Аня запізнюється. Ангел не хоче віддавати її.
— Або не може її віддати, — каже Адріан.
— Точно. А тепер якийсь провал.

— Ангел пішов разом із дівчинкою. Більше ми їх не бачимо. І тепер хтось душить Аню. Тут і досі не вистачає якоїсь частини головоломки.

— Минає час. Настає ніч. Мольберт Ані покинутий.

— У ліс приходить якийсь чоловік, несе інструменти. Схоже, це кирка й лопата.

— Цей чоловік тягне тіло Ані через ліс…

— Він бере лопату й копає яму.

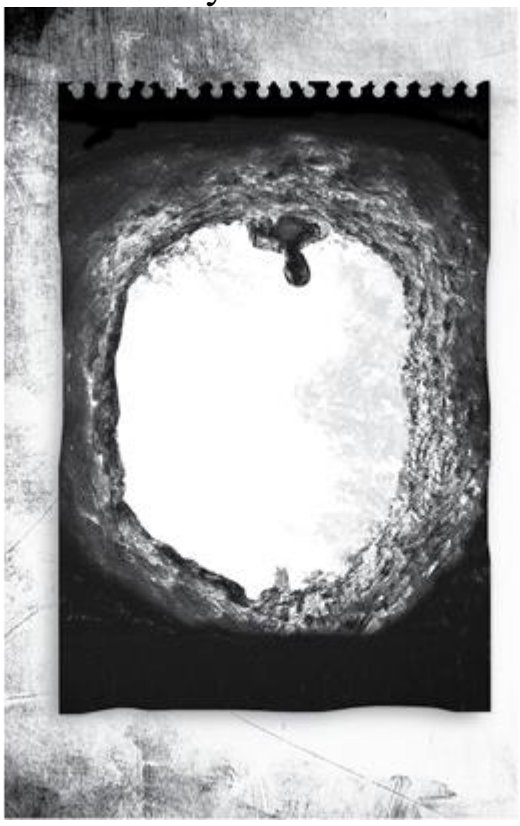

— А потім закопує тіло.

— Отже, Аню задушив цей чоловік, — припускає Адріан.

— Не обов’язково.

— Він тягне її тіло. Він її закопує.

— Але історія починається вдень. А чоловік з’являється пізніше, коли вже стає темно.

Адріан знову починає переставляти малюнки, розкладає їх в іншій послідовності. Але я вже перепробувала всі можливі варіанти, і тільки в цьому прослідковується якась логіка.

Або ж іще чогось не вистачає. Так буває, коли складаєш пазл: уся картинка готова, але не вистачає трьох-чотирьох шматочків, якраз посередині, і в коробці їх теж немає.

Адріан розводить руками.

— Чому вона просто не пояснить нам усе? Кинь ти ті дурні малюнки, користуйся словами. «Так і так, мене звуть Румпельштільцхен. Мене вбив ерцгерцог». Чи хто там. Навіщо така таємничість?

Він просто дратується, але ж і в мене самої постійно крутилося в голові це запитання: чому Аня така таємнича? Замість того щоб використовувати Тедді для малювання картинок, чому не скористатися словами? Чому не написати листа? Хіба що… я пригадую всі оті односторонні розмови, які підслуховувала в спальні Тедді, всі оті перепитування й угадування, в які він грався впродовж тихої години.

— Тедді казав, що Аня смішно говорить. Він казав, що її важко зрозуміти. А що як вона не розмовляє англійською?

Адріан уже готовий відкинути цю ідею, однак дістає бібліотечну книжку «Вибрані твори Енн К. Барретт».

— Гаразд, трохи поміркуймо. Ми знаємо, що Енні приїхала з Європи після Другої світової війни. Можливо, вона не говорить англійською. Можливо, Барретт — це навіть несправжнє її ім’я. Можливо, це вестернізована версія чогось штибу Баришников, одне з тих довгих язиколомних східноєвропейських прізвищ. І сім’я змінила його, просто щоб не виділятися.

— Саме так, — я схиляюся до цієї версії. — Джордж писав, що вже давно жив у Сполучених Штатах. Він уже асимілювався. Він і диякон

у церкві, і член міської ради. Аж раптом у Спрінґ-Брук із Богемії приїжджає його двоюрідна сестра. Вона — нагадування того, звідки він родом, тож чоловік її соромиться. Його лист у книжці дуже поблажливий, він постійно наголошує на її незначних досягненнях та легковажності.

Адріан клацає пальцями.

— Ось і пояснення про спіритичну дошку! Ти казала, що її відповіді були якоюсь тарабарщиною! Ти ще назвала їх кашею з літер. А що як вона писала іншою мовою?

Я пригадую той спіритичний сеанс — відчуття, що мене поховали в котеджі, як у склепі; тремтіння планшетки під кінчиками моїх пальців.

Я *знала*, що ми були не самі.

Я *знала*, що хтось рухав моєю рукою і дуже точно вибирав кожну літеру.

— Міці все записала, — кажу йому.

Ми йдемо через задній двір до будинку Міці. Я стукаю кісточками пальців у вхідні двері, але ніхто не відповідає. Тоді оминаємо будинок і підходимо до задніх дверей, як роблять її клієнти. Задні двері відчинені, й крізь сітчасту раму нам видно кухню, стіл із покриттям *Formica*, де Міці пригощала мене кавою. Я стукаю в сітчасту раму, а на мене, виляючи хвостом, дивиться годинник *Kit-Cat Klock*. Чую, що всередині працює телевізор, іде якийсь рекламний ролик про пам’ятні золоті долари:

— Ці монети високо цінуються колекціонерами й гарантовано зберігають свою вартість…

Я вигукую ім’я Міці, але мені навряд чи вдасться перекричати рекламу.

Адріан береться за ручку дверей, і ті виявляються відчиненими.

— Що ти думаєш?

— Я думаю, що Міці параноїчка і що в неї є пістолет. І якщо ми зненацька підкрадемося, то є шанс, що вона позносить нам голови.

— Але є також шанс, що з нею щось сталося. Може, посковзнулась у душі. Якщо літня людина не підходить до дверей, то треба з’ясувати чому.

Я знову стукаю, але відповіді так само немає.

— Прийдімо пізніше.

Але Адріан наполягає на тому, щоб відчинити двері й покликати її:

— Міці, з вами все гаразд?

Він заходить усередину — і що мені лишається робити? Уже повернуло на четверту годину, а день минає швидко. Якщо в Міці є інформація, яка може нам допомогти, то вона потрібна нам якомога швидше. Залишаю двері відчиненими й іду за хлопцем у будинок.

На кухні сморід. Запах такий, ніби давно не виносили сміття, а може, то смердить брудний посуд у раковині. На плиті стоїть сковорідка із застиглим свинячим жиром. Його поверхня помережана слідами маленьких лапок, і я не хочу думати про всіх тих шкідників, які живуть за стінами.

Іду за Адріаном у вітальню. Телевізор налаштований на канал *Fox News*, і ведучі сперечаються з гостем про останні загрози американській безпеці. Вони репетують, перекрикують одне одного, тож я хапаю пульт і вимикаю звук.

— Міці? Це Меллорі. Ви мене чуєте?

Усе ще немає відповіді.

— Може, вона ненадовго вийшла, — каже Адріан.

І залишила двері відчиненими? Тільки не Міці. Іду вглиб будинку й перевіряю ванну кімнату — нічого. Нарешті підходжу до дверей спальні Міці. Кілька разів стукаю, називаючи її ім’я, і врешті відчиняю.

У спальні штори запнуті, ліжко не застелене, на підлозі — розкиданий одяг. Повітря кисле й сперте, і я боюсь до чогось доторкатися. Двері вдаряються об плетений кошик для сміття, той перекидає миску, вона падає на бік і з неї вивалюються пожмакані серветки.

— Щось є? — запитує Адріан.

Я стаю на коліна і про всяк випадок зазираю під ліжко.

Брудна білизна є, Міці немає.

— Її тут нема.

Коли я підводжусь, на очі потрапляє стільниця тумбочки Міці. Крім лампи й телефона, бачу жменю ватяних кульок, пляшечку спирту й шматок латексного джгута.

— Що це? — запитує Адріан.

— Не знаю. Мабуть, нічого. Нам треба йти.

Ми повертаємось у вітальню, і Адріан знаходить на дивані блокнот, запханий під важку спіритичну дошку.

— Це він, — кажу йому.

Гортаю списки покупок і справ і добираюсь до останньої використаної сторінки — її записів під час сеансу. Вириваю з блокнота цей листок і показую Адріанові.

У школі я вивчала іспанську мову, а ще в мене були друзі, які студіювали французьку й китайську, але ці слова не схожі на жодну мову, з якою я стикалась.

— Ім’я Аня звучить по-російськи, — каже Адріан. — Але я впевнений, що це не російська мова.

Дістаю телефон і ґуґлю IGENXO, просто щоб переконатись — і це, мабуть, уперше я ґуглю фразу, яка не дає жодного результату.

— Якщо ґуґл цього не знає, значить, це точно не слово.

— Може, якась криптограма, — припускає Адріан. — Одна з тих головоломок, де кожна літера замінюється іншою буквою.

— Ми щойно вирішили, що вона не володіє англійською мовою, — нагадую йому. — Невже ти справді думаєш, що вона вигадує головоломки?

— Вони не складні, якщо знаєш усі хитрощі. Дай мені хвилинку.

Він бере олівець і сідає на диван Міці, рішуче налаштований зламати код.

А я ходжу по вітальні, намагаючись зрозуміти, чому Міці пішла з дому, не вимкнувши телевізор і залишивши двері відчиненими, коли це під моєю кросівкою щось хрускає. Звук такий, ніби я наступила на жука, на якусь маленьку комаху з твердим крихким панцирем. Піднімаю ногу й бачу, що насправді це тонка пластикова трубка, помаранчева й циліндрична, завдовжки вісім сантиметрів.

Я піднімаю її з підлоги, і Адріан відривається від роботи:

— Що це?

— Ковпачок від голки для підшкірних ін'єкцій. Схоже, вона сама собі робила уколи. Сподіваюсь, інсуліном, але ми говоримо про Міці, тому хтозна.

Тиняюсь по кімнаті й знаходжу ще три ковпачки — на книжковій полиці, у кошику для сміття й на підвіконні. Якщо врахувати гумовий джгут, то я впевнена, що діабет можна виключити.

— Ти вже закінчив?

Заглядаю в записи Адріана, але не схоже, що він на шляху до успіху.

— Щось важкувато, — визнає він. — Зазвичай шукаєш літеру, яка вживається найчастіше, і замінюєш її на літеру *E*. Тут маємо чотири літери *X*, але коли я замінюю їх на *E*, то це не допомагає.

Думаю, що він марнує час. Якщо я маю рацію стосовно мовного бар'єру Ані — а я впевнена, що так воно і є, — то спілкування англійською вже саме собою було б для неї важким завданням. Вона б не стала ще щось шифрувати. Вона хоче полегшити нам роботу, а не заплутати. Хоче максимально спростити своє послання.

— Дай мені ще хвилинку, — просить він.

І тут хтось стукає в задні двері.

— Алло! Є хто вдома?

Голос чоловічий, незнайомий.

Може, це прийшов хтось із клієнтів Міці, щоб зчитали його енергію?

Адріан засовує аркуш паперу в кишеню, і, коли ми заходимо на кухню, я бачу біля задніх дверей чоловіка у формі полісмена.

— Я вимагаю, щоб ви вийшли надвір.

23

Полісмен молодий — не більше двадцяти п’яти — з короткою стрижкою, темними сонцезахисними окулярами й здоровенними ручиськами, вкритими татуюванням. Між його зап’ястями й рукавами сорочки не видно й сантиметра голої шкіри — усе всуціль укрито зірками й смугами, білоголовими орланами й цитатами з Конституції.

— Ми хотіли дізнатися, чи все гаразд із Міці, — пояснює Адріан. — У неї були відчинені двері, але її тут немає.

— І що? Ви просто взяли й зайшли в дім? Вирішили пошукати всередині? — Він насмішкувато пропонує цю версію як безглузду, хоча саме так усе й відбувалось. — Я хочу, щоб ви відчинили двері й повільно вийшли надвір, ясно?

У кінці двору я бачу ще двох полісменів, які тягнуть довгі смуги жовтої стрічки від дерева до дерева. Далі, у глибині лісу, помічаю метушню спалахів світла, куртки зі світловідбивними поверхнями.

Чую, як чоловіки перегукуються про свої знахідки.

— Що відбувається? — запитує Адріан.

— Руки на стіну, — командує полісмен.

— Ви серйозно?

Адріан шокований, схоже, його ще ніколи не обшукували.

— Просто зроби це, — кажу йому.

— Це якась дурня, Меллорі. На тобі спортивні шорти! Ти не ховаєш там зброї.

Однак сама лише згадка слова «зброя», схоже, загострює протистояння. Ось уже двоє полісменів зі стурбованими обличчями йдуть до нас, несучи жовту стрічку. Я просто виконую інструкції і роблю те, що наказано. Притискаю долоні до цегляної стіни, опускаю голову й дивлюся на траву, поки полісмен плескає мене руками по талії. Адріан неохоче стає поруч зі мною і кладе долоні на стіну.

— Повна дурня.

— Заткнись, — наказує йому полісмен.

І якби я не боялась розтулити рота, то сказала б Адріанові, що насправді цей коп ще дуже люб’язний — я знавала копів у Філадельфії, котрі з такою спритністю могли тебе скрутити, надіти кайданки й тицьнути писком у землю, що ти б і оком не встиг змигнути. Адріан,

схоже, думає, що не зобов'язаний їх слухати, що він якимось чином вище закону.

Потім із-за рогу будинку виходять чоловік і жінка. Чоловік високий і білий, а жінка низенька й темношкіра, вони обоє повнуваті і якісь безформні. Чимось нагадують моїх шкільних психологів-консультантів. У діловому вбранні, немов просто з вішалок універмагів *Marshalls* чи *TJMaxx*, і в кожного з них на шиї висить значок детектива.

— Гей, Дарновскі, облиш, — гукає чоловік. — Що ти робиш з тією дівчиною?

— Вона була в будинку! Ви казали, що жертва жила сама.

— Жертва? — перепитує Адріан. — Із Міці все гаразд?

Замість відповіді вони нас розділяють. Чоловік веде Адріана через двір, тимчасом як жінка пропонує мені сісти за іржавий садовий стіл із кованого заліза. Вона розстібає поясну сумку, дістає бляшанку льодяників *Altoids* і вкидає один собі до рота. Потім пропонує мені, але я відмовляюсь.

— Я детектив Бріґґс, а мій партнер — детектив Кор. Наш молодий колега з суцільним тату — це офіцер Дарновскі. Прошу вибачення за його ревність. У нас уже давненько не було трупів, тому всі так метушаться.

— Міці мертва?

— Боюсь, що так. Годину тому її знайшли діти. Отам, серед дерев. — Вона показує в бік лісу. — Ви б її звідси побачили, якби не заважали оці дерева.

— Що сталося?

— Почнімо з вашого імені. Хто ви, де живете, звідки знаєте Міці?

Я чітко вимовляю своє ім'я і показую водійські права, а потім вказую через двір на свій котедж. Пояснюю, що працюю на сім'ю, яка живе по сусідству.

— Тед і Керолайн Максвелли. Я їхня няня і живу там у гостьовому котеджі.

— Ви спали в котеджі минулої ночі?

— Я сплю там щоночі.

— Ви не чули чогось незвичайного? Якогось шуму?

— Ні, але я рано лягла спати. До того ж був сильний дощ — і це все, що я пам’ятаю. Через вітер і грозу я нічого не могла почути. А коли, на вашу думку, Міці…

Я не можу змусити себе сказати слово «померла». І досі не можу повірити, що Міці справді мертва.

— Ми тільки починаємо тут працювати, — каже Бріґґс. — Коли ви бачили її востаннє?

— Не вчора, а за день до того. У вівторок уранці. Вона приходила до мене в котедж приблизно об одинадцятій тридцять.

— Навіщо?

Мені ніяково говорити це вголос, але я принаймні кажу правду.

— Міці була медіумом. Мала теорію, що в моєму котеджі живуть привиди. Тому вона принесла свою спіритичну дошку — таку, як дошка Уїджі, — і ми спробували встановити контакт.

Схоже, Бріґґс здивована.

— І це спрацювало?

— Не впевнена. Ми отримали кілька літер, але вони не мають якогось сенсу.

— Вона взяла з вас гроші?

— Ні, вона запропонувала допомогти безплатно.

— О котрій годині ви закінчили?

— О першій. Я в цьому впевнена, бо Адріан теж був тут. Під час обідньої перерви. Він мав піти, щоб повернутися на роботу. І саме тоді я бачила її востаннє.

— Ви пам’ятаєте, у що вона була вдягнена?

— Сірі штани, лілова блузка. З довгими рукавами. Усе дуже вільне й летюче. І багато прикрас — персні, намиста, браслети. Міці завжди носить багато прикрас.

— Це цікаво.

— Чому?

Бріґґс знизує плечима.

— Бо зараз на ній нічого цього немає. На ній навіть немає взуття. Тільки нічна сорочка. Чи була Міці з тих жінок, які виходять надвір у нічній сорочці?

— Ні, зовсім навпаки. Вона докладала чималих зусиль до своєї зовнішності. Це був химерний вигляд, але це був *її* вигляд, якщо ви розумієте, що я маю на увазі.

— А в неї не могло бути деменції?

— Ні. Міці турбувалась про багато різних речей, але її розум був гострим.

— То чому ви опинились у її будинку саме зараз?

— Ну, можливо, це прозвучить по-дурному, але в мене виникло запитання стосовно сеансу. Ми припустили, що, можливо, дух користувався якоюсь іншою мовою і саме тому ті літери нам нічого не сказали. Ми хотіли запитати в Міці, чи могло таке статися. Задні двері були відчинені, тож я знала, що вона має бути вдома. Адріан подумав, що їй могло стати погано, тому ми зайшли в будинок, щоб перевірити, чи з нею все гаразд.

— Ви нічого не займали? Ви не користувались чимось із її речей?

— Я відчинила двері спальні. Щоб подивитись, чи вона не спить. А ще я, здається, приглушила телевізор. Він так репетував, що перекривав усі інші звуки.

Бріґґс дивиться на мою талію, і я здогадуюсь, що вона придивляється до моїх кишень.

— Ви нічого не брали з будинку?

— Ні, звісно, ні.

— Тоді чи не будете ви проти витягти все зі своїх кишень? Я вірю, що ви кажете правду, але для всіх буде краще, якщо перевірю.

Я рада, що Адріан забрав ті записи із сеансу, так що тепер мені не треба про них брехати.

— Поки що це всі мої запитання, — каже вона. — Чи маєте ви якусь інформацію, яка могла б мені допомогти?

— На жаль, ні. А ви не знаєте, що сталося?

Детектив знизує плечима.

— Немає жодних ознак насильницьких дій. Я не думаю, що хтось завдав їй шкоди. А коли ви знаходите тіло літньої людини надворі? Одягненої в нічну сорочку? Зазвичай це якісь проблеми з ліками. Вони переплутують пігулки або вживають подвійну дозу. Жінка ніколи не згадувала про якісь призначення?

— Ні, — кажу я, і це правдива відповідь. Мені кортить розповісти про ковпачки від голок, про джгут і про запах шмаленої мотузки, який шлейфом супроводжував Міці. Але Бріґґс і сама все це обов'язково знайде після невеличкої екскурсії будинком.

— Що ж, не буду вас затримувати. І чи не важко вам буде покликати сюди Максвеллів? Тед і Керолайн? Я хочу поговорити з усіма сусідами.

Пояснюю, що вони на цілий день поїхали на узбережжя, але даю номери їхніх телефонів.

— Тед і Керолайн не дуже добре знали Міці, але я впевнена, що вони допоможуть, якщо зможуть.

Вона повертається, збираючись іти, але потім передумує і зупиняється.

— І останнє запитання — трохи не по темі, але я маю знати. Хто той привид, з яким ви намагались зв'язатися?

— Її звали Енні Барретт. Вона, ймовірно, жила в моєму котеджі. Ще в 1940-х роках. Кажуть…

Бріґґс починає кивати.

— О, я знаю все про цю Енні Барретт. Я ж місцева, виросла в Коррігані, по той бік лісу. Тільки мій батько завжди казав, що вся ця історія висмоктана з пальця. Це він так висловлювався про щось сфабриковане, про якусь нахабну брехню.

— Енні Барретт була реальною особою. У мене є книжка з її малюнками. У Спрінґ-Бруці всі про неї знають.

Детектив Бріґґс збирається щось заперечити, однак притримує язика за зубами.

— Не хочу псувати гарної історії. Тим паче зараз, коли в тутешньому лісі вимальовується ще більша таємниця. — Вона простягає візитівку. — Якщо згадаєте ще щось, зателефонуйте мені.

@@@

Потім десь із годину ми з Адріаном сидимо біля басейну, спостерігаючи за веремією на задньому дворі Міці й чекаючи подальшого розвитку подій. Очевидно, що для Спрінґ-Брука це величезна сенсація, бо задній двір аж кишить полісменами, пожежниками, медиками швидкої допомоги, ще й видніється чоловік,

у якому Адріан упізнає мера. Загалом ніхто нічого не робить, це просто натовп людей, які перемовляються і стоять без діла. Та нарешті з лісу виходять четверо набурмосених медиків, несучи на ношах полівініловий пакет, застебнутий на «блискавку», і невдовзі натовп починає рідшати.

Із узбережжя телефонує Керолайн, щоб дізнатися, як у мене справи. Вона каже, що вже отримала повідомлення від детектива Бріґґс і просто «вбита» цією новиною.

— Ну, тобто, мені не дуже подобалась ця жінка. Але я б нікому не побажала такої смерті. Уже з'ясували, що сталося?

— Вони вважають, що це неправильне поводження з ліками.

— А ти знаєш, що найдивніше? Ми справді чули, як Міці кричала того вечора, в четвер. Ми з Тедом сиділи біля басейну. У нас виникла суперечка, про яку, я думаю, ти вже знаєш. І раптом почули, як Міці репетує на когось у будинку. Наказує комусь забиратися геть, каже, що бачити не хоче ту людину. Ми чули кожне її слово.

— І що ви зробили?

— Я вже зібралась викликати поліцію. Насправді набрала 911 — і виклик пішов. Аж тут Міці вийшла надвір. Жінка була в нічній сорочці, і її голос зовсім змінився. Вона гукала ту людину, просила зачекати її. «Я хочу піти з тобою», — сказала вона. Мені здалося, що все знову налагодилось, тож я поклала слухавку й забула про це.

— А ви бачили ту людину?

— Ні, я просто подумала, що то був клієнт.

Мені це здалось малоймовірним. Не думаю, що Міці пускала клієнтів додому після настання темряви. Коли я вперше прийшла до неї, була лише сьома година вечора, і вона запитала, чого я так пізно стукаю у її двері.

— Послухай, Меллорі, може, ти хочеш, щоб ми приїхали раніше? Я хвилююся, що ти там сама і маєш самостійно давати собі з цим раду.

Я вирішую не казати їй, що поряд зі мною біля басейну сидить Адріан і вивчає записи, які ми знайшли в будинку Міці, все ще налаштований розшифрувати їх.

— Я в порядку, — заспокоюю її.

— Ти впевнена?

— Залишайтесь там стільки, скільки схочете. Тедді весело проводить час?

— Він засмутився, що ти їдеш, але океан — хороший відворотний засіб. — Я чую Тедді трохи здалеку, він дуже збуджений, щось кричить про те, що знайшов у відерці з піском. — Зачекай, любий, я розмовляю з Меллорі…

Я бажаю їй чудово розважитися й не турбуватися про мене — і кладу слухавку. Потім переповідаю розмову Адріанові, особливо частину про таємничого нічного відвідувача Міці. З його реакції я розумію, що ми дійшли однакового висновку, але надто нервуємось, щоб сказати це вголос.

— Ти думаєш, що це була Аня?

— Міці б ніколи не приймала клієнта в нічній сорочці. Без прикрас. Вона дуже чванилась своєю зовнішністю.

Адріан дивиться на всіх тих полісменів і медиків, котрі все ще метушаться в лісі.

— То що сталося, як ти вважаєш?

— Поняття не маю. Я завжди запевняла себе, що Аня сумирна — такий собі доброзичливий дух, — але це лише припущення. Усе, що я знаю, — це те, що її жорстоко вбили. Хтось тяг її тіло через ліс і вкинув у яму. Може, вона розізлилась і хоче мститися всім жителям Спрінґ-Брука. І Міці перша трапилась їй під руку.

— Гаразд, але чому зараз? Міці прожила тут сімдесят років. Чому Аня чекала стільки часу, щоб розлютитися?

Це справедливе запитання. І в мене немає жодної відповіді. Адріан покусує кінчик олівця і знову повертається до мішанини літер, наче вони мають відповіді на всі наші запитання. Метушня в сусідньому будинку потроху вщухає. Пожежники поїхали, сусіди розійшлись. Залишилось кілька полісменів. І наостанок вони заклеюють задні двері двома довгими смугами жовтої обмежувальної стрічки. Вони перетинаються посередині, утворюючи гігантський Х, немов бар’єр між будинком і зовнішнім світом.

Потім мій погляд падає на нотатки Міці, і раптом рішення стає очевидним.

— Ікси, — кажу я Адріану. — Вони не ікси.

— Про що ти говориш?

— Аня знала, що ми не володіємо її мовою. Тому вона ставила хрестики між словами. Як бар'єри. Це — пробіли, а не літери.

— Де?

Я беру в нього олівець і переписую літери, розташовуючи кожне слово на окремому рядку.

— Тепер *це* схоже на якусь мову, — кажу йому. — Щось слов'янське. Російська? Чи, може, польська?

Адріан відкриває телефон і вводить перше слово в перекладач *Google Translate*. Результати з'являються миттєво: *Igen* у перекладі з угорської мови означає «так». Тепер дуже легко перекласти все

повідомлення: YES X BEWARE X THIEF X HELP X FLOWER (ТАК Х БЕРЕГТИСЯ Х ЗЛОДІЙ Х ДОПОМОГТИ Х КВІТКА).

— Допомогти квітці? — запитує Адріан. — Що це значить?

— Не знаю. — Я пригадую малюнки, які витягла зі сміттєвого кошика, чи не було там часом сторінки з якимись квітами. — Але це достеменно пояснює, чому вона використовує малюнки. Її рідна мова — угорська.

Адріан відкриває телефон і робить знімок.

— Ти маєш переслати цей текст Керолайн. Це — доказ того, що ти нічого не вигадуєш.

Заздрю його впевненості.

— Це нічого не доводить. Це купа літер, які будь-хто міг написати на папері. Вона звинуватить мене в тому, що я купила угорський словник.

Але Адріана це не зупиняє. Він раз за разом перечитує ці слова, наче сподівається знайти в них якийсь глибший, прихований сенс.

— Будь обережний, бережись злодія. Але хто цей злодій? Що він украв?

У цій головоломці так багато частинок, що в мене починає боліти голова. Здається, що ми намагаємось вставити квадратний кілочок у круглий отвір або шукаємо дуже просте рішення для дуже складної проблеми. Я так сильно намагаюся зосередитись і думати, що дуже дратуюсь, коли починає дзвонити телефон, збиваючи мене.

Але потім бачу ім’я на визначнику номера.

Будинок для літніх людей «Притулок для спочинку», місто Акрон, штат Огайо.

24

— Це Меллорі?

— Так.

— Привіт. Це Джелісса Белл із «Притулку для спочинку», Акрон. Ви телефонували вчора стосовно місіс Кемпбел.

— Так, справді. Я можу з нею поговорити?

— Знаєте, це складно зробити. Я можу передати слухавку місіс Кемпбел, але розмова у вас навряд чи вийде. У неї остання стадія

деменції. Я п’ять років була її опікуном, і майже щоранку вона мене не впізнавала. Дуже сумніваюсь, що ця жінка зможе відповісти на ваші запитання.

— Мені потрібна лише загальна інформація. Ви часом не знаєте імені її матері?

— Вибачте, люба, не знаю. Але якби й знала, то не могла б вам цього сказати.

— А вона ніколи не згадувала про спадок? Про те, що отримала велику суму грошей від тітки Джин?

Жінка сміється.

— Ну, такого я вам *точно* не можу сказати. Існують закони про недоторканність приватного життя! Мене виженуть з роботи.

— Авжеж. Вибачте.

Схоже, вона чує розпач у моєму голосі, бо пропонує компроміс:

— Завтра у нас із полудня до четвертої — години відвідування. Якщо ви справді хочете поговорити з місіс Кемпбел, то можете прийти, і я вас познайомлю. Для наших пацієнтів відвідувачі корисні. Це підтримує активність мозку, змушує нейрони працювати. Просто не плекайте великих сподівань, гаразд?

Я дякую їй за витрачений на мене час і кладу слухавку. До Акрона звідси добрих шість годин, а в мене є лише ніч і завтрашній день, щоб переконати Максвеллів, що я кажу правду. Пояснюю все Адріану, і він погоджується, що не варто витрачати час на ризиковані плани.

Якщо рішення моєї проблеми існує, то доведеться шукати його просто тут, у Спрінґ-Бруці.

@@@

Увечері ми йдемо до міста в «Бістро» — маленький традиційний ресторанчик, де подають такі ж страви, як і в хорошій закусочній у Джерсі, однак тут є м’яке внутрішнє освітлення, справжній бар і джазове тріо, тож усе коштує вдвічі більше, ніж очікуєш. А потім, після вечері, безцільно гуляємо околицями, бо ніхто з нас не наважується побажати одне одному на добраніч. Адріан наполягає на тому, що приїде провідати мене в Норрістауні, і запевняє, що я можу проводити час в Спрінґ-Бруці, скільки мені заманеться. Але я знаю, що без роботи все буде по-іншому: я почуватимусь тут чужою, наче

більше сюди не належу. Просто хочу, щоб знайшовся якийсь спосіб переконати Максвеллів, що я кажу правду.

Адріан бере мою руку й стискає її.

— Може, коли ми повернемось у котедж, там з'являться нові малюнки, — каже він. — Нові підказки, які допоможуть осмислити все це.

Але я думаю, що це малоймовірно, бо Тедді весь день на пляжі.

— Аня не може малювати сама, — нагадую. — Їй потрібні руки. Вона мусить працювати через медіума.

— То, може, ти на це зголосишся. Дай їй шанс закінчити цю послідовність.

— І як ти собі це уявляєш?

— Ми повертаємось у котедж, ти заплющуєш очі й пропонуєш їй узяти управління тобою на себе. Учора це спрацювало, так?

Від однієї згадки про той епізод у барлозі мене починають бити дрижаки.

— Це не те, що я хотіла б знову пережити.

— Я сяду поряд і потурбуюсь, щоб ти була в безпеці.

— Хочеш подивитись, як я сплю?

Він сміється.

— Ну, якщо так ставити запитання, то це звучить жахливо. Пропоную залишитись тут і переконатись, що з тобою все гаразд.

Така ідея мені не дуже подобається, але вже темніє, а вибору в мене немає. Схоже, Адріан переконаний, що в цій послідовності таки не вистачає одного чи кількох малюнків, і через те що Тедді немає цілий день, хтось має позичити свій час і руки, щоб Аня могла закінчити свою розповідь.

— А раптом я засну, а нічого не станеться?

— Можу почекати годину й вислизну за двері. Або, якщо хочеш, я б міг… — Він знизує плечима. — Я б міг залишитись до ранку.

— Я не хочу спати з тобою цієї ночі. Це надто рано.

— Розумію, Меллорі. Просто хочу допомогти. Я ляжу на підлозі.

— До того ж мені не можна залишати гостей на ніч. Це одне з правил поведінки.

— Але тебе вже майже звільнили, — нагадує мені Адріан. — Не думаю, що ми маємо й далі грати за їхніми правилами.

@@@

Зупиняємось біля аптеки *Walgreens*, щоб Адріан міг купити зубну щітку. У магазині є невеличкий відділ канцтоварів, тож ми ще купуємо блокнот для малювання, коробку олівців і товстий маркер *Sharpie*. Може, цього Ані буде замало, але їй доведеться задовольнитися саме цим.

Коли приїжджаємо до котеджу, я відчуваю, що маю влаштувати Адріанові екскурсію всередині, і це займає всього три секунди.

— Тут чудово, — каже він.

— Знаю. Я сумуватиму за цим.

— Не втрачай надії. Я думаю, що цей план має всі шанси спрацювати.

Вмикаю музику, а потім ми ще добру годину розмовляємо, бо від того, що ми збираємось зробити, почуваємось якось ніяково. Якби я запросила Адріана переспати, то точно знала б, що робити. Але натомість ми плануємо зробити щось іще інтимніше й особистіше.

Близько опівночі я врешті набираюся сміливості лягати спати. Іду до ванної і переодягаюсь у м'які спортивні шорти і стару шкільну футболку *Central High*. Чищу зуби ниткою і щіткою, умиваюсь і наношу на обличчя зволожувальний крем. А потім стою ні в сих ні в тих перед дверима, боячись їх відчинити, бо почуваюсь по-дурному, ніби збираюсь покрасуватися в спідньому. Хоча мені б хотілося надіти кращу піжаму, щось симпатичніше, ніж подерта шкільна футболка з дірочками навколо шиї.

Виходжу з ванної і бачу, що Адріан уже приготував мені постіль. Усе світло вимкнене, крім маленької лампи біля ліжка. Блокнот для малювання й олівці лежать на нічному столику так, щоб я могла легко їх дістати, якщо охопить натхнення чи ще щось.

Адріан стоїть на кухні спиною до мене, дістаючи з холодильника бляшанку зельтерської. Він не помічає мене, аж поки я не стаю просто позаду.

— Думаю, я готова.

Він обертається й усміхається.

— На вигляд цілком готова.

— Сподіваюсь, тобі не дуже нудно.

Він показує мені свій телефон.

— У мене є гра *Call of Duty Mobile*. Я рятуватиму заручників в Узбекистані.

Стаю навшпиньки й цілую його.

— На добраніч.

— Удачі, — каже він.

Я лягаю в ліжко, вкриваюсь простирадлом, а Адріан вмощується на стільці в дальньому кінці котеджу. За шумом стельового вентилятора й сюрчанням галасливих цвіркунів я майже не помічаю присутності хлопця. Повертаюсь на бік обличчям до стіни. Після двох довгих і виснажливих днів розумію, що проблем із засинанням не буде. Щойно торкаюсь головою подушки, одразу відчуваю, як усе моє напруження спадає; відчуваю, як розслаблюються мої м'язи, як тіло м'якшає. І хоч Адріан усього за кілька кроків, уперше за багато ночей у мене немає відчуття, ніби за мною хтось стежить.

Пам'ятаю тільки один із моїх снів. Я в Зачарованому лісі, лежу на добре втоптаній стежці й дивлюся вгору на чорне нічне небо. Ноги підняті над землею. Якась тьмяна постать тягне мене за кісточки, волочить тіло по підстилці із сухого листя. Мої руки підняті над головою. Відчуваю, як пальці чіпляються за каміння й коріння, але не можу вхопитися за них; я немов паралізована й не можу зупинити того, що відбувається.

А потім дивлюся вгору з дна якоїсь ями; таке враження, ніби я впала на дно колодязя. Моє тіло скручене в крендель. Ліва рука затиснута під спиною, а ноги широко розставлені. Я знаю, що повинно боліти більше, ніж насправді, але якимось чином одночасно перебуваю у своєму тілі й поза ним. Високо наді мною в яму заглядає якийсь чоловік. Щось маленьке й м'яке вдаряє в груди. Воно відскакує вбік, і я бачу, що це дитяча іграшка — плюшевий кролик. За ним падає плюшевий ведмедик і маленький пластмасовий м'ячик.

— Мені шкода, — каже той чоловік, і голос звучить глухо, ніби він говорить під водою. — Мені дуже, дуже шкода.

Потім мене по обличчю б'є грудка землі. Я чую, як лопата з тихим шурхотом встромляється в купу землі, і на мене знову падає земля й каміння. Чую, як бурчить той чоловік; відчуваю, як на груди тисне вага, як вона все більше притискає моє тіло, а потім я вже нічого не бачу. Суцільна темрява.

Потім намагаюсь розплющити очі — і знову опиняюсь у своєму котеджі. Світло вимкнене, а маленький годинник на нічному столику показує 3:03. Я лежу в ліжку, стискаючи олівець зі зламаним грифелем. Навіть у темряві бачу, що мої кухонні стільці порожні. Припускаю, що Адріан утомився чекати, поки щось станеться, і пішов додому.

Я встаю, щоб переконатись що двері зачинені. Відкидаю простирадла й звішую ноги з ліжка, і тільки тоді бачу, що голий до пояса Адріан спить на підлозі, лежачи паралельно до мого ліжка й поклавши голову на зігнутий лікоть і скручену жужмом сорочку.

Простягаю руку й обережно трясу його за плече.

— Гей.

Він миттєво сідає.

— Що сталось?

— Це спрацювало? Я щось намалювала?

— Ну, і так, і ні.

Він вмикає маленьку лампу, потім розгортає блокнот для малювання й показує першу сторінку. Вона майже вся вкрита карлючками. Поверхня сторінки всуціль замальована грифелем. Лишились тільки дві маленькі білі плямки — два місця, де кінчик олівця проштрикнув папір, і там видніється тепер наступна чиста сторінка.

— Якраз минула перша ночі, — розповідає Адріан. — Ти спала десь близько години. Я вже збирався здатися й теж лягати. Тож вимкнув світло й ліг на підлогу. І тоді почув, як ти повернулась і потяглась по блокнот. Ти навіть не сіла. Малювала це, лежачи в темряві.

— Це й на малюнок не схоже.

— Може, Аня каже нам, що вона закінчила. Більше малюнків немає. У нас уже є все, що потрібно.

Але цього не може бути. Чогось іще не вистачає, я в цьому впевнена.

— Мені приснилось, що я на дні ями. Якийсь чоловік сипав на мене землю лопатою. Можливо, це малюнок тієї землі.

— Можливо, але яка нам з того користь? Про що ми можемо дізнатися з малюнка землі?

Встаю, щоб дістати решту малюнків. Я хочу розкласти їх на підлозі й подивитися, як оці чорні густі карлючки впишуться в послідовність. Адріан благає мене трохи поспати.

— Тобі треба відпочити, Меллорі. Завтра наш останній шанс усе це з’ясувати. Просто лягай спати.

Адріан знову жмакає свою футболку й формує з неї найсумнішу подушку у світі, а потім вкладається спати на тверду дерев’яну підлогу. Він заплющує очі, а я перестаю думати про Аню, уздрівши його торс. Юнак засмаглий і підтягнутий — природний результат фізичної праці на свіжому повітрі впродовж усього літа. Мабуть, об його пружний живіт дуже зручно було б кидати монетки, граючи в пристінок. Адріан добрий і співчутливий, а таку статуру, як у нього, рідко побачиш у сучасних чоловіків. І я, як остання дурепа, змушую його спати на підлозі.

Адріан розплющує очі й бачить, що я досі на нього дивлюся.

— Ти б не могла вимкнути світло?

Простягаю руку, легенько проводжу пальцями по його грудях і беру за руку.

— Авжеж, — відповідаю. — Але спочатку я хочу, щоб ти піднявся сюди.

25

Я прокидаюсь від запаху масла й кориці. Адріан, уже одягнений, метушиться на кухні. Він знайшов у моїй комірчині зелені яблука і тепер стоїть над плитою, перевертаючи лопаткою щось схоже на млинець. Дивлюсь на годинник: зараз лише сьома тридцять ранку.

— Чому ти не спиш?

— Я їду в Акрон. Зустрітися з Долорес Кемпбел. Якщо вирушу зараз, то ґуґл каже, що буду там десь о другій.

— Це марнування часу. Ти збираєшся подолати чотириста миль, щоб зустрітись із жінкою, яка не впізнає власну медсестру.

— Це наша остання зачіпка. Можна, я візьму малюнки й книжку з бібліотеки? Я їй покажу їх, подивимось, чи викличуть вони якусь реакцію.

— Не викличуть.

— Можливо, ти маєш рацію. Але я все одно спробую.

Він так рішуче налаштований, аж я відчуваю, що зобов'язана поїхати разом із ним, але ж маю провести день із Тедді.

— Я мушу залишитися тут. Вони організовують для мене вечірку.

— Сам упораюсь. Я саме завантажив нову аудіокнижку, «Спадкоємець джедаїв». Мені її якраз вистачить до Акрона й назад.

Він приносить кухоль чаю і тарілку яблучних млинців із корицею та заохочує мене сісти в ліжку.

— А тепер подивимось, що ти про них скажеш. Це рецепт мого батька.

Я сідаю і відкушую шматочок: так, вони справді чудові — солодкі, терпкі, маслянисті й дуже смачні, навіть кращі за чуррос.

— Вони неймовірні.

Він нахиляється й цілує мене.

— Там на плиті є ще. Я зателефоную тобі з дороги й розповім, про що дізнаюся.

Мені трохи сумно, що він їде. Муситиму вбити цілий день до початку вечірки о третій. Але відчуваю, що Адріана неможливо відмовити від поїздки, що він зубами вхопиться за будь-яку зачіпку, щоб мені не довелось їхати зі Спрінґ-Брука.

@@@

Проводжу ранок, пакуючи свої речі. Це не займає багато часу. Шість тижнів тому я приїхала в Спрінґ-Брук із секондхендівською валізою і купкою одягу. Тепер, завдяки щедрості Керолайн, мій гардероб значно побільшав, але обновки скласти нікуди. Тому я дуже ретельно згортаю сукні по п’ятсот доларів кожна й кладу їх у сорокалітровий пластиковий мішок для сміття — те, що мої подруги в «Тихій гавані» охрестили «валізою тверезого способу життя».

Потім взуваю кросівки й виходжу на останню пробіжку околицями. Намагаюсь не думати про те, як сильно я сумуватиму за Спрінґ-Бруком — за всіма цими маленькими магазинчиками й ресторанчиками, розкішно прикрашеними будинками, чудовими газонами й садами. Я була в квартирі Рассела в Норрістауні — його район і близько не нагадує цей. Рассел живе на десятому поверсі багатоповерхового будинку поряд з офісним парком і центром виконання замовлень *Amazon*. Увесь цей комплекс оточений автострадами, багатокілометровим димучим асфальтом і бетоном. Паршиве місце, як не крути, але, очевидно, саме там мені й судилося бути.

Мабуть, вечірка біля басейну — це такий красивий жест. Керолайн розвішує кілька гірлянд навколо заднього дворика, а потів вони з Тедді напинають саморобний банер із написом: «Дякуємо, Меллорі». Тед і Керолайн чудово вдають, що мене не звільняли. Ми всі поводимось так, ніби я йду за власним бажанням, і це трохи знижує рівень ніяковості. Керолайн хазяйнує на кухні, готуючи їжу, а я плаваю в басейні разом із Тедом і Тедді. Ми втрьох влаштовуємо жартівливі перегони, в яких Тедді постійно примудряється перемагати. Я цікавлюсь вголос, чи не потрібна Керолайн якась допомога — може б, їй хотілося трохи поплавати, — і раптом розумію, що ніколи не бачила її в басейні.

— У неї від води сверблячка, — каже Тедді.

— Хлор, — пояснює Тед. — Я пробував відрегулювати баланс *pH*, але нічого не допомагає. У неї надзвичайно чутлива шкіра.

О четвертій я все ще не отримую звісток від Адріана. Уже збираюсь відправити йому повідомлення, коли з дворика гукає Керолайн, що вечеря готова. Вона поставила на стіл глеки з крижаною водою і свіжовичавленим лимонадом, а ще цілу гору здорової їжі — смажені

на грилі креветки на шпажках, салат із цитрусових з морепродуктами і тарілки зі свіжоприготованими на пару кабачками, шпинатом і кукурудзою в качанах. Очевидно, що вона доклала чимало турботи й зусиль до всього цього, і я відчуваю, що Керолайн почувається винною за те, що звільнила мене. Починаю роздумувати над тим, чи не перегляне вона моє майбутнє. Можливо, в мене ще є шанс залишитись. Тедді жваво розповідає, як він провів цілий день на пляжі й у парку розваг. Він детально розказує мені про кімнату сміху, про автодром, про краба в океані, який щипав його за маленькі пальчики. Його батьки теж навперебій діляться своїми історіями, і здається, що ми ведемо пречудову сімейну розмову, а все немов знову стало так, як було раніше.

На десерт Керолайн приносить шоколадні лавові вулкани — мініатюрні бісквітні тістечка, наповнені липким теплим ганашем, увінчані кульками ванільного морозива. Вони приготовані настільки досконало, що коли я відкушую перший шматочок, то буквально задихаюсь.

Усі сміються з моєї реакції.

— Вибачте, — кажу я. — Але нічого смачнішого в житті не їла.

— О, це чудово, — промовляє Керолайн. — Я рада, що ми можемо завершити літо на цій високій ноті.

І тут я розумію, що нічого не змінилось.

@@@

Я пропоную допомогти з миттям посуду, але Тед і Керолайн наполягають на тому, що візьмуть прибирання на себе. Вони нагадують, що я — почесний гість, і заохочують погратися з Тедді. Тож ми з ним повертаємось до басейну й востаннє граємо в усі наші улюблені ігри: у «Вигнанця», у «Титанік» і в «Чарівника країни Оз». А потім довго лежимо поряд на плоту й просто дрейфуємо по басейну.

— А далеко до Норрістауна?

— Недалеко. Їхати менше години.

— Отож ти й далі зможеш приїжджати на вечірки біля басейну?

— Сподіваюсь, — кажу йому. — Я не впевнена.

Та, щиро кажучи, я сумніваюсь, що колись знову з ним побачуся. Тед і Керолайн без проблем знайдуть нову няню, і вона, звісно, буде гарненькою, розумною і чарівною. А Тедді весело проводитиме з нею

час. Мене ж запам’ятають як химерну примітку в їхній сімейній історії — няньку, яка протрималась усього сім тижнів.

Але мене обсідають болючі думки: можу легко уявити, що через багато років, коли Тедді приведе університетську подругу додому на вечерю на День подяки, моє ім’я слугуватиме такою собі перчинкою-посміховиськом для підтримання розмови за столом. Мене згадають як божевільну няньку, яка обмалювала всі стіни й вірила, що уявна подруга Тедді була реальною особою.

Ми лежимо з ним на плоту й милуємось пречудовим заходом сонця. Хмари міняться всіма відтінками рожевого й лілового, і ми дивимось на небо немов на якийсь шедевр світового мистецтва в музеї.

— Але ми точно можемо бути друзями по листуванню, — обіцяю йому. — Ти надсилатимеш мені малюнки, а я писатиму тобі листи.

— Я б дуже цього хотів.

Він показує вгору на літак, який пливе у височіні за обрій, тягнучи за собою довгі смуги білої пари.

— А в Норрістаун можна долетіти літаком?

— Ні, друже, там немає аеропорту.

Він розчарований.

— Колись я полечу на літаку, — говорить він. — Тато каже, що великі літаки за годину пролітають п’ятсот миль.

Я сміюсь і нагадую Тедді, що він уже літав літаком.

— Коли ви прилетіли додому з Барселони.

Він хитає головою.

— Ми приїхали з Барселони машиною.

— Ні, то ви їхали в аеропорт. А потім сіли на літак. Ніхто не їздить машиною з Барселони до Нью-Джерсі.

— А ми зробили це. Ми їхали всю ніч.

— Це інший континент. На шляху — величезний океан.

— Там побудовано підводний тунель, — запевняє він. — Із супертовстими стінами для захисту від морських чудовиськ.

— Ти просто поводишся по-дурному зараз.

— Запитай мого тата, Меллорі! Це правда!

А потім я чую, як на опалубці басейну дзвонить мій телефон. Я увімкнула його на повну гучність, щоб не пропустити дзвінок від Адріана.

— Я зараз повернусь, — кажу до Тедді.

Перекидаюсь із плота у воду й пливу до стінки басейну, але не встигаю. Коли я дотягаюсь до телефону, виклик переходить у голосову пошту.

Я бачу, що Адріан надіслав мені фотографію. Це літня темношкіра жінка в тонкому червоному кардигані, яка сидить в інвалідному візку. Вона дивиться порожнім поглядом, але волосся в неї акуратно підстрижене. Вигляд має непоганий, схоже, за нею добре доглядають.

Потім надходить наступне фото — та сама жінка позує разом із темношкірим чоловіком років п’ятдесяти. Він обіймає жінку й спрямовує її увагу на камеру, щоб вона дивилася в об’єктив.

Адріан знову телефонує.

— Ти отримала мої фотографії?

— Хто ці люди?

— Це Долорес Джин Кемпбел і її син Кертіс. Дочка і внук Енні Барретт. Я оце провів із ними дві години. Кертіс щонеділі приїжджає провідати маму. А ми все неправильно зрозуміли.

Цього не може бути.

— Енні Барретт була темношкірою?

— Ні, але вона точно не угорка. Жінка народилась в Англії.

— Вона англійка?

— Її внук стоїть біля мене. Я дам слухавку Кертісу, і він сам тобі все розкаже, гаразд?

Тедді дивиться на мене з басейну, йому нудно, він хоче щоб я швидше повернулась і погралась із ним. Я самими губами вимовляю слова «п’ять хвилин», він вилазить на пліт і починає молотити по воді маленькими ніжками, пересуваючись разом із плотом по басейну.

— Привіт. Меллорі, це Кертіс. Ви справді живете в котеджі бабусі Енні?

— М-м-м… думаю, так.

— Спрінґ-Брук, Нью-Джерсі. За Гайденс-Ґлен, еге ж? Ваш друг Адріан показав мені кілька малюнків. Але вам не треба боятися, моя бабуся не переслідує вас.

Я зовсім розгубилась.

— Звідки ви знаєте?

— Ось що сталося. Вона переїхала в Спрінґ-Брук після Другої світової війни, так? Щоб жити у свого двоюрідного брата Джорджа. Вони мешкали на східному боці Гайденс-Ґлен, який тоді був дуже білим і заможним. А мій дідусь Віллі жив на західному боці Гайденс-Ґлен, у районі під назвою Корріган. У секторі для кольорових. Він качав газ у *Техасо*, а після роботи спускався до джерела, щоб зловити собі вечерю. Дідусь любив рибалити. Він щодня їв форель і окуня, якщо вони клювали. І ось він помічає симпатичну білу дівчину, яка ходить босоніж. І носить блокнот для малювання. Вона гукає до нього й вітається, а дідусь казав, що навіть глянути на неї боявся. Бо, знову ж таки, це 1948 рік, пам'ятаєте? Якщо ти темношкірий чоловік, а тобі усміхається біла жінка, ти відвертаєшся. Але бабуся Енні родом із Кресскомба, Велика Британія. Приморське місто, повне карибських мігрантів. Вона не боїться темношкірих людей. Вона щодня вітається з дідусем. Упродовж наступного року вони стають друзями, а невдовзі й більше, ніж друзями. Незабаром дідусь уже щоночі скрадається лісом, щоб зустрітися з бабусею в її котеджі. Ви розумієте, про що я?

— Думаю, так. — Кидаю погляд на басейн, щоб подивитися, як там Тедді. Він і досі дрейфує колами на плоту, і я почуваюсь винною, що залишаю його без уваги в цей останній день, але маю дослухати до кінця. — І що сталося?

— Так от, одного дня Енні приходить до двоюрідного брата Джорджа й каже, що вагітна. Тільки тоді вона не вживала такого слова. Імовірно, сказала, що «носить дитину під серцем». Розповідає Джорджеві, що батько дитини — Віллі і що вона збирається втекти з ним. Вони хотіли переїхати на Захід, в Огайо, й жити на сімейній фермі Віллі, де б ніхто їх не турбував. І Енні дуже вперта, так що Джордж розуміє, що не зможе її зупинити.

— То що ж сталося?

— Ну, Джордж, видно, розлютився. Він каже, що її дитина буде гріховною. Лякає її, що в очах Бога їхній зв'язок не вважатиметься шлюбом. Заявляє, що Енні для нього померла, а сім'я відмовиться визнавати її існування. Ну й чудово — відповідає вона, їй до них завжди було байдуже. Потім дівчина збирає свої речі й зникає. Через що Джордж опиняється в дуже скрутному становищі. Він-бо опора громади. Диякон у церкві. Тож не може сказати людям, що його

двоюрідна сестра дременула з кольоровим чоловіком. Він радше помре, ніж дозволить правді вийти назовні. І тоді Джордж придумує історію. Він іде в м'ясний магазин і купує два відра свинячої крові. Тоді ще судова експертиза була не настільки розвинена, і кров була просто кров'ю. Розбризкує її по всій хатині, перекидає меблі, створюючи враження, що хтось пограбував будинок. Потім викликає поліцію. У місті провели облаву, протягли сіті через увесь струмок, але тіла так і не знайшли, бо тіла ніколи й не було. Бабуся називала це Великою втечею. Наступні шістдесят років вона провела на фермі біля Акрона. У 1949 році народила мою матір, Долорес, а в 1950-му — мого дядька, Тайлера. На момент смерті мала чотирьох онуків і трьох правнуків. Вона дожила до вісімдесяти одного року.

Кертіс розповідає цю історію впевнено й переконливо, але я й досі не можу в неї повірити.

— І ніхто так і не дізнався правди? Люди в Спрінґ-Бруці досі думають, що її вбили. Вона — місцеве страховисько. Діти кажуть, що вона бродить у лісі.

— Я думаю, що Спрінґ-Брук мало змінився з 1940-х років. Тоді він був заможним, а тепер, б'юсь об заклад, ви просто називаєте його «успішним». Різні слова про одне й те ж. Але якщо ви поїдете в Корріган, то знайдете чимало людей, які знають правду.

Пригадую розмову з детективом Бріґґс.

— Здається, я вже одну зустріла. Але я їй просто не повірила.

— Що ж, сподіваюсь, це вас заспокоїть, — каже Кертіс. — Мене чекає дружина в машині, тож мушу повернути вам вашого друга.

Я дякую Кертісу за витрачений час, і він передає слухавку Адріанові.

— Неймовірно, правда ж?

— То ми помилялись у всьому?

— Енні Барретт ніхто не вбивав. Вона — не наш привид, Меллорі. Усі ці малюнки надходили від когось іншого.

— Тедді! — Я піднімаю голову й бачу Керолайн Максвелл, яка стоїть на краю басейну й гукає сина. — Уже пізно, любий. Пора митися.

— Ще п'ять хвилинок! — просить він.

Я махаю Керолайн, показуючи, що потурбуюсь про нього.

— Мені треба йти, — кажу Адріанові. — Ти не хочеш зайти, коли повернешся додому? Це ж моя остання ніч.

— Якщо ти не проти почекати допізна. GPS каже, що я не повернусь до півночі.

— Я чекатиму. Їдь обережно.

Голова йде обертом. Таке враження, що я з розгону врізалась у цегляну стіну. Розумію, що провела останній тиждень, ідучи хибним шляхом, і тепер маю зібрати докупи й переосмислити все, що знаю про Аню.

Але спочатку слід витягти Тедді з басейну.

— Ну ж бо, Ведмежатку. Треба помитися.

Ми беремо рушники й ідемо до кабінки літнього душу. Біля кабінки є маленька лавочка, і Керолайн уже поклала там піжамку Тедді в пожежних машинках і чисту білизну. Я простягаю руку в кабінку, вмикаю воду й регулюю кранами її температуру, щоб була тепла. Потім Тедді заходить усередину й замикає двері, а я стою назовні, тримаючи його рушник. Мокрі купальні плавки Тедді ляскають об бетонну підлогу, а потім його маленькі ніжки виштовхують їх до мене. Я скручую поліефірну тканину в руках, витискаючи з неї всю воду. Потім кидаю погляд на подвір'я будинку Міці. На кухні горить світло — детектив Бріґґс повернулась на місце злочину. Вона ходить по двору з якоюсь металевою палицею, тикає нею в землю, щось вимірює. Я вітально махаю їй рукою, і жінка підходить.

— Меллорі Квінн, — каже вона. — Я чула, що ви завтра залишаєте Спрінґ-Брук.

— Якось не склалося.

— Так само каже й Керолайн. Хоча мене трохи здивувало, що ви про це не згадували.

— Просто не прийшлось до слова.

Детектив чекає, чи не скажу я ще чогось, але що вона хоче від мене почути? Пишатися звільненням наче не випадає. Намагаюся змінити тему.

— Я щойно розмовляла з онуком Енні Барретт. Чоловіком на ім'я Кертіс Кемпбел, який живе в Акроні, штат Огайо. То він стверджує, що його бабуся Енні прожила аж до вісімдесяти одного року.

Бріґґс усміхається.

— Я ж вам казала, що вся та історія шита білими нитками. Мій дід виріс із Віллі. Вони часто разом рибалили.

Нас перебиває Тедді, гукаючи з кабінки душу:

— Гей, Меллорі!

— Я тут, дружочку.

У його голосі чується паніка.

— На милі сидить жук.

— Який жук?

— Великий. Тисячоніжка.

— Бризни на нього водичкою.

— Я не можу, треба, щоб ти це зробила.

Він відмикає двері й відступає в дальній куток кабінки, даючи мені дорогу. Я простягаю руку до бруска мила *Dove*, очікуючи побачити якусь гидку слизьку лусочницю, але там нічого немає.

— Де він?

Тедді хитає головою, і я здогадуюсь, що жук був просто хитрістю, приводом змусити мене відчинити двері.

Він пошепки запитує:

— Нас арештовують?

— Хто?

— Ота тітка з поліції. Вона на нас сердиться?

Я збентежено дивлюсь на Тедді. Що за безглузда розмова?

— Ні, дружочку, все добре. Ніхто нікого не арештовує. Просто домивайся, гаразд?

Я зачиняю двері, і він замикає їх за мною.

Детектив Бріґґс досі чекає.

— Усе гаразд?

— Він у порядку.

— Я маю на увазі вас, Меллорі. У вас такий вигляд, ніби ви щойно побачили привида.

Опускаюся на стілець, намагаючись укоськати рій думок у голові, і кажу, що й досі не можу оговтатись від телефонної розмови.

— Я переконала себе, що Енні Барретт убили. Просто не можу повірити, що люди розповсюджують цю історію вже сімдесят років.

— Що тут скажеш, правда погано впливає на Спрінґ-Брук. Якби місто було трохи толерантнішим, можливо, Віллі й Енні могли б тут

залишитися. Може, й Джорджеві не свербіли б руки розігрувати цю кримінальну комедію. — Бріґґс сміється. — Знаєте, в моєму відділі все ще є хлопці, які вірять, що вбивство справді було. Я розповідаю їм правду, а вони сприймають це так, ніби я хочу підняти якийсь заколот — темношкіра жінка-полісмен розпалює расову ворожнечу. — Вона знизує плечима. — Хай там як, а я не хочу вас надовго затримувати. У мене просто є одне невеличке запитання. Ми знайшли мобільний телефон Міці на кухні. Акумулятор розрядився, але завдяки зарядному пристрою він знову запрацював. Схоже, жінка саме збиралась відправити вам повідомлення. Для мене воно не має жодного сенсу, але, може, для вас це щось значить. — Вона дивиться у свій блокнот, мружачись поверх окулярів для читання. — Ось що тут написано: «Нам треба поговорити. Раніше я помилялась. Аня — це не ім'я, це…» — Бріґґс зупиняється і дивиться на мене. — Оце й усе, що там було. Ці слова щось означають для вас?

— Ні.

— А як щодо *Ані*? Може, це одруківка?

Я киваю в бік душової кабінки:

— Аня — це ім'я невидимої подруги Тедді.

— Невидимої подруги?

— Йому п'ять років. У нього жива уява.

— Я знаю, що вона несправжня, — гукає він. — Я знаю, що вона просто вигадка.

Бріґґс нахмурює брови, спантеличена цим загадковим повідомленням. Потім перегортає кілька сторінок у записнику.

— Вчора я розмовляла з Керолайн Максвелл, і вона сказала, що чула, як Міці з кимось сперечалась увечері в четвер. Вона бачила, як Міці вийшла з дому в нічній сорочці близько двадцять другої тридцять. Ви часом нічого не чули?

— Ні, але мене тут і не було. Я гостювала в Адріана. За три квартали звідси. Його батьки влаштували вечірку. — Згадую, що о двадцять другій тридцять сиділа в саду Квіткового палацу, марнуючи час на «Вибрані твори Енн К. Барретт». — А судовий медик знає, як саме померла Міці?

Бріґґс притишує голос, щоб не чув Тедді.

— На жаль, схоже, що це пов’язано з наркотиками. Гостре враження легень через передозування. Приблизно в четвер уночі або в п’ятницю рано-вранці. Але не викладайте це у фейсбук. Потримайте в секреті кілька днів.

— Це був героїн?

Вона здивована:

— Звідки ви знаєте?

— Просто здогад. Я дещо помітила в її будинку. По всій вітальні валялись ковпачки від голок.

— Що ж, ваш здогад правильний, — каже Бріґґс. — Ви не знаєте про літніх людей, які вживають важкі наркотики, але лікарні Філадельфії бачать їх щотижня. Це більш поширено, ніж може здатися. Можливо, її відвідувач був дилером. Може, вони посварилися. Ми все ще намагаємось відновити повну картину того, що сталося. — Детектив пропонує мені ще одну візитівку, але я кажу, що маю першу. — Якщо ви щось згадаєте, зателефонуйте мені, гаразд?

Після того як Бріґґс іде, Тедді, бездоганно чистий і вдягнутий у свою піжамку з пожежними машинками, відчиняє двері з душової кабінки. Я обіймаю його і кажу, що прийду вранці, щоб попрощатися. Потім заводжу малого у дворик і відправляю в будинок.

Мені вистачає витримки, щоб повернутись у котедж і замкнути двері. Потім падаю на ліжко й зариваюсь обличчям у подушку. За останні тридцять хвилин сталося стільки сенсаційних одкровень, що я просто не можу їх усвідомити. Це занадто приголомшливо. Тепер шматочки головоломки розсипались і перемішалися ще більше.

Але одне я знаю точно.

Максвелли мені брехали.

26

Я чекаю, поки зовсім стемніє, щоб Тедді точно вже спав, і аж тоді йду в будинок поговорити з Тедом і Керолайн. Вони сидять у барлозі в оточенні всіх моїх божевільних замальовок темних лісів, загублених дітей і крилатих ангелів. У кутку кімнати лежить захисна плівка й різне причандалля для фарбування — малярні валики, суха штукатурка, два

відра білої фарби для стін *Benjamin Moore Atrium White*. Схоже, вранці, як тільки Рассел мене забере, вони заходяться все це зафарбовувати.

Керолайн попиває вино з келиха, під рукою в неї пляшка мерло *Kendall-Jackson*. Тед тримає кухоль гарячого чаю, старанно дме на його поверхню, а з колонки *Alexa* тим часом долинає якась радіостанція яхт-року. Схоже, вони раді мене бачити.

— Ми сподівались, що ти зайдеш, — каже Керолайн. — Ти все спакувала?

— Майже.

Тед простягає мені свій кухоль, пропонуючи понюхати.

— Я щойно скип'ятив трохи води для чаю з гінкго-білоби. Налити тобі?

— Ні, дякую.

— Думаю, тобі сподобається, Меллорі. Він корисний при запаленні. Після довгого тренування. Ось я тобі принесу.

Вибору не лишається.

Він кидається на кухню, і я можу заприсягнутися, що бачу в очах Керолайн проблиск роздратування. Однак вона лише запитує:

— Сподіваюсь, тобі сподобалася вечеря?

— Так, це було неймовірно. Дякую.

— Чудово, що ми змогли влаштувати тобі гідні проводи. І я вважаю, що це було корисно для Тедді. Щоб дати йому відчуття завершеності. Для дітей це важливо.

Западає ніякова пауза. У мене готові запитання, які треба поставити, але я хочу дочекатися повернення Теда, щоб побачити реакцію кожного з них. Ковзаю поглядом по кімнаті, й очі зупиняються на двох малюнках, які я раніше чомусь прогледіла, — маленькі й майже біля підлоги. Не дивно, що ми з Адріаном їх пропустили. Малюнки розташовані біля електричної розетки, а один зовсім *оточує* розетку, ніби електрика вивергається з неї і стає елементом сюжету. Ангел користується якоюсь чарівною паличкою — притискає її до грудей Ані, оточує її енергетичним полем і паралізує.

— Це електрошокер *Vipertek*?

Керолайн усміхається, визираючи з-за келиха вина.

— Вибач?

— На цих малюнках. Я не помітила їх у п’ятницю. Хіба її паличка не схожа на ваш *Viper*?

Керолайн бере пляшку й наливає в келих вина по самі вінця.

— Якщо ми почнемо інтерпретувати всі символи на цих малюнках, то нам і ночі не вистачить.

Але я знаю, що ці малюнки — не символи. Вони — частина послідовності, вони — забраклі елементи головоломки. Адріан мав рацію щодо таємничих чорних карлючок: *Аня каже нам, що вона закінчила. Більше малюнків немає. У нас уже є все, що потрібно.*

Тед повертається менше ніж за хвилину з паруючим кухлем сірої рідини. Вона схожа на воду, в якій полоскали ганчірку для підлоги, і смердить, як зоомагазин. Я беру підставку й прилаштовую кухоль на журнальному столику.

— Його не треба заварювати, — пояснює Тед. — Можна пити, коли трохи охолоне.

Потім він сідає поряд із дружиною і вовтузиться з ноутбуком, замінюючи Марвіна Ґея на Джоні Мітчелл, на ту її пісню, де струменисті пасма волосся ангела і за́мки з морозива в повітрі.

— Я дізналася дещо цікаве про Міці, — кажу їм. — Перед самою смертю вона надсилала мені повідомлення. Хотіла, щоб я знала, що Аня — це не ім’я. Це щось інше. Детектив Бріґґс не змогла в цьому розібратися.

— Ну, це, безумовно, ім’я, — каже Тед. — Це зменшувальна форма російського імені Анна. Воно дуже поширене в Східній Європі.

— Авжеж, але я спробувала вставити його в *Google Translate*. І виявляється, що це слово з угорської мови. Воно означає «мамуся». Не мати, а мамуся. Так, як сказала б дитина. Хіба не дивно?

— Не знаю, — каже Керолайн. — Справді?

— Чай смачніший, коли теплий, — каже Тед. — Він розріджує слиз у пазухах.

— А знаєте, що ще дивно? Тедді каже, що ніколи не літав літаком. Навіть незважаючи на те, що три місяці тому ви всі разом прилетіли сюди з Барселони. А за даними *American Airlines*, це восьмигодинний політ. Я перевіряла. Як може хлопчик забути про найбільшу у своєму житті подорож літаком?

Керолайн починає щось пояснювати, але Тед швидко перериває її:

— Це насправді смішна історія. Тедді нервувався через поїздку, тож я вирішив дати йому димедрол. Кажуть, він допомагає дітям заснути. Але ж я не знав, що Керолайн *уже* дала йому димедрол. Тож він отримав подвійну дозу. Він вирубився на цілий день. Прокинувся аж тоді, коли ми їхали в орендованому автомобілі.

— Серйозно, Теде? Це ваше пояснення?

— Це правда.

— Подвійна доза димедролу?

— Що ти маєш на увазі, Меллорі?

Він видушує усмішку, проте його очі благають мене припинити розпитування.

Але тепер я вже не можу зупинитися.

Я ще маю поставити найбільше запитання.

Запитання, яке все пояснить.

— Чому ви не сказали мені, що Тедді — це дівчинка?

Я дуже ретельно спостерігаю за реакцією Керолайн, і якщо вона щось і виявляє, то це якесь лицемірне обурення.

— Ну, перш за все, ми вважаємо формулювання твого запитання образливим. Ти розумієш чому?

— Я бачила його в душі. Після купання. Невже ви думали, що я ніколи не дізнаюся?

— Майже так і вийшло, — сумно мовить Тед.

— Це не таємниця, — каже Керолайн. — Ми, звісно ж, не соромимось його ідентичності. Просто не знали, як ти це сприймеш. Очевидно, що Тедді народився дівчинкою. І впродовж трьох років ми виховували його як дівчинку. Але потім він дав нам зрозуміти, що ідентифікує себе як хлопчика. Тож так, Меллорі, ми дозволили йому виражати свою стать за допомогою одягу й зачіски. І, звичайно ж, дозволили вибрати якесь маскулінне ім'я. Він обрав ім'я свого тата.

— Про трансгендерних дітей так багато цікавих досліджень, — говорить Тед, а його очі все ще благають мене: будь ласка, будь ласка, *будь ласка,* заткнись же ти нарешті. — У мене в кабінеті є кілька книжок, якщо тобі цікаво.

І що найбожевільніше: я думаю, вони й справді сподіваються, що я вдаватиму, ніби все це нормально.

— Ви хочете сказати, що ваша п’ятирічна дитина — трансгендер, і це й досі жодним чином не випливло?

— Ми розуміли, що ти це так сприймеш, — каже Керолайн. — Ми знали, що в тебе сильні релігійні переконання…

— У мене немає жодних проблем із трансгендерними людьми…

— То нащо ти здіймаєш стільки галасу?

Я більше її не слухаю. Мій розум уже помчав уперед. Бо тепер я розумію, що всі дивацтва Тедді та його химерна поведінка мають під собою підґрунтя. Те, що він уникав маленьких хлопчиків на дитячому майданчику. Його істерики, коли Тед тяг його до перукаря. Його манія носити одну й ту саму смугасту лілову футболку. Вона світло-лілова, майже лавандова, — найжіночніший колір у його гардеробі.

І всі ці настирливі запитання зі школи про реєстрацію в дитячому садочку…

— У вас немає картки щеплень, — здогадуюсь я. — Можливо, у вас є свідоцтво про народження. Звісно, маючи гроші, можна купити фальшивку. Але школи в Спрінґ-Бруці дуже серйозно ставляться до щеплень. Вони вимагають, щоб необхідні документи їм надсилав безпосередньо лікар. А ви не можете їх дістати. Тому зі школи й телефонують увесь час.

Тед хитає головою.

— Це неправда. У нас був чудовий педіатр у Барселоні…

— Перестаньте згадувати Барселону, Теде. Ви ніколи не були в Барселоні. Ваша іспанська жахлива. Ви навіть *potato*[34] не можете вимовити! Я не знаю, де ви ховалися ці останні три роки, але точно не в Барселоні.

Якби я не була така збуджена, то помітила б, що Керолайн раптом притихла. Вона замовкла й тепер тільки спостерігає і слухає.

— Ви вкрали чиюсь маленьку дівчинку. Нарядили її хлопчиком. І вбиваєте їй у голову, що вона хлопчик. І вам це сходить з рук тільки тому, що їй п’ять років. Бо її світ ще зовсім маленький. Але що буде, коли вона піде до школи? Коли в неї з’являться друзі? Коли вона підросте, коли активізуються її гормони? Невже ви, двоє людей з університетськими дипломами, справді уявили собі, що це спрацює? Та ви просто…

Уриваю свою тираду, бо слово, яке я хотіла використати, — «божевільні».

До мене доходить, що треба припинити цю розмову, бо я ділюся своїми висновками не з тими людьми. Невже я справді сподіваюся, що Максвелли погодяться зі мною? Що вони покаються й зізнаються в усьому, що накоїли? Треба негайно йти звідси, знайти детектива Бріґґс і все їй розповісти.

— Мені треба пакуватися, — бовкаю, як остання ідіотка.

І я підводжуся, ніби вони отак візьмуть і випустять мене звідси.

— Теде, — промовляє Керолайн спокійним голосом.

На півдорозі до дверей об мою голову розбивається скло. Я падаю вперед і впускаю телефон. По обличчю й шиї тече якась рідина. Я піднімаю руку, щоб зупинити кровотечу, і вся долоня стає червоною. Мене вкриває мерло *Kendall-Jackson*.

Позаду чується сварка Максвеллів.

— Він на кухні.

— Я дивився на кухні.

— У великій шухляді. Де я тримаю марки!

Виходячи з барлога, Тед обережно переступає моє тіло, стараючись не зачепити, наче це не він щойно розтрощив пляшку об мій череп. Чоловік минає мій смартфон, який лежить на килимі екраном униз. Там, на головному екрані, є тривожна кнопка — застосунок «одним дотиком», який передасть адресу Максвеллів у центр екстреного виклику. Але я не можу до неї дотягнутися — і встати не можу через сильний біль. Максимум, на що я здатна, — це впертися носками кросівок у підлогу й відштовхуватись, поволі пересуваючись по підлозі на животі.

— Вона повзе, — каже Керолайн. — Або намагається повзти.

— Секунду, — гукає Тед у відповідь.

Я простягаю руку по телефон і розумію що з моїм сприйняттям простору щось сталося. Телефон уже не за кілька сантиметрів од мене — зненацька він опиняється посеред коридору, на відстані, що дорівнює довжині футбольного поля. Я чую кроки Керолайн у себе за спиною, хрускіт битого скла під її черевиками. І геть не впізнаю її. Вона більше не та любляча мати, яка привітала мене у своєму домі й спонукала вірити в себе. Ця жінка перетворилася на… щось інше. В її

очах холод і тверезий розрахунок. Вона дивиться на мене як на пляму на підлозі, як на дефект, який треба усунути.

— Керолайн, будь ласка, — кажу їй, але замість слів виходить якась каша. Я підвищую голос і знову пробую говорити, але губи не слухаються. Я схожа на ляльку, в якої сідає батарейка.

— Ш-ш-ш, — шепоче вона, притискаючи палець до губів. — Ми не хочемо розбудити Тедді.

Я перекочуюсь на бік і відчуваю, як биті скалки впиваються в стегно. Керолайн намагається обійти мене, тримаючись подалі, але я розлягаюсь упоперек коридору, перегороджуючи їй дорогу. Згинаю праве коліно, і, дякуючи Богу, воно рухається добре. Підтягаю праве стегно якомога ближче до тіла. І коли Керолайн нарешті набирається сміливості, щоб переступити через мене, різко викидаю ногу вперед і щосили б'ю п'ятою в її гомілку. Лунає гучний удар, і вона важко падає, придушивши мене.

І я знаю, що вона в моїх руках. Знаю, що я сильніша, ніж Керолайн і Тед, разом узяті. Я провела останні двадцять місяців, готуючись до цього моменту. Бігала, плавала й правильно харчувалась. Робила по п'ятдесят відтискань через день, поки Тед і Керолайн сиділи, пили вино й нічого не робили. Тож я не збираюсь просто сидіти склавши руки й здаватися. Передпліччя Керолайн падає поряд з моїм обличчям, я хапаю його зубами й щосили кусаю. З несподіванки вона скрикує, відсмикує руку і тягнеться до мого телефона. Я хапаю її ззаду за сукню, сіпаю, і м'яка бавовна рветься, як папір, оголюючи шию і плечі. І в цей момент я нарешті вздріваю те горезвісне татуювання університетських часів, зроблене в період її високохудожніх метань, коли вона була одержима Джоном Мільтоном і «Втраченим раєм».

Це — пара великих крил, укритих пір'ям, просто між лопатками.

Крила ангела.

Із кухні поспішає Тед. У руках тримає *Viper* і кричить Керолайн, щоб вона забиралася з його дороги. Я знову підтягаю до себе ногу — це моя остання надія, — якщо вдарю його, може, він впустить *Viper*, може, мені вдасться…

---

34 Картопля (*icn.*).

27

Я кліпаю кілька разів і прокидаюсь у темряві.

У сутінках упізнаю знайомі обриси: моє ліжко, тумбочку, непорушний стельовий вентилятор, товсті дерев'яні крокви над головою.

Я в котеджі.

Сиджу прямо на стільці з жорсткою спинкою, і носові пазухи в мене горять. Таке враження, ніби їх промили хлоркою.

Намагаюсь підвестись, але виявляю, що не володаю руками: мої зап'ястя схрещені за спиною, скручені під болючими кутами й міцно прив'язані до стільця.

Я ворушу губами, щоб покликати на допомогу, але голову туго стягує якась лямка. У рот запхана ганчірка, зжужмана в мокру кулю завбільшки з яблуко, яка нестерпно тисне на щелепу.

Мої м'язи напружені, а серце починає калатати в грудях, коли я розумію, що не можу рухатись, не можу говорити, не можу кричати, навіть не можу відкинути волосся з обличчя. Позбавте людину вибору «бий або біжи» — і не залишиться нічого, крім паніки. Дикий жах клубком підступає до горла, і мене ось-ось знудить, та, на щастя, цього не стається, бо тоді я напевно задихнулася б.

Заплющую очі й проказую коротку молитву: «Будь ласка, допоможи мені, Господи. Допоможи мені придумати, що робити». Потім я роблю носом глибокий затяжний вдих, максимально наповнюючи повітрям легені, і видихаю. Це вправа на розслаблення, якої я навчилась у реабілітаційному центрі, вона допомагає вгамовувати тривогу: сповільнює пульс і заспокоює нерви.

Повторюю цю вправу тричі.

А потім змушую себе думати.

У мене ще є варіанти. Мої ноги не зв'язані. Є шанс, що я зможу встати, але тоді стілець буде прив'язаний до спини, як панцир у черепахи. Рухатимусь я повільно й незграбно, але сама можливість ходити повністю не виключена.

Я можу повертати голову ліворуч і праворуч. Мені видно досить далеко на кухню, щоб розібрати цифри на світлодіодному годиннику мікрохвильовки: 11:07. Адріан має повернутися близько опівночі. Він обіцяв зайти до мене. А раптом хлопець постукає у двері котеджу, а ніхто не відповість? Чи є шанс, що він таки спробує проникнути всередину?

Ні, не думаю.

Хіба що я зможу подати йому сигнал.

Я не дотягнуся до своїх кишень, але не сумніваюсь, що вони порожні. Ані телефона. Ані ключів. Ані електрошокера. Зате на кухні є повна шухляда ножів. Якби вдалось якимось чином дістати ножа й перерізати пута, я позбулась би стільця й мала б зброю.

Ставлю ступні на підлогу й нахиляюсь уперед, намагаючись встати, але центр ваги тягне назад. Я розумію, що моя остання надія — це кидок уперед із достатнім імпульсом для того, щоб підвестись. Правда, я боюсь, що зроблю занадто різкий рух і впаду на підлогу.

І поки збираюсь із духом, щоб спробувати, чую кроки знадвору, які піднімаються старими зачовганими сходами. Потім двері розчиняються всередину, і Керолайн вмикає світло.

На ній та сама сукня з круглим вирізом, що й раніше, але тепер на руках ще й сині латексні рукавички. Вона тримає одну зі своїх симпатичних екосумок із супермаркету — з такими ви ходите в гастроном, щоб уберегти океани від засмічення пластиком. Схоже, Керолайн здивована, що я отямилась. Жінка кладе сумку на кухонний стіл і починає викладати її вміст: запальничку для гриля-барбекю, металеву чайну ложку й крихітний шприц із помаранчевим ковпачком.

Увесь цей час я благаю її, але слова в мене не виходять, тільки звуки. Вона намагається все ігнорувати й зосередитись на тому, що робить, але я бачу, що дратую її. Зрештою вона простягає руку мені за голову й ослабляє лямку. Я викашлюю мокрий кляп, той скочується на коліна, а потім плюхається на підлогу.

— Не здумай кричати, — каже вона. — Говори нормальним голосом.

— Навіщо ви це зі мною робите?

— Я намагалася влаштувати тобі чудові проводи, Меллорі. Приготувала свій фірмовий салат із морепродуктів. Розвішала гірлянди. Ми з Тедом навіть зібрали тобі вихідну допомогу. Заробіток

за місяць. Хотіли зробити сюрприз завтра вранці у вигляді чека. — Вона сумно хитає головою, а потім дістає із сумки маленький поліетиленовий пакетик із білим порошком.

— Що це?

— Це героїн, який ти поцупила з дому Міці. Учора ввечері, коли нишпорила в її спальні.

— Це неправда…

— Та ні, Меллорі, усе так і є. У тебе чимало невирішених проблем. Ти вдавала із себе студентку університету, зірку легкої атлетики — звідси й уся ця нервовість. А тут ще й шок через втрату роботи, втрату зарплати *і* втрату житла. Усі ці стреси довели тебе до зриву.

Я розумію, що насправді вона в це не вірить — просто репетирує «легенду». А Керолайн веде далі:

— Ти відчайдушно потребувала дози і знала, що Міці вживала, тож проникла в її дім і знайшла там заначку. Однак не знала, що її героїн був змішаний з фентанілом. Дві тисячі мікрограмів достатньо, щоб звалити коня. Опіоїдні рецептори переповнились, і ти перестала дихати.

— Це те, що ви розкажете поліції?

— Це такого висновку вони дійдуть. На підставі твоєї історії. І розтину. Завтра вранці я постукаю у ці двері, щоб поцікавитись, чи не потрібна тобі допомога із пакуванням речей. Коли ти не відповіси, скористаюся своїм ключем, щоб зайти всередину. Я знайду тебе в ліжку з голкою, яка стирчатиме з твоєї руки. Закричу й покличу Теда. Він битиме тебе в груди й намагатиметься робити серцево-легеневу реанімацію. Ми зателефонуємо в 911, але медики скажуть, що ти мертва вже кілька годин. Вони скажуть, що ми нічого не могли вдіяти. А оскільки ми такі хороші люди, то потурбуємось про твій належний похорон і надгробок. Поруч із сестрою. Інакше всі витрати ляжуть на плечі Рассела, а це якось несправедливо.

Керолайн розпечатує поліетиленовий пакетик і тримає його над ложкою, ретельно наповнюючи її білим порошком. Вона нахиляється над столом, зосередившись на своїй роботі, і я знову бачу її тату трохи нижче шиї.

— Ви і є той ангел з малюнків. Ви вдарили Аню своїм *Viper*, а потім задушили.

— Це був самозахист.

— При самозахисті ніхто нікого не душить. Ви її вбили. Ви вкрали її маленьку дівчинку. Скільки їй було років? Два? Два з половиною?

Ложка вислизає з пальців Керолайн і брязкає об стіл. Порошок летить навсібіч, і вона роздратовано сіпає головою.

— Не придурюйся, що розумієш ситуацію. Ти не уявляєш, через що я пройшла.

Вона дістає пластмасовий шпатель і повільно тягне його по столу, згрібаючи весь порошок у маленький горбик.

— Я знаю, що Тед вам допомагав, — кажу їй. — Я знаю, що він — це той чоловік на малюнках. Ви вбили Аню і забрали її дочку. А потім послали Теда, щоб закопав її тіло. Коли це сталося, Керолайн? Де ви тоді жили?

Вона хитає головою й сміється.

— Я знаю гру, в яку ти намагаєшся грати. Ми її постійно використовуємо в терапії. Ти не виплутаєшся із цього своїм базіканням.

— У вас із Тедом були проблеми. Він казав, що ви багато років намагались завагітніти. Це був останній засіб? Украсти дитину?

— Я *врятувала* ту дитину.

— Що це означає?

— Не має значення. Що зроблено — те зроблено, і нам треба рухатись далі. Мені шкода, що ти більше не будеш частиною нашої сім’ї.

Керолайн обережно пересипає порошок назад у ложку, потім дістає запальничку для гриля. Вона кілька разів клацає кнопкою, перш ніж із запальнички з’являється маленький язичок блакитного полум’я, і я бачу, що її руки тремтять.

— Тедді щось пам’ятає?

— А ти як думаєш, Меллорі? Він схожий на дитину, яка отримала травму? Він сумний чи нещасний? Ні, зовсім ні. Він нічого не пам’ятає. Тедді — щаслива, добре вихована дитина, і я дуже тяжко працювала, щоб він потрапив у це місце. Він ніколи не дізнається, чим я пожертвувала заради нього. І це чудово.

Поки Керолайн розмовляє, порошок у ложці димить, чорніє і врешті перетворюється на рідину. Героїн зі Східного узбережжя не має

особливого запаху, тож я дивуюсь, почувши, що тхне якоюсь хімією — може, то фентаніл, а може, ще якась смертельна добавка. Згадую, що чула про одного торговця наркотиками в Камдені, який буцімто розбавляв свій товар миючим засобом *Ajax*. Керолайн відкладає запальничку й бере шприц. Занурює голку в заглибину ложки, а потім повільно витягає поршень, наповнюючи шприц мерзотно-коричневою рідиною.

— Він пам'ятає кролика, — кажу я.

— Вибач?

— На малюнках Ані маленька дівчинка женеться за кроликом. Дівчинка йде за білим кроликом у долину. А тепер згадайте мою співбесіду, Керолайн. У той день, коли я вперше прийшла сюди, у вас на холодильнику висів один із малюнків Тедді. На ньому був зображений білий кролик. Можливо, він пам'ятає більше, ніж ви собі думаєте.

— Її малюнки брехливі. Їм не можна довіряти.

— Я витратила чимало сил, намагаючись у них розібратися. Але думаю, що нарешті склала їх у правильному порядку — у теці на тумбочці. Вони точно показують, що сталося.

Керолайн дістає із сумки шматок гумового джгута. Вона розтягає його обома руками, немов готується обв'язати ним мою руку. Але потім цікавість бере гору. Жінка підходить до тумбочки, розкриває теку й починає гортати сторінки.

— Ні, ні, послухай, ці малюнки дуже необ'єктивні. Це *її* версія того, що сталось. А якби ти подивилась на мою версію? На повну картину? Ти б краще зрозуміла.

— І яка ж повна картина?

— Я не кажу, що не почуваюсь винною. Я *почуваюсь* винною. Мене мучать докори сумління. Я не пишаюсь тим, що сталося. Але вона не залишила мені вибору.

— Покажіть мені, що ви маєте на увазі.

— Тобто?

— У шухляді тумбочки є блокнот і олівці. Намалюйте те, що сталося. Покажіть мені свою версію цієї історії.

Бо я мушу якомога довше тягти час.

Час, за який Адріан доїде додому, прийде сюди, постукає у двері й запідозрить, що тут щось дуже й дуже не так.

І скидається на те, що Керолайн хоче це зробити! Схоже, вона загорілась ідеєю розповісти мені свою версію історії. Але ця жінка достатньо розумна, щоб здогадатися, що нею маніпулюють.

— Ти намагаєшся змусити мене звинуватити саму себе. Ти хочеш, щоб я намалювала зізнання, в картинках, щоб поліція знайшла їх і заарештувала мене. У цьому замисел?

— Ні, Керолайн, я просто хочу зрозуміти, що сталося. Чому Тедді треба було рятувати?

Вона бере джгут і заходить ззаду за мій стілець. Але їй ніяк не вдається зав'язати джгут навколо мого плеча. У неї дуже трусяться руки.

— Іноді вона залазить мені в голову, і це схоже на панічну атаку. Але це минає за одну-дві хвилини.

Вона сідає на краєчок мого ліжка й ховає обличчя в долонях. Глибоко вдихає, наповнюючи легені повітрям.

— Я не чекаю від тебе жодного співчуття, але мені це справді дуже далося взнаки. Це ніби нічне жахіття, яке не закінчується.

Вона уривчасто дихає. Обхоплює руками коліна й щосили стискає їх, ніби може зусиллям волі змусити себе заспокоїтись.

— Ми з Тедом жили на Мангеттені. Ріверсайд-Гайтс, Верхній Вест-Сайд. Я працювала в лікарні Маунт-Сінай, мені було тридцять п'ять років, і на той час я повністю «вигоріла». У моїх пацієнтів було дуже багато проблем. У світі стільки болю, стільки страждань. Тед мав якусь нудну роботу в ІТ-сфері, яку ненавидів.

Думаю, ми були двома дуже нещасними людьми, які намагалися завагітніти, але нам це не вдавалось, і ця невдача робила нас іще нещаснішими. Ми перепробували всі звичайні прийоми: ВМІ, ЕКО, цикли Кломід. Ти знаєш про таке? — Керолайн хитає головою. — Не має значення. Нічого не спрацювало. Ми обоє гарували зранку до вечора, але гроші нам навіть не були потрібні, бо мій батько залишив мені чималі статки. Тож урешті ми вирішили: «Та пішло воно все під три чорти: кидаємо роботу й беремо відпустку на рік». Ми купили будинок у північній частині штату Нью-Йорк на озері Сенека. Ідея була

така: може, в розслабленому психічному стані ми зможемо зачати дитину.

Але з'явилася проблема: ми там оселяємось, але в нас немає друзів. Ми не знаємо жодної душі. Тільки я і Тед у тій хатині ціле літо. Тед по-справжньому захоплюється виноробством. Він бере уроки в місцевого винороба. А мені так нудно, Меллорі. Я не знаю, куди себе подіти. Пробую писати, фотографувати, займатися садівництвом, пекти хліб — і нічого не виходить. І з жахом усвідомлюю, що я просто не дуже творча людина. Хіба це не страшно: таке про себе дізнатись?

Намагаюсь утримувати на обличчі співчутливий вираз і заохочую її розповідати далі. І вона розповідає… Збоку глянути — ну просто мати з дочкою невимушено собі розмовляють за кавою зі сконами в ресторанчику *Panera Bread*. І я не сиджу на стільці зі скрученими за спиною руками; і Керолайн не вовтузиться з повним шприцом, нервово крутячи його в пальцях.

— Єдине, в чому я знаходжу хоч якусь розраду, — це прогулянки. Біля озера Сенека є парк з чудовими тінистими стежками, і саме там я вперше зустрічаю Марґіт. Це справжнє ім'я Ані: Марґіт Барот. Часто бачу, як вона сидить у тіні дерева, малюючи пейзажі. Вона була дуже талановита, і мені здається, що я їй трохи заздрила. І вона завжди брала із собою дочку. Маленьку дівчинку двох років на ім'я Флора. Марґіт просто саджала її на ковдру й більше не звертала на неї уваги. По дві-три години. Вона тицяла смартфон дитині в руки, а потім повністю про неї забувала. І не раз чи два, Меллорі. Я бачила їх кожні вихідні! Це було їхнє звичне буття! Мене це дратувало щоразу, коли я їх минала. Тобто — ось таке чудове дитя, прекрасна маленька дівчинка, якій так потрібна увага, а ця, з дозволу сказати, мати забиває їй голову відосиками з *YouTube*! Наче дитина для неї — тягар. Я читала багато досліджень щодо екранного часу, Меллорі. Це просто отрута для дитячої уяви.

Тож, побачивши таке кілька разів, я вирішила втрутитись. Підійшла до ковдри й спробувала представитись, але Марґіт поняття не мала, про що я кажу. Я зрозуміла, що та не розмовляє англійською. Тоді спробувала на мигах показати їй, що я мала на увазі — спробувала *показати*, що вона погана мати. І я думаю, що жінка це неправильно зрозуміла. Вона розлютилась, я розлютилась, і скоро ми обидві

репетували — я англійською, вона угорською, — аж поки до нас не підійшло кілька людей. Їм довелося буквально розборонять нас.

Після того я намагалася гуляти в інших парках та іншими стежками. Але не переставала думати про ту дівчинку. Мені здавалося, що я її підвела, наче в мене був єдиний шанс втрутитись — і я його змарнувала. Отож одного дня — місяців, може, через два після сварки — я знову пішла до озера. Був суботній ранок, і там проходив неймовірний фестиваль повітряних куль. Його влаштовують щороку у вересні, і все небо вкривається цими великими яскравими барвистими фігурами. Чудова річ для дитячої уяви, розумієш? І от, Марґіт малює одну з цих куль, а маленька Флора просто витріщається в телефон. Вона сидить на ковдрі, а сонце так і пече її руки й плечі.

І коли я там стояла, все більше гніваючись і обурюючись, то щось помітила. Кролика, який вилазив із землі. Мабуть, десь поряд була його нора. Він вискочив із трави й обтрусився, і Флора його побачила. Дівчинка загукала: *«Аня, аня!»*, показуючи на кролика й сміючись, але Марґіт не обернулась. Вона занадто захопилася своїм малюванням. І не побачила, що її маленька дівчинка встала й пішла собі, що Флора перейшла поле й попрямувала в долину. До струмка, Меллорі. Тож я мусила щось робити, правда ж? Я ж не могла ігнорувати того, що відбувалось. Я пішла за Флорою в долину, і коли наздогнала її, вона вже зовсім заблукала. Дівчинка кричала й істерично ридала. Я присіла біля неї і сказала, що все добре. Я запевнила, що знаю, як знайти мамусю, і запропонувала відвести її назад. І я справді *хотіла* це зробити, Меллорі. Я справді збиралася відвести Флору назад.

І тут я перестаю стежити за розвитком історії, бо пригадую спіритичну дошку з її загадковим повідомленням і розумію, що занадто довірилась *Google Translate*. Бо повідомлення було не «HELP FLOWER» («ДОПОМОЖИ КВІТЦІ») — а «HELP FLORA» («ДОПОМОЖИ ФЛОРІ») — допоможи її дочці.

— Я просто хотіла побути з нею якийсь час, — веде далі Керолайн. — Погуляти й приділити їй трохи уваги. Думала, її мати не буде проти. Вона ж бо навіть не помітила, що дівчинка зникла. Неподалік виднілась маленька стежка, яка вела до лісу, туди ми й пішли. У ліс. Однак Марґіт таки помітила, що Флора зникла. Вона скрізь її шукала. І якимось чином знайшла нас. А коли впізнала мене,

то розлютилась. Вона почала кричати й махати руками, наче зібралась мене вдарити. Але при мені завжди є *Viper*, я ношу його із собою для особистої безпеки, тож і скористалася ним, щоб захиститися. Я вдарила її лише раз, щоб змусити відступити. Але, мабуть, вона мала якийсь неврологічний розлад, бо впала й не могла підвестися. У неї почався напад. Вона намочила сукню, її м'язи тремтіли. Бідна Флора перелякалась. Я розуміла, що треба викликати 911, але знала, наскільки поганий вигляд усе це матиме. А ще було очевидно, що коли Маргіт розкаже свою версію подій, то люди все неправильно зрозуміють.

Тому я взяла Флору й відвела її за дерево. Сказала, щоб вона сіла й заплющила очі. Щоб не бачила, що відбуватиметься далі. А решту я насправді не пам'ятаю, якщо чесно. Утім, це чудова властивість людського розуму. Він блокує все погане. Ти ж знаєш, про що я кажу, еге ж?

Вона чекає, що я відповім, а коли я цього не роблю, продовжує:

— Так чи інакше. Я присипала її тіло листям. Привезла Флору додому своєю машиною. Розповіла Тедові про те, що сталося, і він хотів викликати поліцію. Але я переконала його, що ми зможемо все владнати. Ми перебували на півночі штату, в якійсь дикій глушині. Та жінка була іммігранткою, вона не розмовляла англійською мовою, і я подумала, що це чиясь прибиральниця. Припустила, що коли ми сховаємо її тіло й заберемо дитину, то ніхто й не помітить її зникнення. Або ж люди просто подумають, що вона втекла кудись разом із дочкою. Жінки постійно так вчиняють. Тож я відправила Теда в парк. Він зібрав мольберт, ковдру і всі іграшки Флори й закопав усе в лісі. Тобто разом із тілом. Теда не було всю ніч. Це зайняло в нього цілу вічність. Він повернувся аж після сходу сонця.

На цьому все мало б і закінчитись — але ж ні. Виявилося, що брат Маргіт насправді дуже велика шишка на озері Сенека. Він — власник тієї дурної козиної ферми, від якої всі відпочивальники аж не тямляться, тож дав грошей Маргіт і її чоловікові Йожефу, щоб вони переїхали з Угорщини в Сполучені Штати й працювали в нього. Ба гірше: мені й на думку ніколи не спадало, що Маргіт могла приїхати на озеро машиною — *Chevy Tahoe* з дитячим автомобільним кріслом, як потім з'ясувалося. Поліція знайшла її на парковці й викликала підрозділ кінологів К9. За дві години вони знайшли її тіло.

І ось уже вся спільнота шукає зниклу дворічну дитину — ту саму дівчинку, яка кричить і плаче в моїй хатині. Тож я біжу в магазин *Target* і накуповую їй гору хлопчачого одягу. Спортивні светри. Футболки з портретами футбольних гравців. Потім беру ножиці й роблю Флорі дуже коротку стрижку. І присягаюсь, це було схоже на поворот вимикача: усе, що я зробила, — це змінила їй зачіску, і будь-хто сказав би, що вона була хлопчиком.

Дихання Керолайн вирівнюється, руки перестають труситися. Що більше вона говорить, то кращий вигляд має, немов звільняє своє сумління від якогось жахливого тягаря.

— Тоді ми сіли в машину й поїхали. Жодного плану не було. Нам просто треба було тікати, і що далі, то краще. Ми не зупинялись аж до Західної Вірджинії, до міста під назвою Гілберт. Населення — чотири сотні, усі пенсіонери в інвалідних візках. Я відправила електронного листа нашим друзям, в якому повідомила, що ми переїхали в Барселону, де в Теда з'явився шанс, який він не міг пропустити. Потім ми орендували будинок на десяти акрах землі, без жодних сусідів, — просто чудове тихе місце, де могли зосередитись на нашій дитині.

І, Меллорі, я тобі клянусь, це був найважчий рік мого життя. Протягом шести місяців Тедді відмовлявся говорити. Він був такий наляканий! Але я виявила неабияке терпіння. Я щодня з ним працювала. Виказувала йому любов, увагу й ласку. Я наповнила наш дім книжками, іграшками і здоровою їжею, і ми досягли прогресу. Він почав потроху вилазити зі своєї мушлі. Навчився приймати нас, довіряти нам, а тепер хлопчик нас любить, Меллорі. Коли він уперше назвав мене мамою, я розридалась.

Під кінець того першого року ми досягли неймовірного успіху. Ми почали виводити Тедді між люди. Просто маленькі прогулянки або походи в продуктовий магазин. Звичайний сімейний відпочинок. І все було ідеально. Дивлячись на нас збоку, неможливо здогадатися, через що ми пройшли. — І тут її голос затихає. Ніби вона ностальгує за тим часом, коли ще мала надію.

— Що сталося?

— Я просто уявити собі не могла, що Маргіт нас знайде. Я завжди була атеїсткою. Ніколи не вірила в якийсь там духовний світ. Але після

нашого першого року в Західній Вірджинії до Тедді почала вчащати гостя. Жінка в білій сукні. Піджидала його в спальні під час тихої години.

— Ви її бачили?

— Ні, ніколи. Вона показувалась тільки Тедді. Але я відчувала її, відчувала її присутність, чула її гидкий гнильний сморід. Ми сказали Тедді, що це — уявна подруга. Пояснили йому, що вона несправжня, але вдавати, що вона реальна, — це нормально. Він був дуже маленький і нічого іншого не міг удіяти.

— Вона вас переслідувала? Щоб помститися?

— О, вона б дуже цього хотіла. Вона б убила мене, якби могла. Але насправді її сили обмежені. Думаю, вона могла працювати з дошкою для спіритичних сеансів і рухати олівцем — ото й усе.

Я намагаюсь уявити собі, яка то нудьга — застрягнути в самотній хатині на десяти акрах землі посеред сільської Західної Вірджинії. Без друзів, із самим лише чоловіком, викраденою дитиною і мстивим духом. Не знаю, як довго я б протималась, не з'їхавши з глузду.

— Я знала, що ми не можемо вічно сидіти в «Барселоні». Нам усім треба було жити далі. Я хотіла оселитись у гарному місті з хорошими школами, щоб у Тедді було нормальне дитинство. Тому ми переїхали сюди у квітні, а на День матері Аня знову з'явилась у спальні Тедді, співаючи угорських колискових.

— Вона за вами ганялась?

— Так. Не знаю, як це їй вдавалось. Я тільки розумію, що тікати від неї — не вихід. Куди б ми не поїхали, Аня буде тут як тут. Саме тоді мені сяйнула чудова ідея: залучити третю сторону. Нову подругу, яка б змагалась із Анею за увагу Тедді. Ти була ідеальною кандидатурою, Меллорі. Молода, спортивна, енергійна. Розумна, але не занадто. А твоя історія зловживання наркотиками стала великим плюсом. Я знала, що ти була невпевнена в собі. Знала, що коли ти побачиш щось незвичайне, то не повіриш власним очам. Принаймні на якийсь час. Я просто не врахувала ці дурні малюнки. Ніколи не думала, що вона знайде спосіб спілкування.

Схоже, Керолайн стомилась. Вона ніби знову прожила останні три роки свого життя. Я знову крадькома поглядаю на годинник, але зараз тільки 11:37. Мені треба далі її розговорювати.

— А Міці? Що з нею сталося?

— Те саме, що і з тобою. Минулого четверга, через кілька годин після вашого сеансу, Міці в паніці загрюкала в наші двері. Вона сказала, що її спіритична дошка не вимикається. Заявила, що планшетка мотається по дошці, безупинно набираючи одне й те ж слово: *ovakodik, ovakodik, ovakodik*. Міці потягла нас до себе додому й продемонструвала нам це. Вона довідалась, що те слово означає «бережися». Вона сказала, що ти мала рацію від самого початку: в нашому будинку завівся привид, і ми потребували допомоги. Ми з Тедом пішли додому, сперечаючись, як краще вчинити. І врешті я його переконала, щоб він потримав Міці, поки я вколю їй надмірну дозу. Потім Тед відтяг її тіло в ліс, а я порозкидала по всій вітальні ковпачки від голок, а на журнальний столик поклала джгут. Саме досить для того, щоб поліція з'єднала всі точки. Потім ми придумали історію про пізнього відвідувача Міці, щоб уся подія не здавалася надто гладенькою.

Я знову перевіряю годинник: минула ще одна хвилина — але цього разу Керолайн мене піймала.

— Що це ти робиш? Чого постійно зиркаєш на час?

— Просто так.

— Брешеш. Але це не має значення.

Вона підводиться і бере джгут. Її руки більше не тремтять. Вона врівноважилась і впевнено накидає джгут мені на руку, а потім міцно його зав'язує. За мить я відчуваю поколювання у м'язах.

— Будь ласка, не робіть цього.

— Вибач, Меллорі. Мені б хотілося, щоб усе склалось по-іншому.

Відчуваю, як її м'які пальці в рукавичках постукують по згину моєї руки, щоб вени набухли й полегшили їй роботу. Розумію, що вона налаштована серйозно і збирається покінчити з цим.

— Ви відчуватимете провину решту свого життя, — кажу їй, і мені так страшно, що я аж бризкаю слиною. — Ви зненавидите себе. Не зможете з цим жити.

Не знаю, чого мені вдарило в голову, що я її злякаю настільки, що вона передумає. Схоже, мої переконання її тільки розізлили. Болісний щипок, коли голка проникає крізь шкіру й проколює вену.

— Поглянь на світлий бік, — пропонує вона. — Можливо, ти знову побачиш свою сестру.

А потім натискає на поршень і вводить мені дві тисячі мікрограмів героїну з фентанілом, якими можна вбити коня. Усе моє тіло зводить судома, коли відчуваю знайомий перший озноб — наче хтось поклав кубик льоду на місце ін'єкції. Останнє, що бачу, — як Керолайн вискакує за двері й вимикає світло. Вона навіть не залишається, щоб подивитися, як я помираю. Заплющую очі й благаю Бога простити мене: будь ласка, будь ласка, прости мене. Мені здається, що я падаю назад разом зі стільцем, наче стілець і моє тіло провалились крізь підлогу і тепер я невагома, зависла у просторі. Внутрішньовенна ін'єкція героїну діє блискавично, і я не розумію, чому свідомість досі при мені. Як це я й досі дихаю? Але потім розплющую очі й бачу Марґіт, яка чекає в сутінках, — і розумію, що я померла від передозування наркотиками.

28

Вона пливе в якомусь тумані — жінка в білому з довгим чорним волоссям із проділом посередині. Її сукня поцяткована шматочками листя й брудом. Обличчя ховається в темряві, а голова нахилена вбік, наче вона не може тримати її прямо. Але я більше не боюсь. Принаймні я заспокоїлась.

Намагаюся підвестись і підійти до неї, але все ще сиджу на стільці. Мої зап'ястя досі зв'язані за спиною.

І тоді мені приходить жахлива думка:

Оце — моє потойбічне життя?

Це моє покарання за той час, який я провела на землі? Ціла вічність на самоті в якомусь порожньому котеджі, прив'язана до жорсткої спинки дерев'яного стільця?

— Я не знаю, що робити, — шепочу їй. — Ти не могла б мені допомогти?

Марґіт наближається до мене, не роблячи жодного кроку. Відчуваю її запах, цю ядучу суміш сірки й аміаку, але він мене більше не турбує. Я така вдячна за її присутність, що цей сморід чинить на мене майже

заспокійливу дію. Коли Марґіт минає вікно, місяць висвітлює її обличчя й тіло. І я бачу, що, попри всі подряпини й темні синці, попри зламану шию і подерту сукню, вона — неймовірно вродлива жінка.

— Ти повинна допомогти мені, Марґіт. Ти єдина, хто може мені допомогти. Будь ласка.

Вона намагається підвести голову, ніби хоче прислухатися, але та падає назад, наче квітка зі зламаним стеблом. Вона кладе руку мені на плече, однак я не відчуваю якогось доторку чи тиску зовні. Натомість мене охоплює приголомшливе почуття скорботи й провини. В уяві я бачу місце, де ніколи не була, — поле біля озера, полотно на мольберті, дитина на ковдрі. Розумію, що мені знайоме це місце із зображень — з малюнка, який Марґіт залишила в мене на ґанку, і з малюнка Тедді в стосику його робіт, які Керолайн зберігає в барлозі. Я можу викликати в пам'яті обидва малюнки, одну й ту саму сцену у виконанні двох різних художників.

І коли я дивлюсь на цю жінку й дитину, то відчуваю горе Марґіт так ясно, як і своє: *я мала приділяти більше уваги. Я не повинна була так відволікатись. Якби я була трохи обачніша, усе й досі було б добре.* А може, це *моє* горе, бо я також чую, як Марґіт каже: *ти не винна, помирись із минулим, пробач собі.* І вже не знаю, хто кого втішає: я її чи вона мене, я не можу сказати, де закінчується моя провина

і починається її. Можливо, це таке горе, якого ми ніколи не позбудемось, навіть після смерті.

Потім двері відчиняються, і Тед вмикає світло.

Він бачить, як я заливаюсь сльозами, і змінюється на виду.

— О Боже, — каже він. — Мені так шкода, Меллорі. Просто посидь спокійно.

Я озираюсь навкруги, шукаючи Марґіт, але вона зникла.

Я досі у своєму котеджі.

Не в якомусь імлистому ефірному потойбіччі, а все ще в Спрінґ-Бруці, штат Нью-Джерсі, прив'язана до дерев'яного стільця. Мої ноги спираються на підлогу, а годинник на мікрохвильовці показує 11:52.

І досі відчуваю крижаний холод на згині руки, куди Керолайн встромила голку, але я цілком жива й анітрохи не під кайфом.

— Вона вколола мені наркотик. Ваша дружина…

— Дитяча присипка, — каже Тед. — Я підмінив героїн дитячою присипкою. Ти в порядку. — Він вовтузиться позаду мене, сіпаючи тканинні лямки, якими мої зап'ястя прив'язані до стільця. — Чорт, вона точно переборщила з цими вузлами. Мені потрібен ніж. — Він іде на кухню і починає довбатися в шухляді для столового приладдя.

— Що ви робите?

— Захищаю тебе, Меллорі. Я завжди тебе захищав. Пам'ятаєш свою першу співбесіду? Усі ті грубі й неприємні запитання про твою кваліфікацію? Я намагався відлякати тебе. Я прагнув відлякати всіх кандидаток. Але ти була наполеглива. Справді хотіла тут працювати. А Керолайн бачила в тобі вирішення всіх наших проблем.

Він приносить зазубрений ніж до мого стільця й швидко перерізає пута. Мої руки повисають обабіч, і я знову можу ними ворушити. Потихеньку, обережно торкаюся пальцями до пульсуючої ґулі на голові й намацую скляні друзки, що там поналипали.

— Вибач, що я тебе вдарив. Ми зупинимось на заправці й купимо тобі льоду. — Тед відчиняє дверцята моєї шафи й радіє, побачивши порожні вішалки. — Ти вже спакувалась! Чудово. Моя сумка в машині, тож можемо їхати. Я думаю, ми будемо в дорозі всю ніч. Знайдемо якийсь готель, щоб віддихатись. А потім рушимо далі на захід. Я знайшов шикарний будинок на *Airbnb*. Щоб оселитися там. Тобі

сподобається, Меллорі. Звідти відкривається грандіозний вид на П’юджет-Саунд.

— Теде, зупиніться. Про що ви говорите?

Він сміється.

— Звісно, звісно, я так довго планував, аж забув, що ми ще як слід усе не обговорили. Але я знаю, що ти відчуваєш до мене, Меллорі. Я відчуваю те саме і готовий діяти відповідно до цих почуттів.

— Про що ви?

— Я перевів у готівку свій пенсійний рахунок *IRA*, у мене вісімдесят тисяч на банківському рахунку, до якого Керолайн зась. Нам цього вистачить, щоб почати все спочатку. Побудувати нове життя в штаті Вашингтон. На Відбі-Айленді. Але треба їхати негайно. Поки вона не прийшла прибирати.

— Чому ви її так боїтеся?

— Вона з’їхала з глузду! Хіба ти досі не зрозуміла? Вона щойно намагалася тебе вбити. Тож, не вагаючись, уб’є мене. Але якщо я звернусь у поліцію, то сяду за ґрати. Тому нам треба тікати. Якщо ми залишимо дитину, вона не кинеться за нами.

— Ви хочете залишити Тедді?

— Вибач, Меллорі. Я знаю, що ти його любиш. Я теж його люблю. Він дуже милий. Але Тедді не може з нами поїхати. Я не хочу, щоб Керолайн і Марґіт ганялись за нами по всій країні. Дитина залишиться тут зі своїми двома мамусями. Хай вони б’ються, хай повбивають одна одну, мені начхати. З мене досить цього лайна. Більше жодної хвилини не хочу тут залишатися. Це жахіття сьогодні закінчиться, розумієш?

Знадвору чується, ніби тріснула гілочка. Тед підходить до вікна, вдивляється в темряву. Потім хитає головою, запевняючи мене, що тривога хибна.

— А тепер, будь ласка, треба щоб ти спробувала встати. Допомогти тобі?

Він простягає мені руку, але я відмахуюсь і спромагаюсь підвестися самотужки.

— Ось так, Меллорі. Чудово. Тобі не треба до вбиральні? Бо після півночі майже скрізь буде зачинено.

Мені *дуже* треба до вбиральні, але тільки для того, щоб усамітнитись і зібратися з думками.

— Я на хвилинку.

— Постарайся якомога швидше, гаразд?

Я замикаю двері ванної, відкручую кран і бризкаю холодною водою собі в обличчя. Що, в біса, я збираюсь робити? Плескаю себе по кишенях, але вони, звісно ж, порожні. Копирсаюся в аптечці, обшукую душову кабіну, але тут немає нічого, що можна використати для захисту. Єдине, що хоч якось нагадує зброю, — пінцет.

У ванній під самою стелею є маленьке сітчасте віконце для вентиляції, заввишки всього кілька дюймів. Я опускаю кришку унітаза й стаю на неї. Віконце виходить на південь, на Гайденс-Ґлен, на темні ожинові кущі в лісі. Мені вдається видавити сітку й викинути її у віконце на лісову підстилку. Але якщо я навіть зумію підтягнутись до віконця, усе одно не пролізу в нього.

Тед стукає у двері.

— Меллорі? Ти вже готова?

— Майже!

Доведеться їхати з ним. У мене немає вибору. Сяду в його *Prius*, усміхатимусь, коли він розписуватиме штат Вашингтон і Відбі-Айленд, придурюсь, що аж не тямлюсь од радості, уявляючи наше майбутнє спільне життя.

Але як тільки ми заїдемо кудись по пальне, їжу чи воду, знайду якогось полісмена й репетуватиму наче навіжена.

Вимикаю воду. Витираю руки рушником.

Потім відчиняю двері.

Там стоїть Тед, чекає.

— Готова?

— Здається, так.

— *Здається*?

Його очі дивляться повз мене. Він ковзає поглядом по ванній, і я намагаюсь уявити, що він там бачить. Чи не натоптала я на кришці унітаза? Чи помітив він відсутність віконця?

Я обвиваю його руками, кладу голову на груди і щосили обіймаю.

— Дякую, Теде. Дякую, що врятували мене. Ви навіть не здогадуєтесь, як я цього хотіла.

Тед розгублюється від такого спалаху пристрасті. Він притискається ще ближче, потім нахиляється і цілує мене в чоло.

— Обіцяю тобі, Меллорі, я ніколи тебе не підведу. Я щодня працюватиму, щоб зробити тебе щасливою.

— Тоді тікаймо звідси.

Я йду, щоб узяти свою валізу й сміттєвий мішок, повний одягу, але Тед наполягає на тому, що він сам їх нестиме в обох руках.

— Ти впевнена, що це все, що тобі потрібно?

— Теде, це все, що в мене є.

Він знов усміхається мені зі справжньою любов'ю і відданістю й ось-ось скаже щось дуже приємне, аж тут лунає гучний постріл, і куля потрапляє йому в ліве плече, збиваючи з ніг і забризкуючи стіну кров'ю. Я кричу, лунає ще три постріли, я все ще кричу, а Тед падає на валізу, притискаючи руки до грудей, і крізь пальці в нього цебенить кров.

Керолайн стоїть біля розчиненого вікна котеджу, направивши на мене пістолет Міці. Вона наказує мені заткнутися, але її слова доходять до мене на четвертий чи п'ятий раз. Жінка відчиняє двері й легким рухом ствола велить мені знову сісти на стілець.

— Ти що, серйозно? — запитує вона. — Ти справді хотіла з ним тікати?

Я навіть не чую її запитань. Я не можу відірвати погляду від Теда, який лежить на підлозі й силкується щось сказати так, наче він заїкається. У нього тремтять губи, ніби він намагається вимовити якесь складне слово, чоловік випльовує кров, яка червоно юшить по підборіддю й сорочці.

— Знаєш, я *думаю*, ти брехала, — веде далі Керолайн. — Я думаю, ти б, мабуть, сказала що завгодно, аби забратися звідси просто зараз. Але запевняю тебе, що Тед був налаштований абсолютно серйозно. Він поклав на тебе око, щойно ти тут з'явилася. — Вона вказує через усю кімнату на білий сигналізатор диму, встановлений на стіні кухні. — Ти ніколи не замислювалась, чому не спрацьовує твоя пожежна сигналізація, навіть коли в тебе щось горить на плиті?

Я не відповідаю, і вона грюкає руків'ям пістолета по кухонній стільниці — три гучні удари.

— Меллорі, я поставила тобі запитання. Чи помічала ти, що датчик диму не працює?

Що, в біса, вона хоче від мене почути? Пістолет дивиться мені в обличчя, і я така налякана, що мені не до відповідей; я боюсь, що через моє перше неправильне слово вона натисне на курок. Я мушу дивитися в підлогу, щоб набратися сміливості заговорити.

— Тед сказав, що в котеджі дуже стара електропроводка. Він сказав, що вона називається «на роликах і в трубках».

— Це вебкамера, дурепо. Тед установив її зразу після твоєї співбесіди. А також підсилювач сигналу, щоб він досягав нашої мережі *Wi-Fi*. Він сказав, що хоче перевірити тебе, переконатись, що ти не вживаєш наркотиків. «Запобіжний захід», еге ж? Аякже. Я ж не тупа. Іноді вночі він годинами стирчав у себе в кабінеті й молився, щоб ти прийняла душ. Мені завжди було цікаво, чи ти знала, чи відчувала, що за тобою стежать?

— Я думала, що то була Аня.

— Ні, мамуся ночує зі своєю дитинкою. Це завжди був Містер Сім'янин. Містер Батько року.

Тед хитає головою, немов хоче їй заперечити, немов відчайдушно прагне, щоб я дізналася правду. Та коли він розтуляє рота, звідти бурхає ще більше крові, вона тече по його підборіддю і по грудях.

Я повертаюсь до Керолайн, а вона й досі тиче в мене пістолетом.

Мені хочеться впасти на підлогу, зіщулитись і благати про помилування.

— Будь ласка, — кажу я, піднімаючи руки. — Я нікому не скажу.

— Звісно, не скажеш. Ти вбила Теда з пістолета, який украла з дому Міці. Потім між нами зав'язалася бійка, але мені вдалось забрати в тебе пістолет. Ти вихопила ніж із кухонної шухляди, тому мені довелося тебе застрелити. Це був самозахист. — Жінка роззирається по кімнаті, ніби розробляє мізансцену й точний розвиток подій. — Ти знаєш, я попрошу тебе стати ближче до холодильника. Поряд із шухлядою для кухонного причандалля. — Вона наводить на мене пістолет. — Не змушуй мене просити ще раз.

Керолайн підходить ближче — ближчає пістолет, — і я задкую від неї, заходячи в кухню.

— Гаразд, отак краще. Тепер простягни руку й відчини шухляду. Зовсім її витягни. Ось так. — Вона рушає до другого боку кухонної стільниці, потім перехиляється через неї, щоб подивитись на набір

ножів. — Думаю, тобі варто взяти кухарський. Це отой великий, у самому кінці. Простягни руку й візьмись за руків'я. Гарненько берись.

Я така налякана, що ледве можу рухатись.

— Керолайн, будь ласка…

Вона хитає головою.

— Ну ж бо, Меллорі. Ти майже закінчила. Нахились і візьми ніж.

Боковим зором, якраз над її плечем, я й досі бачу, як по стіні тече кров. Але Тед там більше не сидить. Він зник.

Я нахиляюсь. Кладу руку на ніж. Обхоплюю пальцями руків'я. Так важко робити щось, коли тобі сказали, що це остання дія у твоєму житті.

— Ось так, — каже вона. — Тепер піднімай його.

Потім вона скрикує і падає — Тед кинувся і збив її з ніг — і я розумію, що це мій порятунок. Я здуру випускаю ніж, бо не хочу витрачати ані секунди, щоб витягти його з шухляди.

Просто біжу.

Ривком розчиняю двері, і позаду лунає вибух — постріл, звук якого відбивається від стін котеджу. Я стрибаю з ґанку й даю драла по траві. Упродовж трьох жахливих секунд я повністю вразлива — чіткий силует, що рухається відкритою галявиною, — тож готуюсь до наступного вибуху.

Але цього не стається. Я мчу крізь тіні на стіні великого будинку, повз сміттєві баки і відра. Перебігаю газон перед будинком і зупиняюсь у кінці під'їзної доріжки для двох автомобілів. В усіх сусідніх будинках темно. Весь квартал міцно спить. Після півночі ніхто не гуляє на Еджвуд-стріт. І я не наважуюсь стукати в сусідні двері, бо не знаю, скільки мине часу, поки хтось спуститься відчинити. Просто зараз моїм найціннішим активом є швидкість — збільшення відстані між мною і Керолайн. Якщо зроблю ривок, то за три хвилини буду біля Квіткового палацу, стукатиму у двері й кричатиму, щоб батьки Адріана мені допомогли.

Але потім озираюсь на будинок Максвеллів і розумію, що Тедді й досі міцно спить на другому поверсі.

Що буде, коли Керолайн зрозуміє, що я втекла?

Вона вхопить Тедді, заштовхне його в машину й утече в Західну Вірджинію? Чи в Каліфорнію? Чи в Мексику?

Як далеко вона зайде, щоб захистити свою таємницю?

Там, у котеджі, чується ще один постріл. Я хочу сподіватися на краще. Я хочу вірити, що Тед якимось чином вирвав зброю у своєї дружини. Можливо, в останні миті свого життя він дав нам із Тедді шанс утекти.

Але якщо йому це не вдалося — що ж, у мене ще є час, щоб усе виправити. Я швидко бігаю. Була ж шостою найшвидшою дівчиною в Пенсильванії. Мчу до будинку, забігаю на задній двір — і, слава Богу, розсувні скляні двері на кухню не замкнені.

Я заходжу в будинок і замикаю за собою двері. На першому поверсі темно. Біжу через їдальню й піднімаюсь задніми сходами на другий поверх. Вриваюсь у спальню Тедді, але світло не вмикаю. Скидаю ковдри й трясу його, щоб розбудити.

— Вставай, Тедді, нам треба йти.

Він відштовхує мене і зарівається обличчям в подушку, але нянькатись ніколи. Я стягую його з ліжка, і дитина щось незадоволено бурчить крізь сон.

— Меллорі!

Керолайн уже всередині будинку, гукає мене з вітальні. Чую, як вона піднімається дерев'яними сходами. Я біжу в інший бік і повертаюсь задніми сходами на кухню. Тедді важить не більше вісімнадцяти кілограмів, але я мало його не впускаю. Перекидаю малого через плече, хапаю міцніше й вибігаю на задній дворик.

У дворику абсолютно тихо. Чути тільки легенький плюскіт води в басейні, випадкові трелі цикади та моє важке дихання. Але я знаю, що Керолайн наближається. Вона або йде всередині будинку, або скоро з'явиться з одного чи з другого боку. Мій найбезпечніший шлях — уперед, у Зачарований ліс. Якийсь час доведеться бігти двором, але я не думаю, що Керолайн стрілятиме в мене, поки я несу Тедді. А щойно ми доберемося до дерев, то зможемо втекти.

Ми з Тедді все літо досліджували цей ліс. Знаємо всі стежки, короткі шляхи й тупики, а місячного світла якраз досить, щоб присвітити нам дорогу. Міцніше стискаю його тіло, а потім кидаюсь у зарості ожини, продираюсь крізь гілки, лози й кущі, аж поки ми не опиняємось на

знайомому місці Дороги з жовтої цегли. Стежка йде зі сходу на захід, паралельно заднім дворам Еджвуда. Ми йдемо нею до великого сірого валуна, що має назву Яйце Дракона, а потім я звертаю в Ущелину Дракона. Чую, як за спиною гупають кроки, але в темряві я втратила відчуття масштабу й перспективи. Не можу сказати, чи Керолайн дихає мені в шию, чи вона десь за сто метрів од нас. А ще я чую слабке виття поліційних сирен — занадто пізно. Якби просто побігла до Квіткового палацу, то вже була б у безпеці.

Але я міцно тримаю Тедді на руках — і це найважливіше. Не дозволю, щоб із ним щось сталося.

Королівську річку стає все чутніше в темряві, і її шум приглушує мої кроки. Але потім ми виходимо на Моховий міст, і я не впевнена, що зможу це зробити. Колода надто вузька й поросла мохом, тож я не зможу перенести по ній Тедді на той бік.

— Послухай мене, Ведмежатку. Мені треба, щоб ти йшов своїми ніжками.

Він хитає головою і ще міцніше притискається до мене. Він не знає, що відбувається, але дуже наляканий. Я намагаюся зсадити дитину додолу, але маленькі руки міцно тримають мене за шию. Здалеку долинає все більше поліційних сирен, мабуть, зараз вони вже дісталися обійстя Максвеллів. Найімовірніше, хтось із сусідів почув постріли й викликав поліцію. Але вона надто далеко й не допоможе мені.

Вузьке лезо білого світла прорізається крізь ліс. Промінь ліхтарика на електрошокері Керолайн. Я не знаю, виявила вона мене чи ні, просто мушу рухатись далі. Міцніше притискаю до себе Тедді й роблю перший крок по колоді, потім — наступний. Я розрізняю форму колоди, але всієї поверхні мені не видно. Не можу визначити, які ділянки гнилі чи вкриті слизьким мохом. Під нами мчить вода завглибшки з метр. Із кожним кроком переконуюся, що таки зісковзну з якогось боку, але якимось дивом усе ще просуваюсь. Я продираюсь цією стежиною до підніжжя Гігантської бобової стеблини, аж тут мої руки відмовляють. Я більше не піднесу Тедді й сантиметра.

— Хлопчику, треба, щоб ти сам пройшов цю частину. — Я вказую на наш сховок серед гілок дерева. — Ну ж бо, ти маєш туди залізти.

Він не може рухатись, бо ніби аж скам’янів. Зібравши останні сили, я заштовхую його на дерево, і, на щастя, Тедді хапається за гілку, щоб

утриматись. Я підштовхую його знизу, і він повільно, із зупинками, починає рухатись.

Промінь ліхтарика ковзає по підніжжю дерева — Керолайн біля річки, вона наближається. Я хапаюсь за найнижчу гілку й підтягаюсь, лізу за Тедді аж до тієї гілляки, яку ми називаємо Вершина Хмари. Треба було б залізти ще вище, але вже ніколи, і я боюсь зчинити шум.

— Усе добре, — шепочу я. Обхоплюю його рукою за пояс, міцно притискаю до себе й нахиляюсь до вуха. — Тепер нам треба стояти дуже тихо, добре? Ти в порядку?

Малий не відповідає. Його тіло тремтить, воно напружене, як стиснута пружина. Він наче розуміє, що ні, ми не в порядку, щось дуже й дуже погано. Я дивлюсь на землю і шкодую, що не залізли ще вище. Ми піднялись усього метрів на три, і коли Керолайн піде цією стежкою, то йтиме просто під нами. Якщо Тедді хоча б схлипне…

Я простягаю руку й копирсаюсь у нашому арсеналі камінців і тенісних м'ячиків, аж поки не знаходжу зламану стрілу — короткий розколотий стержень із пірамідальним наконечником. Я знаю, що це непридатна зброя, але коли в руці щось тримаєш — будь-що, — то якось спокійніше.

І ось я бачу, як вона йде. Керолайн уже на моховому мосту, наближається до нас, освітлюючи стежку ліхтариком. Я шепочу Тедді, що нам треба поводитись дуже тихо. Кажу, що зараз ми побачимо його маму, але він має пообіцяти нічого не говорити. І, на щастя, він нічого не запитує, бо вона пробирається стежкою і зупиняється просто під нашим деревом. Звіддаля чується гомін — чоловічі голоси, крики. Собачий гавкіт. Керолайн обертається і дивиться в тому напрямку. Схоже, вона розуміє, що має дуже мало часу. Я така налякана, що затамовую дух і так міцно притискаю Тедді до себе, що той не втримується і тихенько скрикує протестуючи.

Керолайн дивиться вгору. Вона спрямовує ліхтарик на дерево, і його світло таке яскраве, що мені доводиться затулити очі.

— О Тедді, слава Богу! Ось ти де! А мамуся тебе скрізь шукає! Що ти там робиш?

Я бачу, що вона й досі тримає пістолет у другій руці, і несе його так недбало, наче це айфон або пляшка з водою.

— Стій тут, — кажу до Тедді.

— Ні, Тедді, будь ласка, там небезпечно, — каже Керолайн. — Меллорі помиляється. Ти маєш спуститися, і ми відведемо тебе додому. Ти зараз повинен бути в ліжку!

— Не рухайся, — наполягаю я. — Тут ти в безпеці.

Але я відчуваю, як він сіпається до неї — інстинктивно, приваблений звуком її голосу. Міцніше обхоплюю його за пояс, і мене вражає тепло, яке йде від тіла. Він увесь горить, ніби в гарячці.

— Тедді, послухай мене, — каже Керолайн. — ти повинен відійти від Меллорі. Вона дуже хвора. У неї був так званий психічний зрив. Саме тому вона обмалювала стіни. Меллорі вкрала цей пістолет у Міці й поранила ним твого татка, а тепер хоче забрати тебе собі. Поліція вже приїхала, зараз вони шукають нас. Отож злазь звідти. Ми підемо й розповімо їм, що сталося. Залиш Меллорі на дереві, і виправмо все це.

Але Керолайн нізащо не залишить мене на дереві. Вона вже розповіла мені надто багато. Вона назвала ім'я справжньої матері Тедді. Її звали Марґіт Барот, її вбили біля озера Сенека. Якщо в поліції проведуть хоча б поверхове розслідування моєї історії, то зрозуміють, що я кажу правду. У Керолайн немає іншого вибору, окрім як убити мене. Тільки-но вона змусить Тедді злізти з дерева. А потім спробує представити все як самозахист. І я ніколи не дізнаюсь, чи зійде їй це з рук, бо буду мертва.

— Ну ж бо, любий. Нам треба йти. Скажи «до побачення» і спускайся.

Малий вивертається з моїх обіймів і ковзає по гілці.

— Тедді, ні!

І коли він озирається, я бачу білки його очей. Зіниці закотилися під лоба. Простягнувши праву руку, він вихоплює в мене стрілу, а потім стрибає з дерева. Керолайн здіймає руки, ніби думає, що справді зможе його впіймати. Натомість вона падає під його вагою, гепнувшись навзнак. Пістолет і ліхтарик вилітають з її рук і зникають десь у кущах. Із жаским глухим звуком жінка приземляється на спину, притискаючи Тедді до грудей, захищаючи його від падіння.

— Ти в порядку? Тедді, любий, з тобою все гаразд?

Він підводиться, так що його тіло опиняється верхи на талії Керолайн. Вона все запитує, чи все з ним гаразд, і тут він встромляє

стрілу їй у шию збоку. Я не думаю, що вона усвідомлює, що її поранено, аж поки він не виймає стрілу й не встромляє її знову ще три рази, *чоп-чоп-чоп*. Коли Керолайн нарешті починає кричати, в неї вже немає голосу — з горлянки виривається лише якесь мокре скімлення й булькання.

Я вигукую: «Ні!» — але Тедді не зупиняється — чи, радше, Маргіт не зупиняється. Вона не може контролювати все тіло свого сина — лише його праву руку, але раптовість стає її перевагою, і тепер Керолайн задихається і захлинається власною кров'ю. Гавкіт собак гучнішає, їх приваблює шум боротьби. Люди ось-ось вибіжать сюди з лісу. Вони гукають, що йдуть нам на допомогу, просять, щоб ми зчиняли більше шуму. Я швидко злізаю з дерева й відриваю Тедді від тіла Керолайн. Його шкіра на дотик дуже гаряча, ніби горщик з окропом на плиті. Подолана Керолайн лежить на спині, стискаючи залишки шиї, а Тедді весь заюшений кров'ю. Вона в його волоссі, скрізь на обличчі, стікає по піжамі. І раптом до мене якимось чином повертається здатність чітко думати, і я розумію, що сталося. Маргіт урятувала моє життя. І якщо я не діятиму дуже швидко, Тедді решту свого життя проведе в якомусь спецзакладі.

Він і досі тримає стрілу в правій руці. Я піднімаю його й міцно притискаю до себе, так щоб кров перейшла з його одягу на мій. Потім несу стежкою до берега Королівської річки. Ступаю у воду, і моя нога вгрузає в мохоподібну мулку тванюку. Я роблю наступний крок, ще один, пробираюсь усе глибше й глибше, аж поки вода сягає до пояса, і від її холоду Тедді приходить до тями. Його зіниці повертаються на місце, тіло обм'якає в моїх руках. Він впускає стрілу, але мені вдається впіймати її, поки та не впала у воду й не зникла з поля зору.

— Меллорі? Де ми?

Тедді наляканий. Уявіть, що ви отямились від трансу й опинились у темному лісі по шию в холодному струмку.

— Усе добре, Ведмежатку.

Я бризкаю водою йому на щоки, змиваючи найгустішу закипілу кров.

— У нас усе буде гаразд. Усе буде чудово.

— Ми спимо?

— На жаль, ні, хлопчику. Це все насправді.

Він вказує на берег річки.

— А чому там собака?

Це великий пес, чорний ретривер. Він розлючено сопе й гавкає як божевільний. З лісу вибігають чоловіки, одягнені у світловідбивний одяг, розмахують ліхтариками.

— Знайшов їх! — кричить чоловік. — Жінка з дитиною, на березі струмка!

— Міс, ви поранені? У вас кровотеча?

— З дитиною все гаразд?

— Тепер ви в безпеці, міс.

— Дозвольте, ми вам допоможемо.

— Ну ж бо, хлопче, простягни руку.

Але Тедді ще міцніше обнімає мене за талію і притуляється до стегна. Ще більше полісменів і ще більше собак поспішають сюди з дальнього берега річки, наближаючись до нас з усіх боків.

А потім здалеку чується жіночий голос:

— У мене ще один! Доросла жінка, пульс і дихання відсутні, множинні ножові поранення!

Тепер вони нас оточили, коло ліхтариків звужується. Не зрозуміло, хто тут головний, бо всі говорять одночасно: «Усе гаразд, ви в порядку, тепер ви в безпеці», — але вони бачать всю оту кров на нашому одязі, і я розумію, що всі збіса налякані. І Тедді також. Я шепочу йому на вухо:

— Усе гаразд, Ведмежатку. Вони тут, щоб допомогти нам.

Потім я виношу його на берег і обережно опускаю на землю.

— Вона щось тримає.

— Міс, що у вас у руці?

— Покажіть нам, будь ласка.

Один з полісменів хапає Тедді за руку й тягне в безпечне місце, і всі знову починають лементувати. Кожен хоче, щоб я повільно вийшла з води й поклала стрілу на землю — і, до речі, чи немає в мене ще якоїсь зброї? Але я більше не слухаю, бо неподалік бачу ще одну постать, яка стоїть осторонь кільця полісменів. Місячне світло відбивається від її білої сукні, а голова криво нахилена набік. Я піднімаю ліву руку, показуючи всім зламану стрілу.

— Це я, — кажу їм. — Це зробила я.

Потім простягаю руку, відпускаю стрілу, і та падає на землю. А коли знову піднімаю погляд, Маргіт уже немає.

Рік по тому

Нелегко було викласти цю історію на папері, і я впевнена, що ще важче тобі було її читати. Багато разів я хотіла закинути цю писанину, але твій батько благав мене писати далі, поки деталі ще були свіжими в моїй пам'яті. Він переконаний, що колись, у майбутньому, років через десять-двадцять, ти захочеш дізнатися правду про те, що достеменно сталося того літа в Спрінґ-Бруці. І він хотів, щоб ти почула цю історію від мене, а не з якогось дурного подкасту про розслідування реальних злочинів.

Тому що, Бог свідок, цих подкастів було море. Тут тобі й останні новини, і клікбейтні заголовки, і жарти з нічних токшоу, і купа мемів. Упродовж кількох тижнів після твого порятунку до мене звернулись *Dateline, Good Morning America, Vox, TMZ, Frontline* і десятки інших. Я поняття не маю, як усі ці продюсери отримали номер мого мобільного телефону, але всі вони обіцяли одне й те ж: дозволити мені розповісти свою версію цієї історії; захистити свої дії власними словами, з мінімальним втручанням. Вони також обіцяли великі гроші, якщо я погоджусь на ексклюзивне інтерв'ю.

Але після довгого обговорення ми з твоїм батьком вирішили триматися подалі від ЗМІ. Ми опублікували спільну публічну заяву, де мовилось про те, що ти возз'єдналася зі своєю родиною і тобі потрібен час, щоб оговтатись, тож тепер ми просто хочемо спокою. Потім змінили номери телефонів і адреси електронної пошти й сподівалися, що люди про нас забудуть. Для цього знадобилось кілька тижнів, але це таки сталося. Зрештою, траплялися й гучніші історії. У Сан-Антоніо якийсь псих відкрив стрілянину в продуктовому магазині. Сміттярі у Філадельфії страйкували вісім тижнів. Жінка в Канаді народила восьмеро дітей. І світ рушив далі.

Мої перші спроби розповісти цю історію ні до чого не привели. Пам'ятаю, як сиділа над чистим блокнотом, повністю паралізована. Досі моїм найдовшим письмовим твором була шкільна курсова робота

на п’ять сторінок про Ромео і Джульєтту. Тож ідея написати книжку — справжню повноформатну книжку штибу «Гаррі Поттера» — здавалась просто героїчним *подвигом*. Я поскаржилась на ці проблеми Адріановій матері, і вона дала мені чудову пораду. Софія сказала, що мені не треба намагатися писати книжку — треба просто сісти за свій ноутбук і *розповісти історію*, речення за реченням, за допомогою тих же слів, якими б я користувалась, розповідаючи щось подрузі за кавою. Вона сказала, що це нормально — не бути схожою на Дж. К. Роулінг. Чудово, якби я була схожа на Меллорі Квінн з Філадельфії. І коли я сприйняла цю ідею, слова ринули потоком. І зараз не вірю, що дивлюсь на файл, у якому їх аж 85 000.

Але що ж це я забігаю наперед!

Мабуть, слід повернутися назад і пояснити декілька речей.

@@@

Тед Максвелл помер від вогнепальних поранень на підлозі мого котеджу. Його дружина, Керолайн, померла через пів години біля підніжжя Гігантської бобової стеблини. Я зізналась у тому, що заколола її з метою самозахисту за допомогою зламаної стріли (насправді то був болт чи боєприпас, призначений для стрільби з арбалета), яку ми знайшли в лісі за кілька тижнів до того. І вона могла б ще й вижити, якби наконечник стріли не розірвав їй сонну артерію, тож, коли приїхала швидка допомога, було вже запізно.

Нас із тобою доставили у відділок поліції Спрінґ-Брука. Ти пішла в їдальню в супроводі соціального працівника із сонними очима й кошиком м’яких іграшок, а я вирушила в камеру без вікон із відеокамерою, мікрофонами і купою слідчих, які все ворожіше налаштовувались проти мене. Щоб убезпечити тебе, я розповіла лише часткову версію своєї історії. Жодним словом не обмовилась про малюнки твоєї матері. Не описувала, як вона надавала мені підказки, допомагаючи зрозуміти, що сталося. Насправді я взагалі не згадувала про твою маму. Вдала, що самостійно розкрила таємниці Максвеллів.

Детектив Бріґґс із партнерами не приховували свого скептицизму. Вони були впевнені, що я щось приховую, але я твердо дотримувалась своєї версії подій. І попри те, що їхні голоси подекуди зривалися на крик, а в запитаннях з’являлося все більше ворожості, я вперто давала їм одні й ті ж неправдоподібні відповіді. Протягом кількох годин

я була цілком переконана, що мене звинуватять у подвійному вбивстві й що решту свого життя проведу за ґратами.

Але коли зійшло сонце, стало ясно, що в моїй розповіді було принаймні кілька зерен правди.

Соціальний працівник підтвердив, що Тедді Максвелл насправді мав анатомію п'ятирічної дівчинки.

Дитина на ім'я Флора Барот зареєстрована Національним центром зниклих безвісти та експлуатованих дітей, і Тедді Максвелл мав усі її особливі прикмети й визначальні фізичні характеристики.

Інтернет-пошук документів з реєстрації майна підтвердив, що Максвелли придбали будиночок на озері Сенека якраз за шість місяців до зникнення Флори.

Швидкий перегляд паспортів Теда й Керолайн (вилучених із комода в їхній головній спальні) підтвердив, що вони ніколи не були в Іспанії.

І коли зателефонували твоєму батькові Йожефу, він підтвердив кілька ключових деталей у моїй історії, включно з маркою і моделлю автомобіля *Chevy Tahoe*, який належав його дружині, — інформацією, яка ніколи не розголошувалася публічно.

Наступного ранку о сьомій тридцять детектив Бріґґс пішла в сусідню кав'ярню *Starbucks*, щоб принести мені трав'яний чай і сандвіч із яйцем і сиром. Вона також запросила Адріана приєднатися до нас у кімнаті для допитів. Він усю ніч прочекав у коридорі, сидячи на незручній металевій лавці. Він обійняв мене так міцно — аж одірвав од підлоги. І коли ми обоє перестали плакати, довелось розповісти йому всю історію заново.

— Шкода, що я не дістався туди раніше, — сказав він.

Виявилося, що саме Адріан зателефонував у службу 911 — коли прийшов у мій котедж і знайшов мертвого Теда Максвелла на підлозі.

— Не треба було мені їхати в те Огайо, — додав він. — Якби я залишився з тобою в Спрінґ-Бруці, нічого б цього не сталося.

— Або ми обоє були б мертві. Не варто зациклюватися на сценаріях «а що, якби…», Адріане. Не треба себе звинувачувати.

Поїздка з озера Сенека до Спрінґ-Брука займає блико п'яти годин, але того ранку твій батько подолав цю відстань за три з половиною. Можу тільки уявити, що робилося в його голові, коли він мчав по міжштатній автомагістралі. Ми з Адріаном досі сиділи в поліційному

відділку, смакуючи різні солодощі, щоб не заснути, коли приїхав твій батько. Як зараз, пам'ятаю той момент, коли детектив Бріґґс завела його в кімнату. Він був високий і худорлявий, з розпатланим волоссям і скуйовдженою бородою. Спочатку я подумала, що це, мабуть, якийсь злочинець із сусідньої камери. Але він був одягнений як фермер: у робочих черевиках, штанах *Dickies* і фланелевій сорочці на ґудзиках. І він став на коліна, узяв мою руку й заплакав.

@@@

Я б могла написати цілу книжку про все, що сталося далі, але спробую розповідати стисло. Ви з батьком повернулись на озеро Сенека, а Адріан — у Нью-Брансвік, щоб довчитись останній рік у Ратґерському університеті. Він запрошував мене поїхати разом із ним і безплатно жити в його квартирі, поки я визначатимусь із наступним етапом свого життя. Але весь мій світ перевернувся з ніг на голову, і я боялась брати на себе великі зобов'язання в момент слабкості. Тому переїхала в гостьову спальню свого спонсора в Норрістауні.

Можна не вважати шістдесятивосьмирічного чоловіка ідеальним сусідом по кімнаті, але Рассел був тихим і акуратним, а ще тримав у наших комірчинах незліченне різноманіття протеїнового порошку. Я влаштувалась на роботу в магазин кросівок, щоб заробити трохи грошей. Співробітники тримали маленький неформальний біговий клуб, і я почала тренуватися з ними вранці, двічі-тричі на тиждень. Знайшла гарну церкву, де було багато парафіян років двадцяти-тридцяти. Знову почала відвідувати збори анонімних наркоманів і ділитися своїми історіями, щоб допомогти іншим.

Я хотіла відвідати тебе в жовтні, на твій шостий день народження, але лікарі відрадили мене від цього. Вони сказали, що ти все ще дуже тендітна та вразлива й досі «збираєш» свою справжню ідентичність. Нам дозволили поговорити по телефону, але тільки тоді, коли ініціатором будеш ти, однак ти так і не виявила жодного інтересу до розмови зі мною.

Проте твій батько телефонував мені один-два рази на місяць, щоб розповісти про твої успіхи, і ми з ним обмінювались численними електронними листами. Я дізналась, що ви з батьком жили у великому фермерському будинку разом із твоїми тіткою, дядьком і двоюрідними сестрами, і замість того щоб ходити в дитсадок, ти брала участь

у багатьох терапевтичних програмах: арттерапія, розмовна терапія, музична терапія, маріонетки й рольові ігри, трудова терапія. Лікарі були вражені, що ти зовсім не пам'ятаєш, як тебе витягли з постелі, завели в ліс і запхали на дерево. Вони вирішили, що твій мозок придушив ці спогади у відповідь на травму.

Батько був єдиною людиною, яка знала про те, що насправді сталося в лісі тієї ночі. Я розповіла йому всю історію, і, звісно, вона скидалася на якусь маячню, та коли я надіслала йому копії малюнків твоєї матері, виконані в її неповторному стилі, у нього не залишилося жодного сумніву.

Лікарі пояснили тобі все дуже скорочено. Ти дізналася про те, що народилась дівчинкою на ім'я Флора і твої справжні батьки — Йожеф і Марґіт. Ти дізналася про те, що Тед і Керолайн були дуже хворими людьми, які припустилися багатьох помилок. І найбільша полягала в тому, що вони забрали тебе від батьків. А другою найбільшою помилкою було те, що вони вдягли тебе в хлопчачий одяг і змінили ім'я Флора на Тедді.

У перспективі, пояснювали лікарі, ти зможеш вибрати — називатися Флорою, чи Тедді, чи якимось іншим іменем, а також зможеш вибрати, як вдягатися: як хлопчик чи як дівчинка, чи і так, і так. Ніхто не змушував тебе до швидких рішень. Тебе заохочували не поспішати й робити те, що вважаєш за правильне. Лікарі попереджали, що ти, ймовірно, витратиш багато років на боротьбу зі своєю гендерною ідентичністю, але вони помилились. Не минуло й восьми тижнів, як ти вже позичала сукні у двоюрідної сестри, заплітала косички й відгукувалась на ім'я Флора, тож насправді жодної плутанини не виникло. Я думаю, що десь глибоко в душі ти завжди відчувала себе дівчинкою.

@@@

За кілька днів до Гелловіна мене шокував телефонний дзвінок — то був материн голос. Вона назвала моє ім'я й одразу розплакалась. Очевидно, слідкувала за нашою історією в новинах і кілька тижнів намагалася зв'язатися зі мною, але через те що я доклала чималих зусиль, намагаючись уникати ЗМІ, мене неможливо було знайти. Вона сказала, що пишається тим, що я відмовилась від наркотиків, і що сумує за мною, і запитала, чи хотіла б я прийти додому на вечерю?

Якийсь час я намагалася заспокоїтись, перш ніж змогла запитати: «Коли?» — а вона сказала: «А що ти робиш зараз?»

Мати нарешті кинула курити і мала чудовий вигляд, і я зі здивуванням дізналася, що вона вдруге вийшла заміж. Її новий чоловік, Тоні, — той дядько, якого я бачила на драбині, коли він викидав сухе листя з водостоку — виявився справжнім скарбом. Вони познайомились у групі підтримки після того, як Тоні втратив сина через метамфетаміни. Він мав хорошу роботу — керував магазином *Sherwin-Williams* — і всю зайву енергію спрямовував на проєкти з благоустрою дому. Він пофарбував усі кімнати й оновив фасад. Ванна кімната була повністю відремонтована, з новою душовою кабіною і ванною, а мою стару спальню переобладнали на спортивний зал із велотренажером і біговою доріжкою. Найбільшою несподіванкою для мене стало те, що мати почала бігати! Коли я вчилась у школі, ми з Бет не могли стягти її з дивана, а тепер вона пробігала милю за дев'ять хвилин. У неї були шорти з лайкри, браслет *Fitbit* і все таке інше.

Ми з матір'ю просиділи на кухні й проговорили весь післяобід, аж до пізньої ночі. Я приготувалась розповідати всю історію Максвеллів, але вона вже знала більшість деталей — мала величезну теку, повну роздруківок історій, які прочитала в інтернеті. Мама вирізала кожну замітку з газети *Inquirer* і вклеювала в спеціальний альбом. Вона розповіла, що також стала своєрідною знаменитістю, і всі колишні сусіди дуже мною пишаються. Вона вела перелік усіх, хто телефонував нам додому, сподіваючись зв'язатися зі мною, — моїх шкільних друзів, колишніх товаришів по команді й тренерів, моїх сусідок по квартирі з «Тихої гавані». Мама ретельно записувала всі їхні імена і номери.

— Ти повинна зателефонувати цим людям, Меллорі. Нехай вони знають, як тобі ведеться. О! Я ледь не забула дещо найдивніше! — Вона пройшла через кухню до холодильника й підняла магніт, діставши з-під нього візитівку: «Докторка Сьюзен Ловенталь з Медичної школи Перельмана Пенсильванського університету». — Ця жінка буквально постукала в мої двері! Вона каже, що познайомилась із тобою під час якогось дослідницького проєкту і вже кілька років намагається тебе розшукати. Про що вона, в біса, говорить?

Я відповіла, що точно не пам’ятаю, поклала візитівку в гаманець і змінила тему. Я ще й досі не набралася сміливості телефонувати за цим номером. Не впевнена, що хочу почути те, що докторка Ловенталь має мені сказати. І точно не хочу більше публічної уваги чи слави.

Просто зараз хочу нормального життя.

@@@

Наприкінці липня — через рік після того, як ми покинули Спрінґ-Брук — я збиралася переїхати в гуртожиток для тих, хто перестав уживати наркотики, в Дрексельському університеті у Філадельфії. Я була в зав’язці вже тридцять місяців і чудово почувалась після реабілітації. Після року обмірковування своїх наступних кроків вирішила вступити до університету, щоб стати вчителькою. Хотіла працювати в початковій школі, бажано в групі дитячого садочка. Я всоте звернулась до твого батька й запитала, чи можна буде влаштувати нашу зустріч улітку. І цього разу якимось дивом твої лікарі дали дозвіл. Вони вважали, що ти добре адаптувалась до нового життя, і погодились, що для нас було б корисно поновити зв’язок.

Адріан запропонував, щоб ми перетворили цей візит на відпустку — нашу першу велику спільну подорож. Ми цілий рік підтримували зв’язок, поки він вчився в Ратґерському університеті. У травні він закінчив навчання й отримав роботу в компанії *Comcast*, в одному з великих хмарочосів у Центр-Сіті у Філадельфії. Адріан запропонував, щоб ми відвідали тебе в північній частині штату Нью-Йорк, а потім поїхали далі на північ до Ніагарського водоспаду й Торонто. Він напакував великий кулер різними закусками й склав плейліст пісень для подорожі автівкою, а я взяла сумку з подарунками для тебе.

Ви жили на захід від озера Сенека, в містечку під назвою Дір-Ран, і ця нова для тебе місцина була зовсім не схожа на Спрінґ-Брук. Тут не було кав’ярень *Starbucks*, торговельних центрів чи супермаркетів — лише довгі ділянки лісу, сільськогосподарські угіддя і жменька будинків, розкиданих на великій відстані один від одного. Останню милю подорожі ми їхали звивистою гравійною дорогою, яка вела до воріт ферми Баротів. Твій батько з дядьком розводили кіз і курей, а тітка продавала молоко, яйця і сир заможним туристам на озерах Фінґер-Лейкс. Твій новий дім був просторим двоповерховим

колодяним будинком із зеленим черепичним дахом. Неподалік у загоні паслися кози, із сараю долинало кудкудакання курей. Усе навколо здавалося мені на диво знайомим, хоча я точно знала, що ніколи в таких місцях не бувала.

— Ти готова? — запитав Адріан.

Я так нервувалася, що не спромоглась на відповідь. Просто схопила сумку з подарунками, піднялася сходами до твоїх вхідних дверей і подзвонила. Я глибоко вдихнула, готуючись до шоку від того, що побачу тебе маленькою дівчинкою. Боялась своєї можливої необережної реакції, чогось такого, що могло збентежити тебе, мене чи нас обох.

Але двері відчинив твій батько — вийшов на ґанок і привітав мене обіймами. Він трохи поповнів, дякувати Богу. Кілограмів, може, на сім чи дев'ять. Був одягнений у нові джинси, м'яку фланелеву сорочку й чорні черевики. Він почав було тиснути руку Адріанові, але потім обійняв і його теж.

— Заходьте, заходьте, — сказав сміючись. — Добре, що ви тут.

Усередині все було з теплого дерева, обставлене простими сільськими меблями, великі вікна виходили на яскраво-зелені пасовища. Твій батько провів нас у велику кімнату — таку собі вітальню-кухню-їдальню, з масивним кам'яним каміном і сходами, що вели на другий поверх. По меблях були розкидані гральні карти й шматочки головоломки. Твій батько перепросив за безлад; він пояснив, що твоїх тітку й дядька терміново викликали у справах, і вони залишили його самого з усіма дітьми. Я чула, як нагорі всі гралися, кричали й сміялись, п'ять дитячих голосів говорили одночасно. Через це твій батько трохи сердився, але я запевнила його, що все чудово: я рада дізнатися, що в тебе є друзі.

— Я скоро покличу Флору, — сказав він. — Спочатку трохи відпочиньмо. — Він приніс каву для Адріана і кухоль трав'яного чаю для мене. А ще поставив тарілку з маленькими тістечками, начиненими абрикосами. — Це колач, — сказав він. — Пригощайтеся, будь ласка.

Його англійська мова значно поліпшилась за останній рік. Хоч досі був очевидний акцент: *these* звучало як *deese*, а *we'll* як *vill*, але для людини, яка прожила в цій країні всього кілька років, це, однозначно, успіх. Я помітила велику картину, яка висіла над каміном: тихе озеро

в супокійний сонячний день — і спитала, чи це робота твоєї матері. Твій батько це підтвердив, а потім провів нас по великій кімнаті, показуючи інші картини. Вони висіли на кухні, в їдальні, над сходами — геть по всьому будинку. Твоя мати була дуже талановитою, і батько надзвичайно нею пишався.

Я запитала, чи ти й досі малюєш, чи й досі цікавишся мистецтвом, але твій батько сказав «ні».

— Лікарі говорять про світ Тедді й про світ Флори. І це зовсім різні світи. У світі Тедді були плавальні басейни. У світі Флори є озера Фінгер-Лейкс. У світі Тедді було багато малювання. У світі Флори є багато двоюрідних сестер, які допомагають вирощувати тварин.

Я трохи боялася ставити наступне запитання, але знала, що пошкодую, якщо не зроблю цього.

— А Аня? Вона — частина світу Флори?

Твій батько похитав головою.

— Ні, Флора більше не бачить своєї *ані*. — На якусь мить здалося, що в його голосі прозвучало розчарування. — Але так краще, звичайно. Так і має бути.

Я не знала, як відповісти, тож подивилась у вікно на пів дюжини кіз, які паслися в траві. Я все ще чула, як твої двоюрідні сестри граються нагорі, і раптом упізнала висоту й модуляцію твого голосу. Це точно був твій голос — такий, яким я його пам'ятала. Твої двоюрідні сестри розігрували сценку з «Чарівника країни Оз». Ти була Дороті, а одна із сестер — мером Манчкінленду, вона вдихала гелій з повітряної кульки, щоб її голос звучав смішно.

— Ідіть до Чарівника! — прохрипіла вона, і всі вибухнули сміхом.

А потім ви п'ятеро пішли вниз сходами, співаючи: «Ми йдемо до Чарівника». Твоїй найстаршій двоюрідній сестрі було років дванадцять-тринадцять, найменша дівчинка ледве почала ходити, а всі решта — десь посередині. І хоч ти мала довше волосся і була вбрана в яскраво-синю сукню, я одразу тебе впізнала. Обличчя лишилось таким самим. Усі м'які милі риси були на місці. Ти несла жезл тамбур-мажора й розмахувала ним високо над головою.

— Флоро, Флоро, зачекай! — гукнув твій батько. — У нас гості. Меллорі й Адріан. Із Нью-Джерсі, пам'ятаєш?

Інші діти зупинились, роздивляючись нас, але ти уникала зорового контакту.

— Ми йдемо надвір, — пояснила найстарша. — Ми йдемо в Смарагдове місто, а вона — Дороті.

— Флора може залишитися, — сказав Йожеф. — Хтось інший хай побуде Дороті.

Уся компанія запротестувала, перелічуючи причини, чому це несправедливо й недоцільно, але Йожеф виставив їх за двері.

— Флора залишається. Усі інші повернуться пізніше. Пів години. Біжіть пограйтесь на вулиці.

Ти сиділа поряд із батьком на дивані, але все ще не дивилась на мене. І справді, було щось дивовижне в тому, як синя сукенка й трохи довше волосся змінили все сприйняття тебе. Лише кілька легеньких натяків — і мій мозок домалював решту картинки, повернувши всі перемикачі. Раніше ти була хлопчиком. Тепер ти дівчинка.

— Флоро, ти маєш чудовий вигляд, — сказала я.

— *Muy bonita!*[35] — підтвердив Адріан. — Ти ж мене теж пам'ятаєш, правда?

Ти кивнула, але не відірвала погляду від підлоги. Це нагадало мені нашу першу зустріч під час співбесіди. Ти малювала в блокноті, уникаючи зорового контакту. І довелося докласти деяких зусиль, щоб заохотити тебе до розмови. Здавалося, ніби ми знову стали незнайомцями і починаємо все спочатку.

— Чула, що наступного місяця ти йдеш у перший клас. Ти рада?

Ти лише знизала плечима.

— Я теж іду до школи. Скоро буду першокурсницею в коледжі. У Дрексельському університеті. Вивчатиму педагогіку і стану вихователькою в дитячому садочку.

Схоже, твій батько щиро порадів за мене. Він сказав:

— Це чудова новина!

А потім він кілька хвилин розповідав про те, як вивчав сільське господарство в Угорщині, у Капошварському університеті. І мені здавалося, що він дуже старався надолужити щось відсутнє, намагаючись заповнити обтяжливі паузи.

Треба було спробувати інший підхід.

— Я привезла подарунки.

Я принесла сумку, і присягаюсь: ще ніколи не бачила, щоб дитина так боялась отримувати подарунки. Ти буквально позадкувала від тієї сумки, ніби думала, що там повно змій.

— Флоро, все добре, — сказав твій батько. — Відкрий сумку, будь ласка.

Ти зняла обгортковий папір з першого пакунка — коробки кольорових акварельних олівців. Я пояснила, що ними можна малювати як звичайними олівцями, але якщо додати краплю води, то фарбу можна розмазувати, і ефект буде такий, наче малюєш аквареллю.

— Жінка в художньому магазині сказала, що ними малювати — одне задоволення. Це якщо тобі знову захочеться малювати.

— А які гарні кольори, — сказав твій батько. — Дуже гарний і корисний подарунок!

Ти усміхнулась і сказала «дякую», а потім зірвала обгортковий папір з наступного подарунка — шести восково-жовтих фруктів у коробці, застеленій цигарковим папером.

Ти просто дивилася на мене, чекаючи пояснень.

— Ти не пам’ятаєш, Флоро? Це карамболі, або зоряні яблука. З продуктового магазину. Пам’ятаєш той день, коли ми купили карамболь? — Я повернулась до твого батька. — Іноді, під час ранкових занять, ми ходили в супермаркет, і я дозволяла Флорі купувати те, що вона захоче. Якийсь продукт, але щось таке, чого ми раніше не їли і що коштувало не більше п’яти доларів. І якось ти вибрала зоряне яблуко. Ми вирішили, що воно неймовірне — і нічого смачнішого справді ніколи не куштували!

І тільки тоді ти нарешті почала кивати, наче ця історія здалась тобі знайомою, хоча я не була впевнена в тому, що ти її справді згадала. І тут я зніяковіла. Поривалася забрати геть ту сумку — справді не хотіла, щоб ти розгортала останній подарунок, — та було вже пізно. Ти зірвала папір і витягла маленьку книжечку з назвою «Рецепти Меллорі», яку я надрукувала в копіювальному магазині. Там були записані всі інгредієнти й інструкції для всіх десертів, які ми готували разом — кексів і брауні з вершковим сиром, чарівних батончиків з печива і домашнього шоколадного пудингу.

— Це на той випадок, якщо ти колись знову захочеш їх зробити. Якщо колись закортить скуштувати якийсь із наших старих смаколиків.

І ти дуже ввічливо сказала «дякую», але я була впевнена, що цю книжку покладуть на полицю і більше ніколи не візьмуть у руки.

І раптом мені стало до болю зрозуміло, чому лікарі не хотіли, щоб я приїжджала до тебе в гості: це *ти* не хотіла мого приїзду. Ти намагалась забути мене. Ти не знала, що насправді сталося в Спрінґ-Бруці, але розуміла, що це було щось погане, бачила, що ця тема неприємна для дорослих, і відчувала, що люди з більшим задоволенням говорять про інші речі. Отож ти рухалась уперед, пристосовувалась до нового життя. І я з приголомшливою ясністю зрозуміла, що ніколи не буду його частиною.

Вхідні двері розчинились, твої двоюрідні сестри маршем зайшли в будинок, тріумфально співаючи: «Дінь-Дон! Відьма мертва!», і прогупали сходами на другий поверх. Ти благально подивилась на батька, і його обличчя почервоніло. Він паленів од сорому.

— Це дуже неввічливо, — прошепотів він. — Меллорі й Адріан приїхали здалеку, щоб зустрітися з нами. Вони привезли тобі дуже щедрі подарунки.

Але я вирішила виручити тебе.

— Усе гаразд, — сказала я. — Я не проти. Чудово, що в тебе так багато друзів, Флоро. Я просто щаслива від цього. Біжи нагору й грайся з ними. Удачі тобі в першому класі, гаразд?

Ти усміхнулась і сказала:

— Дякую.

Я була б удячна ще й за обійми, втім, мені довелось задовольнитися швидким помахом руки з протилежного кінця кімнати. Ти помчала нагору за своїми двоюрідними сестрами, і я почула, як ти радісно приєдналась до них для фінальної пісні, перекрикуючи всі голоси:

— Дінь-Дон! Злюча відьма ме-е-е-е-е-е-е-ртва!

А потім уся ваша кімната сповнилася сміхом і вереском, а твій батько тим часом уважно розглядав свої черевики.

Він запропонував нам ще чаю і кави й висловив надію, що ми залишимось на обід. Пояснив, що твоя тітка Зої приготувала *paprikas* — щось схоже на тушковану козлятину з яєчною локшиною.

Але я сказала, що ми вже, мабуть, підемо. Розповіла, що плануємо їхати в Канаду, збираємось подивитися на Ніагарський водоспад — і далі в Торонто. Ми з Адріаном ще трішки посиділи для годиться, а потім зазбирались іти.

Твій батько помітив моє розчарування.

— Можемо спробувати знову через кілька років, — пообіцяв він. — Коли вона підросте. Коли довідається про всю історію. Я знаю, що в неї виникнуть запитання, Меллорі.

Я подякувала йому за те, що він погодився на зустріч. Потім поцілувала його в щоку й побажала удачі.

@@@

Коли ми вийшли надвір, Адріан обняв мене за талію.

— Усе нормально, — сказала йому. — Я в порядку.

— Схоже, у неї все чудово, Меллорі. Дівчинка щаслива. Вона живе на прекрасній фермі, з родиною, серед природи. Тут розкішно.

Знаю, що так і є, але все ж таки.

Гадаю, я сподівалася на щось інше.

Ми рушили звивистою доріжкою до Адріанової автівки. Він підійшов до неї з боку водія і відімкнув дверцята. Я вже збиралась узятися за ручку, коли почула позаду чиїсь швидкі кроки, приглушені гравієм, і відчула, як ти всім тілом з розгону врізалась у мої стегна. Я обернулась, а ти обхопила мене руками за талію, зарившись обличчям у живіт. Ти нічого не казала, але цього й не треба було. І я ще ніколи не була така вдячна за обійми.

Потім ти вирвалась і побігла назад до свого дому, але перед тим всунула мені в руки складений аркуш паперу — останній малюнок на прощання. І це була наша остання зустріч.

Але я знаю, що твій батько має рацію.

Колись у майбутньому, років через десять-двадцять, ти зацікавишся своїм минулим. Прочитаєш у Вікіпедії статтю про своє викрадення, познаходиш усі чутки про ту справу, навіть виявиш кілька невідповідностей в офіційному поліційному звіті. Ти замислишся над питанням, як це Максвеллам вдалося так довго дурити стількох людей або як це двадцятиоднорічна наркоманка змогла скласти докупи весь пазл. І в тебе з’являться запитання про те, що ж насправді сталося в Спрінг-Бруці.

І коли такий день настане, ця книжка вже чекатиме.
І я теж чекатиму.

---

35 Дуже гарна! (*icn*.)

Вдячне слово

Я дуже радий, що Вілл Штеле та Дуґі Горнер погодилися намалювати ілюстрації в цій книжці — задовго до того, як у мене з'явився контракт, чи рукопис, чи навіть чітке уявлення про те, що це можуть бути за малюнки. Дякую, хлопці, за вашу віру в цей проєкт, за чудові ілюстрації і за те, що склали мені компанію під час карантину.

Докторка Джилл Воррінґтон поділилася цінними думками про залежність, одужання та знеболювальні препарати, які відпускаються за рецептами, а її дочка Ґрейс звернула мою увагу на деякі прикрі помилки в першому варіанті. Рік Чіллот і Стів Гокенсміт уважно прочитали мій твір і поділилися хорошими ідеями. Нік Окрент допоміг у дослідженні казок. Дейрдре Смерілло вирішувала юридичні питання. Джейн Морлі надала мені інформацію про біг на довгі дистанції. А Ед Мілано поділився додатковим поглядом на залежність та одужання.

Дуґ Стюарт — чудовий хлопець і фантастичний літературний агент. Він познайомив мене із Заком Ваґманом, прекрасним редактором, який запропонував багато слушних способів покращити цю книжку. На мою глибоку вдячність також заслуговують: Максін Чарльз, Кіт Гейз, Шеллі Перрон, Моллі Блум, Донні Нотцель та всі у *Flatiron Books*; Дарсі Ніколсон з *Little Brown UK*; Бред Вуд та всі з відділу продажів *Macmillan*; Сільвія Молнар, Даніель Буковскі та Марія Белл у *Sterling Lord Literistic*; Річ Ґрін і Еллен Ґолдсміт-Вейн у *Gotham Group*; Каспіан Денніс у *Abner Stein*; Ділан Кларк, Браян Вільямс і Лорен Фостер у *Dylan Clark Productions*; а також Менді Бекнер і Лія Ґао з *Netflix*.

Але перш за все я вдячний своїй родині, мамі (яка працювала нянею), сину Семові (бігуну по перетятій місцевості) та доньці Анні (яка малює, відколи змогла тримати олівець). Я не міг би написати цей роман без них. Як і без моєї дружини Джулі Скотт, якій присвячена ця книжка і яка володіє всією моєю любов'ю. ХОХОХО. (Тричі обіймаю й цілую.)

РЕКУЛАК Джейсон
Приховані малюнки
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Л. М. Шуст*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Ю. Є. Туманцева*

Підписано до друку 21.11.2022. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Century Gothic». Ум. друк. арк. 20,16.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля». Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61011, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 7032 від 27.12.2019 р.
www.globus-book.com